

Απέναντι στην ταξικότητα της κυβέρνησης και την πολιτική της Συγκρότηση λαϊκών αντιστάσεων

Μέσα από παραπλανητικές έννοιες και νεολογισμούς, κυβέρνηση και αντιπολίτευση προσπαθούν να διαμορφώσουν το πεδίο αντιπαράθεσης που τους βολεύει, ώστε να οδηγηθούν σ' ένα εκλογικό παιχνίδι με όρους που θα αποπροσανατολίσουν το λαό από την λαίλαπα που έρχεται, με βάση τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τον πόλεμο στην Ουκρανία, και να τον «μπετονάρουν» στις αναμεταξύ τους κοκορομαχίες μπροστά στον κίνδυνο για «τοξικότητα του πολιτικού κλίματος» και για αντιπαράθεση τύπου ...«μακελειό» με τον εκτσογλανισμό του πολιτικού λόγου που επιρρίπτει ο ένας στον άλλο.

Τα πρόσφατα γεγονότα που ήρθαν στην επικαιρότητα -πτώση εμπορικού αεροσκάφους πλήρους πολεμικού υλικού, μονόφθαλμες αποφάσεις της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης, εκ νέου καταστροφή της Πεντέλης από φωτιές που η κυβέρνηση επιχείρησε να αντιμετωπίσει στέλνοντας μπάτσους παρά πυροσβέστες- έρχονται απλά να καταγράψουν την αντιλαϊκή πολιτική κυβέρνησης αλλά και αντιπολίτευσης, που έχουν μετατρέψει τη χώρα σε ξέφραγο χωράφι των

Αμερικάνων, ενώ αδιαφορούν παντελώς για τη ζωή και τα δικαιώματα του λαού. Και έπονται τα χειρότερα -εκτίναξη πληθωρισμού και ακρίβειας, μαζική αποτυχία στις πανελλαδικές, δελτίο στα καύσιμα και το ρεύμα, νέα εκτίναξη της πανδημίας- που απλά έως σήμερα ...διαχέονται από τον τύπο ως εκτιμήσεις, ενώ είναι σίγουρο ότι θα οδηγήσουν εργαζόμενους και νεολαία σε ακόμη βαθύτερη απόγνωση για το μέλλον τους και μεγαλύτερη φτωχοποίηση.

Προεκλογικά ...χωρίς εκλογικά

Ήταν η ίδια η κυβέρνηση που άνοιξε τη συζήτηση για ενδεχόμενες πρόωρες εκλογές, όταν διαπίστωσε ότι η οργή του κόσμου ανέβαινε παράλληλα με τον πληθωρισμό και η εμπλοκή της στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς των Αμερικάνων στην Ευρώπη και την Αν. Μεσόγειο, αντί να την τροφοδοτούν με αβαντάζ απέναντι στον γείτονα ανταγωνιστή της, την έμπλεκαν σε πολύ επικίνδυνα παιχνίδια. Οι απαιτήσεις ευθυγράμμισης δεν αφορούν μόνο την υπερδιόγκωση των εξοπλιστικών προγραμμάτων, που εκτροχιά-

ζουν το χρέος σε προ μνημονίων επίπεδο, αλλά ταυτόχρονα την κάνουν στόχο του ρώσικου ιμπεριαλισμού και οδηγούν σε νέες απειλές των Ευρωπαίων για σφίξιμο λουριών στη ρευστότητα και τα ταμεία ανάκαμψης και για περικοπές στην ενέργεια, που θα επιδεινώσουν την ύφεση στην παραγωγή και θα τελειώσουν τις οριζόντιες επιδοτήσεις, με σοβαρές συνέπειες στην ανεργία και την οικονομική εξαθλίωση των λαϊκών νοικοκυριών.

Σε ένα διεθνές πεδίο έκρυθμο που αλλάζει σημαντικά τους όρους κυριαρχίας της Δύσης -και πρωτίστως των ΗΠΑ- όχι μόνο στην Ευρώπη αλλά και στη μακρινή Ασία, έγινε φανερό ότι οι απαιτήσεις προς τους πρόθυμους και δεδομένους έγιναν ασφυκτικές και ανελαστικές, ακόμη και αν διακυβεύονται τα στενά κομματικά -και όχι μόνο εκλογικά- ενδοαστικά συμφέροντα. Όπως έγραψαν εξ άλλου και ΤΑ ΝΕΑ στο πρωτοσέλιδο σημείωμά τους στις 11/7, όταν κυριαρχούσε η αναζήτηση ημερομηνίας εκλογών: «Υπάρχουν ακόμη πολλές μεταρρυθμίσεις που περιμένουν τη σειρά τους ώστε η Ελλάδα να είναι έτοιμη να αντιμετωπίσει τον δύσκολο χειμώνα που έρχεται».

συνέχεια στη σελ. 2

Ομιλία Τσίπρα και πρόγραμμα ΣΥΡΙΖΑ
Υποσχέσεις χωρίς αντίκρισμα
προς άγρια ψήφων

σελ. 2

Ψήφιση του νόμου-πλαίσιο Κεραμέως
στη Βουλή
Η στάση των κομμάτων και οι προκλήσεις για το φοιτητικό κίνημα

Στις προκλήσεις που φέρνει η επόμενη μέρα μετά την ψήφιση του νόμου-πλαίσιο, οι φοιτητές θα βρουν τις απαντήσεις στον μαζικό αγώνα μέσα από τα όργανα που θέλει η κυβέρνηση να καταργήσει, τους φοιτητικούς συλλόγους και τις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις τους.

σελ. 6

Γαλακτοβιομηχανία «ΗΠΕΙΡΟΣ»
Ολοκληρώθηκε η δίκη
Ένοχοι και οι τρεις
κατηγορούμενοι.

Η ενοχή των τριών κατηγορουμένων αποτέλεσε μια ηθική δικαίωση για την οικογένεια και όλους εκείνους που πάλεψαν για ν' αποδείξουν ότι ο Χρήστος δεν έφταιγε, αλλά είναι πολύ πιθανό αυτή η απόφαση να ήταν πολύ διαφορετική εάν η υπόθεση δεν είχε ανοικτεί στην κοινωνία μέσα από κινητοποιήσεις.

σελ. 9

Ουκρανία
Αγριεύει η ιμπεριαλιστική
σύγκρουση μέσα και έξω από
τα πεδία των μαχών

Με την πιθανότητα «ειρηνικών διαπραγματεύσεων» να μεταφέρεται προς το φθινόπωρο (και αν), τις ΗΠΑ και τη Βρετανία να προμηθεύουν συνεχώς το καθεστώς του Κιέβου με βαρύ στρατιωτικό εξοπλισμό και τη Ρωσία να εντατικοποιεί τις προσπάθειες για κατάληψη όλης της περιοχής του Ντονμπάς, τα πράγματα στο μέτωπο αγριεύουν όλο και περισσότερο και ο φόρος αίματος του ουκρανικού αλλά και του ρωσικού λαού μεγαλώνει.

σελ. 16

Αναζητώντας
τη συγκολλητική ουσία
για μια μαχόμενη
Αριστερά

σελ. 10, 11

Το επόμενο φύλλο
της Π.Σ.
θα κυκλοφορήσει
στις 3/9/2022

Βρετανία, «παραίτηση» Τζόνσον
Αναμενόμενη εξέλιξη, απροσδιόριστη συνέχεια

σελ. 13

Απέναντι στην ταξικότητα της κυβέρνησης και την πολιτική της Συγκρότηση λαϊκών αντιστάσεων

συνέχεια από σελ. 1

Σε μια περίοδο έντονου ανταγωνισμού και ρευστότητας, όπου ισχυρές κυβερνήσεις όπως της Αγγλίας της Γαλλίας και ακόμη και της Ιταλίας, που πρωτοστατούν στο αντιρώσικο μέτωπο της Δύσης και τη στήριξη της κυβέρνησης Ζελένσκι, κλυδωνίζονται δημιουργώντας έντονες αναταράξεις στο εσωτερικό του Δυτικού μπλοκ, τα ανώνυμα αλλά πασίγνωστα κέντρα που παρεμβαίνουν σε αυτή τη χώρα δεν φαίνεται να προκρίνουν, τουλάχιστον άμεσα έως το φθινόπωρο, την αδιαμφισβήτητη αστάθεια που θα προκύψει από τις πρόωρες εκλογές, ακόμη κι αν αυτό κινδυνεύει να οδηγήσει σε κοινωνική έκρηξη με βάση την αντιδραστική πολιτική που καλείται να προωθήσει η κυβέρνηση. Άλλωστε τα γκάλοπ μπορούν εύκολα να ...καταγράψουν νέα άνοδο των ποσοστών του Μητσοτάκη ακόμη κι αν καούν τα σπίτια των ψηφοφόρων του. Γι' αυτό άλλωστε λέγονται και προβλέψεις.

Η αντιλαϊκή επίθεση από εκτσογλανιμένες παρέες

Σε μια χώρα που έχει επιλέξει να γίνει προγεφύρωμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού προφανώς δεν πέφτει λόγος να γνωρίζει αν στα σύνορά της διέρχονται όπλα και τι είδους, από και προς την Πολωνία για την Ουκρανία. Άλλωστε και η ίδια μετέχει σε αυτό το εγκληματικό δρομολόγιο και μεταφέρει μέσω αυτών των καναλιών και πτήσεων δικά της οπικά συστήματα (δηλαδή των Αμερικανών) και εξοπλισμό στα σταθμαρχεία του ΝΑΤΟ στις πρώην Ανατολικές χώρες, για να χρησιμοποιηθούν από τους Ουκρανούς κρατούντες. Οι κάτοικοι της ευρύτερης περιοχής της Καβάλας ακόμη δεν ξέρουν μπροστά σε τι κίνδυνο βρέθηκαν -να έπεφτε το Αντόνοφ σε κατοικημένη περιοχή-

και βρίσκονται -από τα χημικά δηλητήρια που διασκορπίστηκαν στα χωράφια τους- αλλά αυτό δεν αποτέλεσε, προφανώς και από τη φύση αυτής της κυβέρνησης, έγνοια, αφού μέχρι σήμερα τίποτε το ξεκάθαρο δεν έχει ληχθεί για αυτό το έγκλημα.

Το μόνο που γνωρίζει για τα ...σύνορα είναι το πώς θα φουντάρει με επαναπροωθήσεις πρόσφυγες και θα ξανασπρώξει στο ποτάμι όσους προσπαθήσουν να γλυτώσουν από την γενοκτονία που έχουν εξαπολύσει οι πολιτισμένοι ιμπεριαλιστές στις χώρες τους.

Πάμε λοιπόν σε ένα προεκλογικό γαϊτανάκι, όπου εκλογές δεν ορίζονται, αλλά όλοι ετοιμάζονται γι' αυτές.

Σε μια προεκλογική περίοδο που ορίζεται από όσα σκιαγραφήθηκαν πιο πριν και όπου επικυριείται να αποτραπεί ο λαός από τον αυθόρμητο προβληματισμό του ότι όλες οι κυβερνήσεις και οι επίδοξοι διαχειριστές, στις γενικές τους κατευθύνσεις, στην ίδια πλευρά βρίσκονται, λόγω ταξικότητας και όχι τοξικότητας, όπως προσπαθούν και οι δύο (ή τρεις) διεκδικητές του θώκου να τον πείσουν. Γιατί και ο ΣΥΡΙΖΑ και το «νέο» ΠΑΣΟΚ στους Αμερικάνους έστρωσαν χαλί για να ανέβουν στην εξουσία και από τους Γαλλογερμανούς εκλιπαρούν και ζητιανεύουν δάνεια σωτηρίας τους, όπως κι αν τα ονοματίζουν (πακέτα, ΕΣΠΑ, ταμεία ανάκαμψης), αλυσοδένοντας με νέα χρέη τον λαό και την εργατική τάξη.

Συνεπώς, αυτό που τους μένει ως πεδίο αντιπαράθεσης είναι να πιάνονται από υπαρκτά ζητήματα, όπως η αναστολή φυλάκισης του Λιγνάδη ή η αποκάλυψη φασίζουσα δημόσια καταδίκη των αγώνων του λαού και των κομμουνιστών απέναντι στη δικτατορία (γιατί πάντα αυτές τις απόψεις είχε και η ντόπια αστική τάξη

και ο Συρίγος και πολλοί άλλοι που ανήκαν στον λεγόμενο προοδευτικό χώρο), ώστε να μπετονάρουν το εκλογικό τους σώμα πάνω στην «τάξη και ασφάλεια», ενισχύοντας την ακόμη δεξιότερη μετατόπιση της πολιτικής και βάζοντας το «δημοκρατικό» τους παρελθόν ως ενέχυρο στις τάχα παραφωνίες που ...ξεφεύγουν.

Την ίδια στιγμή ξυλοφορτώνουν διαδηλωτές, φυλακίζουν τους σύγχρονους «άθλιους» για ένα σάντουιτς που πήραν, ανακηρύσσουν τους απεργούς της ΛΑΡΚΟ και της Cosco σε ταραξίες και αγανακτούν τάχα για την ...μεροληψία της δικαιοσύνης για τον Κορκονέα. Κροκοδείλια δάκρυα για μια εξουσία, την δικαστική, που οι ίδιοι διαχειρίστηκαν και διαχειρίζονται ανάλογα με το ποιον συμφέρει να στηθεί ειδικό δικαστήριο για σκάνδαλα ή σκευωρίες, σε ποια πλευρά των βουλευτικών εδρών βρίσκεται και ποιος προώθησε τις μίζες και τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Μια δικαιοσύνη που φτάνει να αλληθωρίζει αποκάλυπτα και ανοικτά όταν πρόκειται για ζητήματα του ίδιου του συστήματος, όπως με το κατασχεμένο πετρέλαιο του Ιράν και την ...αντιΝΑΤΟϊκή στάση των εφοπλιστών στις μεταφορές ρώσικων ή ιρανικών προϊόντων, παρά τις διακηρυγμένες κυρώσεις από τους Αμερικάνους.

Πόσο θερμό θα 'ναι το καλοκαίρι;

Η κλιμάκωση του πολέμου στην Ουκρανία από τον Πούτιν και η συνεχής τροφοδότηση της εμπόλεμης κατάστασης από τις αποφάσεις των Αμερικάνων να σπρώχνουν ολοένα και πιο σύγχρονα οπικά συστήματα στο μέτωπο δείχνει ότι η αντιπαράθεση θα ενταθεί πιο επικίνδυνα. Οι προσπάθειες της Ρωσίας να ανατρέψει τον μονοπολισμό της Δύσης με την προώθηση και εμπλουτισμό των BRICS+, αλλά και το ταξίδι Πούτιν στο Ιράν οδηγούν σε ανα-

τροπές στο παγκόσμιο σκηνικό χωρίς όμως να μπορεί να εκτιμηθεί και η πραγματική τους διάσταση, μιας και οι πιέσεις εκατέρωθεν θα ενταθούν αλλά κι από την άλλη ο παράγοντας Κίνα σίγουρα μπορεί, με τις επιλογές που αναμένονται στο συνέδριο του ΚΚ Κίνας, να επηρεάσει πιο αποφασιστικά τα νέα δεδομένα που διαμορφώνονται.

Το κατά πόσο σε αυτό το άγριο τοπίο χώρες όπως η Τουρκία θα μπορέσουν να διατηρήσουν τον «ισορροπητικό» ρόλο του «μένω στο ΝΑΤΟ αλλά ανοίγομαι και στον αντίπαλο» σίγουρα δεν θα διευθετηθεί χωρίς εντάσεις και τσαμπουκάδες. Εδώ μπλέκεται και η ελπίδα των προθύμων να οριστούν ως καλύτεροι χωροφύλακες στην περιοχή, κάτι που όντως μπορεί να θερμάνει επικίνδυνα το καλοκαίρι μας, παρότι οι Αμερικάνοι απαιτούν, μπροστά στις επικίνδυνες πολιτικές τους προτεραιότητες, «ήρεμα νερά» στο Αιγαίο και διατήρηση μιας διχοτομημένης Κύπρου, ώστε να μπορούν να πιέζουν ανάλογα. Ειδικά τώρα που τα Δ. Βαλκάνια δείχνουν να «αποδέχονται» τις πιέσεις τους για καλύτερη ευθυγράμμιση (συμφωνία Βουλγαρίας με Β. Μακεδονία), με αποτέλεσμα να προστίθενται νέα εμπόδια στη ρώσικη επιρροή στην περιοχή.

Κρίση χωρίς διέξοδο παντού

Η λεγόμενη κλιματική κρίση, που επιλέχτηκε ως όρος ώστε να αποκρύπτεται η καταστροφή του πλανήτη από το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, δίνει ολοένα και πιο έντονα τα στοιχεία που θα αντιμετωπίσει η ανθρωπότητα όσο αυτό το σύστημα διαφεντεύει τον πλανήτη. Πυκνώνουν οι φωτιές και οι πλημμύρες παράλληλα με τη λειψυδρία και την ένταση της διατροφικής έλλειψης, που πάλι ο καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός γεννάει και προσπαθεί να καμουφλάρει πίσω από την ετικέτα της επι-

Ομιλία Τσίπρα και πρόγραμμα ΣΥΡΙΖΑ

Υποσχέσεις χωρίς αντίκρισμα προς άγρια ψήφω

Φόρεσε το προεκλογικό του κουστούμι ο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ και ο αρχηγός του, συναγωνιζόμενος σε δημαγωγία τη ΝΔ και τον αρχηγό της. Από το Περιστέρι στις 12/7/22 απευθύνθηκε όχι μόνο στο λαό αλλά και στα κέντρα του συστήματος εντός κι εκτός της χώρας. Με επιτηδευμένη ειλικρίνεια ξεκαθάρισε: δεν πρόκειται να γίνει καμιά επανάσταση, αν και εφόσον υπάρξει... δεύτερη φορά. Τόσο απλά! Δεν έχουν να «φοβούνται» τίποτε τόσο οι αμερικάνοι κι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές που απουσίαζαν από κάθε αναφορά όσο και το «όλον» διεθνές και ντόπιο κεφάλαιο, πέρα από *“δέκα επιχειρηματικούς ομίλους, τρία funds και τα μητσοτακικά golden boys”*. Τέτοια κοσμογονία θα γίνει αν εκλεγεί από την πρώτη Κυριακή πρώτο κόμμα και με διαφορά η σημερινή αξιωματική αντιπολίτευση. Κάποια επιτρεπόμενα από τους ξένους δυνάστες και τους ντόπιους εκμεταλλευτές, κάποια... εφικτά ίσως γίνουν!

Η ομιλία Τσίπρα, που ακολουθήθηκε από συναυλία για να συγκεντρώσει πε-

ρισσότερο κόσμο, είχε απ' όλα. Και υπεράσπιση της θητείας της μακροβιότερης μνημονιακής κυβέρνησης της πρώτης φοράς, και επανάληψη της απάτης της εξόδου από τα μνημόνια που μετατράπηκε σε ενισχυμένη και στη συνέχεια κανονική εποπτεία, και εθνικιστικές κορόνες απέναντι στην Τουρκία και «ευλυγισία» του ΣΥΡΙΖΑ με βάση τις Πρέσπες και τη ρύθμιση του δημόσιου χρέους. Πρόκειται για υπομνήσεις με νόημα και υποθήκες για ανάλογους «χειρισμούς» και στο μέλλον.

Καμία νύξη για τις πραγματικές αιτίες και τους φορείς της ακρίβειας, του πληθωρισμού και της λιτότητας, κανένας υπαιτιγμός για τη βαρβαρότητα που περιμένει το λαό μας το άμεσα προσεχές διάστημα. Είχε μπόλικη *“υπευθυνότητα, σοβαρότητα και αξιοπιστία”* από μια ενδεχόμενη *“προοδευτική κυβέρνηση συνεργασίας”*, απέναντι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη που είναι *“ανεύθυνη (με βάση τις παλινωδίες για το χρόνο διενέργειας των εκλογών), επιπόλαιη και αναξιόπιστη”*. Είναι φανερό ότι δίνονται εξετάσεις στους αρμόδιους εξεταστές.

Το πρόγραμμα των πρώτων (100;) ημερών, που θα εξειδικευτεί περισσότερο το Σεπτέμβρη στη ΔΕΘ, περιέλαβε μια σειρά από αόριστες υποσχέσεις. Γενικόλογες αναφορές για μείωση της τιμής του ρεύματος, των καυσίμων και των τροφίμων, ισχυρή (αν)εργατική νομοθεσία, (ξανα)προστασία της πρώτης κατοικίας, ενίσχυση του ΕΣΥ (αλίμονο) και του δημόσιου χαρακτήρα της ΔΕΗ (αυτό κι αν είναι), επιστροφή αναδρομικών σε συνταξιούχους (πόσα και σε ποιους;), δυνατότητα για σπουδές και στέγη στους νέους και... λιγότερη αστυνομία στα ΑΕΙ.

Το μόνο *“ξεκάθαρο”* ήταν ο προσδιορισμός του κατώτατου μισθού στα 800 ευρώ (τέτοια ανοιχτοχεριά, εν μέσω ακρίβειας και πληθωρισμού που καλπάζουν, που μάλιστα χρεώνονται προσωπικά στο Μητσοτάκη, για να βγει αλώβητο το σύστημα). Οι γνωστοί πυλώνες του (λεγόμενου) Κοινωνικού Κράτους και της (αστικής) Δικαιοσύνης αποτέλεσαν το κερασάκι στην τούρτα. Έτσι, για να *“τέμνονται”* τα προγράμματα με το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛΛ, να αναπολούν οι παλαιότεροι

τον Α. Παπανδρέου και να δίνεται μια αίσθηση κάλπικου προοδευτισμού, αφού χρειάζεται *“να σηκώσουμε ξανά τον ήλιο πάνω απ' τη πατρίδα μας”*!

Τα αντιδραστικά αντανάκλαστικά της ΝΔ και όλου του δεξιού, συντηρητικού και (ακρο)δεξιού ακροατηρίου εκφράστηκαν άμεσα μέσω του κυβερνητικού εκπροσώπου Οικονόμου, που σχολίασε την ομιλία Τσίπρα με, τι άλλο, αντιαριστερό και αντικομμουνιστικό λόγο. Μίλησε για *“χρεοκοπημένα ιδεολογήματα της παλαιοαριστεράς και παλαιομοδίτικη θεωρία”*. Δεν μας είπε, Βέβαια, για τη δεξιά ταξική ιδεολογία και πρακτική που οδηγεί καθημερινά σε *“φρέσκια, σύγχρονη και μοντέρνα”*... βαρβαρότητα του 19ου αιώνα! Ούτε, ασφαλώς, για το γεγονός ότι οι κοκορομαχίες ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ εμφανίζονται δημοσκοπικά να αυξάνουν τα ποσοστά και των δύο! Βολεύουν το σύστημα οι ψεύτικοι διαχωρισμοί για τον εγκλωβισμό του λαού.

Στον ίδιο καμβά εντάσσονται και οι γνωστές πλέον ατάκες του ΣΥΡΙΖΑ για τον εφιάλτη Μητσοτάκη και το καθεστώς

ΕΝΙΟΧΎΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

σιτιστικής κρίσης. Γιατί στην πραγματικό-τητα κανένα Κιότο και κανένα Παρίσι δεν μπορεί να υλοποιηθεί, έστω και στα λόγια, όταν η κρίση χτυπάει την πόρτα των ιμπε-ριαλιστικών οικονομιών, κάνοντας τους φόβους τους για ενεργειακή ανεπάρκεια πραγματικότητα, όσο ο Πούτιν συνεχίζει να βάζει εμπόδια στην τροφοδοσία. Οδηγούν την οικονομική ατμομηχανή της ΕΕ, τους Γερμανούς, να παραμιλάνε ήδη από τώρα για δελτία και περικοπές στην κατανάλωση στην ενέργεια των νοικοκυριών και της πα-ραγωγής και τους εδώ κυβερνητικούς «οι-κολόγους» να προστρέχουν ξανά στον άν-θρακα της Μεγαλόπολης και της Πτολε-μαΐδας μπας και περιορίσουν τον εκτροχια-σμό της ύφεσης.

Λύση το παραβάν;

Αν στο μέγεθος των προβλημάτων που έρχονται τα αστικά κόμματα αναζητούν ως διέξοδο εκλογικές και προεκλογικές συνεργασίες και συμπράξεις, που θα επι-τρέψουν την προώθηση των μεταρρυθμί-σεων για τις οποίες προειδοποιούν ΤΑ ΝΕΑ, κανένα όφελος δεν θα δουν οι εργα-ζόμενοι, ο λαός και η νεολαία, όσες κάλ-πες κι αν στηθούν. Γιατί κανείς τους δεν πρόκειται να ανατρέψει επί της ουσίας μια πολιτική αντιλαϊκή που έχει επιβληθεί από τους πραγματικούς διαχειριστές αυ-τής της χώρας. Και οι Αμερικανοί και οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν πρόκειται μπροστά στα κρίσιμα προβλήματα που έχουν ανοικτεί να αποδεχτούν ανατροπές των επιλογών τους.

Το πρόβλημα όμως βρίσκεται σε αυ-τούς που υποτίθεται ότι υπερασπίζονται ή καλύτερα θέλουν να λένε ότι υπερασπίζο-νται τα λαϊκά συμφέροντα. Έχουν εδώ και καιρό προσαρμόσει όλη τους την πολιτική παρέμβαση στα δεδομένα που παράγει η αστική πολιτική. Τα σωματεία, οι φοιτητι-κοί σύλλογοι, κάθε μετερίζι που υποτίθε-ται μπορεί να στηρίξει λαϊκά και εργατικά αιτήματα και δικαιώματα έχει παροπλι-στεί. Τα δημοκρατικά δικαιώματα έχουν μπει στην μέγγενη του κράτους και συν-θλίβονται από την κάθε Κεραμέως και τον

κάθε Μπακογιάννη που απαιτεί να κο-πούν οι διαδηλώσεις, ενώ ο ακροδεξιός Συρίγος έχει την άνεση πλέον μέσα στη Βουλή να φτύνει το Πολυτεχνείο και τους αντιδικτατορικούς αγώνες, κάτι που πά-ντα πάλευαν να πετύχουν οι προηγούμε-νες κυβερνήσεις, ευελπιστώντας και στην κατάργηση της αντιιμπεριαλιστικής δια-δήλωσης του Πολυτεχνείου αφού, όπως εξακολουθούν τα γκάλοπ να δείχνουν, ο αντιαμερικανισμός στη χώρα διατηρείται ακόμη σε ψηλά επίπεδα.

Ακόμη και το εξωκοινοβούλιο ανοίγει από νωρίς τα πανιά του για μια «καλή» εκλογική σύμπραξη, που χάρη στην μισα-κιά αναλογική του ΣΥΡΙΖΑ θα του επιτρέψει να διεκδικήσει βουλευτή. Εκεί αρχίζει και τελειώνει η συζήτηση -και κυρίως η πρα-κτική- για κοινή δράση εδώ και καιρό. Αυ-τό είναι το πραγματικό επίδικο σε κάθε προσπάθεια στησίματος ...επιτροπών για τον πόλεμο ή την ακρίβεια. Εκεί δυστυχώς αναλώνεται και η όποια προσπάθεια γίνε-ται για δημιουργία ενός μαζικού μετώπου απάντησης στην αντιδραστική πολιτική του συστήματος -και όχι μόνο της κυβέρνησης- και τους κινδύνους από τον πόλεμο που εγκαταστάθηκε στη γηραιά ήπειρο ύστερα από δεκαετίες και που οδηγεί σε παροξυ-σμό εξοπλισμών μικρούς και μεγάλους.

Το ΚΚΕ(μ-λ) θα συνεχίσει ν’ απευθύνεται συστηματικά στο λαό και ιδιαίτερα στη νεο-λαία που θα κληθεί να πληρώσει και το τί-μημα της ανεργίας και φτωχοποίησης, αλλά και το τίμημα των πολεμικών κινδύνων, ώστε να οικοδομηθεί ένα κίνημα αντίστα-σης, χωρίς αυταπάτες για «αριστερές» στροφές και σωτήρες, που θα διεκδικήσει μισθούς δουλειά, δημοκρατικά δικαιώματα και προπάντων θα αντισταθεί στον πόλεμο. Αυτή είναι η προτεραιότητά μας και όχι αν και πώς θα αντιμετωπίσουμε το ενδεχόμενο εκλογών, που ήδη πήρε μετάθεση από τις διάφορες «έγκυρες πηγές» για τον Φλεβά-ρη του ‘23. Αυτή η διελκυστίνδα και το ατέ-λειωτο κυνήγι της εκλογικής ετοιμότητας, όσο καλλιεργείται, θα παραλύει το λαϊκό και εργατικό κίνημα, δίνοντας αέρα στην κυβέρνηση και τους ιμπεριαλιστές να προ-χωρούν την πολιτική τους ανεμπόδιστα.

Εκεί πάντως που το τερμάτισε ο Τσί-πρας ήταν η αποστροφή του λόγου του ότι “δεν μας κρατά κανείς στο τσεπάκι”. Πρό-κειται για αναβίωση μιας ρητορικής που εξαπάτησε το λαό και τον οδήγησε στο ζό-φο, με τη συμβολή και του ΣΥΡΙΖΑ, που ζούμε σήμερα και που απειλεί να γιγαντω-θεί. Ενός χονδροκομμένου ψέματος, μιας κακοστημένης φάρσας που υποτιμά τη νοημοσύνη του λαού μας. Όσο κι αν καλεί τα μέλη και τους φίλους του το αστικό αυ-τό κόμμα σε “δράση κι όχι υπομονή”, δεν εννοεί τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγό-τερο από τις εκλογές.

Το αντιμετωπίζει κάθε άνθρωπος του λαού που παλεύει στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές, κάθε νεολαίος που ασφυκτιά και αντιδρά στην κατάντια τής σημερινής επιβίωσης. Βρίσκει απέναντί του και τον ΣΥΡΙΖΑ να δίνει χέρι βοήθειας για το πέρασμα της αντιλαϊκής, αντεργα-τικής και αντινεολαϊστικής πολιτικής του συστήματος. Μόνο σε “απελπισμένους” ανθρώπους μπορούν να “πιάνουν τόπο” πλέον τέτοια τερατώδη ψεύδη, όταν ο βίος και η πολιτεία του ΣΥΡΙΖΑ έχει απο-δείξει ότι τον κρατούν κανονικά και με τη θέλησή του απ’ το λαϊμό τόσο οι δυτικοί ιμπεριαλιστές όσο και το κεφάλαιο.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είναι μια συνειδη-τή αστική ηγεσία. Μια ηγεσία που θέλει να αναλάβει εκ νέου “ευθύνες” για λογαρια-σμό των ξένων και ντόπιων αφεντικών. Επιχειρεί και πάλι τον παροπλισμό του λα-ού μας και το σύρσιμό του στην αντιδρα-στική επιλογή τού δήθεν μικρότερου κα-κού. Από την άποψη αυτή, είναι μια επι-κίνδυνη ηγεσία, συστρατευμένη με τον ιμπεριαλισμό και την άρχουσα τάξη και απέναντι στα λαϊκά συμφέροντα.

που έχει δημιουργήσει ως αρχηγός της ΝΔ και πρωθυπουργός. Η προσωποποίηση σε Τσίπρα και Μητσοτάκη της τεχνητής αντι-παράθεσης ανάμεσα σε ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ συ-νειδητά αφήνει στο απυρόβλητο το καπι-ταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα στο σύ-νολό του. Είναι μια υπηρεσία που του προ-σφέρουν σκόπιμα κι από κοινού, για να δουλεύει αυτό μια χαρά.

Παρά το γεγονός ότι ο Τσίπρας υπό-σχεται “κανόνες” στη βραχυχρόνια μί-σθωση, “καυτηριάζει” τα σκάνδαλα Novartis και Uber, “στηλιτεύει” τις απευ-θείας (γαλάζιες) αναθέσεις, “κριτικάρει” την αποστολή όπλων στην Ουκρανία και τάζει “μείωση φόρων” (κι αυτός), γίνε-ται σαφέστατος στο πολιτικό καταστά-λαγμα: δεν υπάρχουν λεφτόδενδρα! Εδώ αποκαλύπτεται όλη η δημαγωγία και η υπόκλιση στις διαβόητες “αντοχές της οικονομίας”. Η “διαχειριστική ανικανό-τητα” που καταλογίζει στην κυβέρνηση της ΝΔ ευελπιστεί να αποτελέσει εισιτή-ριο επανόδου του στην κυβερνητική εξουσία. Τα ξένα και ντόπια κέντρα να του δώσουν εκ νέου το χρίσμα.

Όσο για το λαό; Αν ο ΣΥΡΙΖΑ βγει πρώ-το κόμμα και σχηματίσει “προοδευτική κυ-βέρνηση συνεργασίας”, τότε πολύ απλά θα βρίσκεται αυτός στην εξουσία (!), αφού θα... συγκυβερνά με τον Τσίπρα. Πρόκει-ται περί σοφιστείας και απάτης ανάλογης εκείνης της αλήστου μνήμης “ΠΑΣΟΚ-λαός στην εξουσία”. Άλλωστε η “πολιτική αλ-λαγή” έχει ήδη ξεκινήσει, κατά την ηγεσία του κόμματος της αξιωματικής αντιπολί-τευσης. Μόνο που κανένας δεν το κατάλα-βε, αφού η ζωή γίνεται συνεχώς χειρότε-ρη για το λαό μας και προβλέπεται αρμα-γεδδώντας σε όλα τα επίπεδα.

Αποψη

Σειρά αποφυλακίσεων των τελευ-ταίων μηνών ανέδειξε ξανά μεν, ακόμα πιο έντονα δε, το ταξικό πρόσημο της αστικής δικαιοσύνης, ως άλλου ενός θεσμικού αγκωναριού του συστήματος της εξάρτησης και της εκ-μετάλλευσης.

Αρχικά, εν μέσω σφοδρών αντιδρά-σεων, αφέθηκε ελεύθερος με περιορι-στικούς όρους ο Δημήτρης Λιγνάδης, ο οποίος κρίθηκε ένοχος για τον βιασμό δύο ανηλίκων και καταδικάστηκε πρω-τόδικα σε 12 χρόνια κάθειρξη (χωρίς να του αναγνωριστεί κανένα ελαφρυ-ντικό), καθότι έγινε δεκτή η αίτησή του να δοθεί αναστολή στην εκτέλεση της ποινής μέχρι την εκδίκαση της έφεσής του κατά της απόφασης. Είχε προηγη-θεί απόφαση του Μεικτού Ορκωτού Δι-καστηρίου Αθηνών με την οποία γινό-ταν δεκτό το αίτημα του ηθοποιού Πέ-τρου Φιλιππίδη να αφεθεί ελεύθερος «επειδή αντιμετωπίζει πρόβλημα υγεί-ας», έπειτα από προσωρινή κράτηση ενός χρόνου για τις καταγγελίες εις βά-ρος του για σεξουαλικές κακοποιήσεις και ενώ η δίκη του βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη.

«Μπαράζ» αποφυλακίσεων Δικαστικό χαστούκι σε λαό και νεολαία

Στις αρχές του τρέχοντος Ιουλίου, και αφού το δικαστήριο απάλλαξε τους κατηγορούμενους αστυνομικούς στην υπόθεση της δολοφονίας του Ζακ Κω-στόπουλου από κάθε κατηγορία, έκανε δεκτή την αίτηση αναστολής του μεσίτη Αθανασίου Χορταριά, ενός εκ των δύο καταδικασθέντων σε 10 έτη φυλάκισης (χωρίς αναστολή και χωρίς ελαφρυντι-κά) για το δολοφονικό λιντσάρισμα του Ζακ, με συνέπεια να αποφυλακίζεται μετά από μόλις δύο μήνες φυλάκισης...

Στα τέλη του Ιούνη, το Μικτό Ορκω-τό Εφετείο της Λαμίας έδειξε την πόρτα της εξόδου από την φυλακή στον δολο-φόνο του Αλέξη Γρηγορόπουλου, Επα-μεινώνδα Κορκονέα, καθώς του ανα-γνωρίστηκε το ελαφρυντικό του πρότε-ρου σύννομου βίου! Με το συγκεκριμέ-νο ελαφρυντικό είχαν σπάσει τον Ιού-λιο του 2019 τα ισόβια για τον Κορκο-νέα, που βρέθηκε εκτός φυλακής έχο-ντας εκτίσει πάνω από 11 χρόνια κά-θειρξη, παρά το γεγονός ότι κρίθηκε ένοχος για τη δολοφονία.

Παράλληλα, το αίτημα αποφυλάκι-σης ενός άλλου κρατούμενου, του αναρχικού Γιάννη Μιχαηλίδη, που έχει εκτίσει 8,5 χρόνια κάθειρξης (πραγμα-τική έκτιση των 3/5 της ποινής) δεν γί-νεται δεκτό. Γι’ αυτό, βρίσκεται σε απεργία πείνας από τις 23/05/2022, ενώ το Συμβούλιο Εφετών Λαμίας, που είναι αρμόδιο να αποφασίσει, έχει ορί-σει δικάσιμο στις 25/07/2022. Βέβαια, η πρόταση του Εισαγγελέα Εφετών Λα-μίας ενόψει της συνεδρίασης του Συμ-βουλίου Εφετών παραμένει απορριπτι-κή, με το σκεπτικό ότι λόγω της αναρ-χικής ιδεολογίας του είναι επικίνδυνος για την τέλεση νέων αδικημάτων και παρά το γεγονός ότι πληρούνται οι νό-μιμες προϋποθέσεις...

Δεν έδειξαν, όμως, οι δικαστικές αρχές τον ίδιο... φόβο απέναντι στους βασανιστές αστυνομικούς του Χρήστου Χρονόπουλου, στους οποίους πριν από λίγες μέρες επιβλήθηκαν μόλις τρία

χρόνια φυλάκισης με αναστολή για τον άγριο ξυλοδαρμό που υπέστη ο Χρήστος το 2007, κατά την κράτησή του στο ΑΤ Καλλιθέας, με αποτέλεσμα τη συντριπτική του αναπηρία και την παρ’ ολίγον απώλεια της ζωής του.

Αν πάμε λίγο ακόμα πίσω στο χρό-νο, θα δούμε πλήθος περιστατικών «διακριτικής» -δηλαδή ταξικής- μετα-χείρισης από πλευράς της αστικής Δι-καιοσύνης. Χαρακτηριστικά, τους προηγούμενους μήνες ο καταδικασμέ-νος για διεύθυνση εγκληματικής οργά-νωσης και έγκλειστος στις φυλακές Δο-μοκού Μιχαλολιάκος νόσησε από κορο-νοϊό, μεταφέρθηκε αμέσως στο Πανεπι-στημιακό Νοσοκομείο της Λάρισας και έπειτα στο καλύτερο κέντρο αποκατά-στασης της χώρας. Δεν είχε την ίδια τύ-χη, πέρυσι, το δίκαιο αίτημα του Κου-φοντίνα για μεταγωγή στον Κορυδαλλό για λόγους υγείας, με αιτιολογία λίγο-πολύ ότι ο ίδιος είναι υπαίτιος για την κατάστασή του και οφείλει να σταματή-σει την απεργία πείνας για να σωθεί η ζωή του...

Η ταξικότητα, λοιπόν, των αποφά-σεων δεν αφορά μόνο το γεγονός ότι το σύστημα κατά βάση επιφυλάσσει τις ευεργετικές δικονομικές εγγυήσεις της ποινικής δικαιοσύνης για τους «δικούς του» κατηγορούμενους και καταδικα-σθέντες. Αφορά, επίσης, τον τρόπο που αντιμετωπίζει τους εργαζόμενους, τους λαϊκούς ανθρώπους, τους αγωνι-ζόμενους, τους κομμουνιστές. Εξ ου και τα τελευταία έτη, στο πεδίο της ποινι-κής δικαιοσύνης, διευρύνεται το αξιό-

ποino για τις ριζοσπαστικές πράξεις, βάλλεται το τεκμήριο αθωότητας, αυ-στηροποιούνται οι ποινές. Στον εκθρό-λαό στοχεύει αυτή η θωράκιση του νομικού οπλοστασίου του κράτους.

Την ίδια στιγμή, άλλωστε, ενισχύε-ται ο κατασταλτικός μηχανισμός και περιστέλλονται συνολικά τα δημοκρα-τικά δικαιώματα και οι συνδικαλιστικές ελευθερίες. Είναι στο πλαίσιο της φασι-στικοποίησης της δημόσιας και πολιτι-κής ζωής που η δικαστική εξουσία δίνει τα δικά της «ρέστα», παίρνοντας αέρα από τις ρεβανσιστικές κινήσεις τής νο-μοθετικής και της εκτελεστικής εξου-σίας.

Σε αυτή τη χρονική περίοδο, υπάρ-χει ελάχιστος χώρος στις δικαστικές αί-θουσες για να ικανοποιηθεί το προσβε-βλημένο λαϊκό αίσθημα, να δοθεί το προκαλούμα της «αντικειμενικότητας» στην αστική δικαιοσύνη, που καλλιερ-γεί και την άποψη περί αποτελεσματι-κότητας των «δικαστικών αγώνων», πολλώ δε μάλλον όταν οι αγώνες στο πεδίο της ταξικής αναμέτρησης έχουν υποχωρήσει. Το αντίθετο, δεδομένου ότι ο ταξικός συσχετισμός έχει γείρει συντριπτικά υπέρ του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, αστοί, εργοδότες, χρυσαυγίτες, δολοφόνοι και βιαστές μπορούν να κραδαίνουν σήμερα τη ση-μαία της αμερόληπτης τάχα δικαιοσύ-νης που τους «δικαιώνει».

Είναι ανάγκη η μαζική λαϊκή καταγ-γελία των εν λόγω αποφυλακίσεων να αποκτήσει αγωνιστική διέξοδο, να απε-γκλωβιστεί από λογικές δικαστικής «αναθεώρησης»/λύσης, που δυστυχώς κυριαρχούν εντός των δυνάμεων του κινήματος, και να εξελιχθεί σε οργάνω-ση και πάλη. Γιατί πίσω από τις απο-φυλακίσεις και εν γένει τα ταξικά ρα-πίσματα της αστικής «μας» δικαιοσύ-νης κρύβεται η ζωτική ανάγκη του συ-στήματος να εμποδίσει την ανάπτυξη της κατεύθυνσης της Αντίστασης - Διεκδίκησης.

δημοκρατικά δικαιώματα

Απ' το Φαρμακονήσι μέχρι τη FRONTEX...

Φονικά ναυάγια, συγκάλυψη κι «επαναπροωθήσεις» προσφύγων Συνένοχες οι κυβερνήσεις κι ο ιμπεριαλισμός!

Ε ημερώματα στις 20 του Γενάρη 2014, 200 μέτρα απ' τις ελληνικές ακτές, 8 παιδιά και 3 γυναίκες πρόσφυγες απ' το Αφγανιστάν πνίγηκαν στο Φαρμακονήσι (νησάκι ανάμεσα στη Λέρο και στην Τουρκία) μετά το «ναυάγιο» του πλοιαρίου στο οποίο επέβαιναν. Ένα από τα αμέτρητα «ναυάγια» σαπιοκάραβων και λεμβών, γεμάτα πρόσφυγες, που πνίγονται αβοήθητοι στο Αιγαίο, έρμαιο στον αντιδραστικό ανταγωνισμό των αρχουσών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας.

Τότε είχε καταγγελλθεί, αρχικά, η στάση των λιμενικών αρχών, η προσέγγιση του πλοιαρίου από περιπολικό και όχι από διασωστικό πλοίο, η εγκληματική -και συνειδητή, θα λέγαμε- ολιγωρία, η αδιαφορία των αρχών για τη ζωή των προσφύγων, η υποκρισία της λεγόμενης «επιχείρησης διάσωσης». Καταγγέλλθηκαν όμως και οι βιαιοπραγίες των λιμενικών απέναντι στους διασωθέντες πρόσφυγες, οι απειλές, η κακομεταχείριση, ακόμα και απόπειρα «επαναπροωθήσεων» προς την Τουρκία. Αλλά και η προσπάθεια συγκάλυψης, στη συνέχεια, και κουκουλώματος του εγκλήματος απ' την τότε κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, οι μεθοδεύσεις της, οι υπουργικές υποδείξεις, η χειραγώγηση, η απροθυμία του αστικού ταξικού δικαστικού συστήματος να το διερευνήσει, βάζοντας την υπόθεση στο αρχείο. Και με τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να μην επιθυμεί να δοθεί συνέχεια...

Σήμερα, 14 επιζώντες πρόσφυγες που είχαν προσφύγει κατά των ελληνικών αρχών αναφέρεται πως δικαιώθηκαν απ' την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αφού τα ελληνικά δικαστήρια «έκλειναν» το θέμα. Επιβλήθηκε μάλιστα στην Ελλάδα και πρόστιμο 300.000 ευρώ για «ηθική βλάβη». «Αδειάστηκε» η κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου και βγήκε στη φόρα ό,τι προσπαθούσε ν' αποκρύψει. Πως και στο «ναυάγιο» ήταν συνένοχη, και «επαναπροωθήσεις» έκανε, και επιχείρηση συγκάλυψης έστηνε. Οι ευρωπαϊκοί μηχανισμοί, ωστόσο, οι θεσμοί της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε., είναι κι αυτοί βουτηγμένοι με τα μπούνια στο διαρκές εγκλημα που συντελείται σε βάρος ολόκληρων λαών. Είναι οι κύριοι υπεύθυνοι, μαζί με τους συμμάχους - ανταγωνιστές τους, των ΗΠΑ, για την προσφυγιά, τον ξεριζωμό, τους πολέμους, την εξαθλίωση, τις απαγορεύσεις, την καταστολή, τις δολοφονίες. Τώρα δείχνουν να «αποποιοούνται» τις δικές τους ευθύνες, ρίχνοντάς τες όλες μόνο στους υποτελείς τους, που είναι κι αυτοί άθλιοι συνένοχοι στο εγκλημα αυτό.

Όταν μόλις τον προηγούμενο Απρίλη «βγήκαν στη φόρα» οι ευθύνες και τα εγκλήματα της FRONTEX στις απελάσεις - «επαναπροωθήσεις», μαζί με τις ελληνικές αρχές και την κυβέρνηση. Όταν είχαμε την παραίτηση του εκτελεστικού διευθυντή της FRONTEX, Φαμπρίς Λεζερί, για το λόγο αυτό, μετά τη δημοσίευση έκθεσης της OLAF, της λεγόμενης

«ευρωπαϊκής υπηρεσίας για την καταπολέμηση της απάτης», σχετικά με τη συγκάλυψη «επαναπροωθήσεων» και τη βάνανυση συμπεριφορά της FRONTEX απέναντι στους πρόσφυγες στη Μεσόγειο. Δημοσιεύματα αναφέρουν πως σύμφωνα με τη δική της «βάση δεδομένων», η FRONTEX είχε εμπλακεί σε 120 «επαναπροωθήσεις» που πραγματοποίησαν οι ελληνικές αρχές απ' το Μάρτη του 2020, ενώ γνώριζε άλλες 417 που τις χαρακτήριζε ως «αποτροπή εισόδου» (sic).

Τώρα οι Ευρωπαίοι δείχνουν να «αδειάζουν» τις εξαρτημένες αστικές τάξεις σαν αυτές της Ελλάδας και της Τουρκίας και τις κυβερνήσεις τους. Είναι όμως αυτοί, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, που «κλείνουν» τα σύνορά τους για τους πρόσφυγες μέσα σε συνθήκες παρόξυνσης της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, ενώ σε άλλες συνθήκες θα τα «άνοιγαν», για να εκμεταλλευτούν αιματηρά και άγρια το εργατικό δυναμικό των προσφύγων. Είναι αυτοί που συγκροούνται για το ποιος θα δεχθεί και ποιος θ' αποφύγει τις προσφυγικές ροές. Είναι αυτοί που επέβαλαν αντι-προσφυγικές συμφωνίες σαν κι αυτή μεταξύ ΕΕ-Τουρκίας. Αυτών την πολιτική υπηρέτησαν οι ελληνικές κυβερνήσεις της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και του ΣΥΡΙΖΑ, ταυτόχρονα με τα συμφέροντα της ντόπιας άρχουσας τάξης. Τόση «αχαριστία» λοιπόν απ' τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά; Καμία... «κατανόηση» πια για τα προβλήματα και τα ζόρια της ντόπιας αστικής τάξης;

Αυτών την πολιτική συνεχίζει να υπηρετεί με θέρμη και η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ κι ο Μητσοτάκης, που έχει ήδη χρεωθεί με αμέτρητες επαναπροωθήσεις, κακομεταχείριση αλλά και δολοφονίες προσφύγων, όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι οι πρόσφυγες και ευρωπαϊκά ΜΜΕ. Και που αξιοποιεί φυσικά και η ανταγωνίστρια άρχουσα τάξη της Τουρκίας, εργαλειοποιώντας κι αυτή τους πρόσφυγες, όπως και η ελληνική. Τελευταία περίπτωση θηριωδίας στον Έβρο, αυτή που αποκαλύφθηκε ότι συνέβη την Πέμπτη 14 Ιουλίου. Τρεις πρόσφυγες καταγγέλλεται ότι βρήκαν βασανιστικό θάνατο, ο ένας άγρια δαρμένος από την ΕΛΑΣ και οι δύο πνιγμένοι, αφού εξαναγκάστηκαν να διασχίσουν το ποτάμι προς την πλευρά της Τουρκίας χωρίς να ξέρουν κολύμπι. Οι μαρτυρίες αυτών που επέζησαν είναι ανατριχιαστικές («Εφ.Συν.») και προωθούνται ήδη προς το ΕΔΔΑ.

Το «άδειασμα» όμως των ντόπιων αστών και της κυβέρνησής τους δεν αποκλείει τη συνέχιση του «κουκουλώματος» και της απόκρυψης στο μέλλον! Κάτι τέτοιο, δείχνει και η επιλογή του πρώην διοικητή της «Ειδικής Αρχής Διαφάνειας» (η οποία έχει καταγγελλθεί για συγκαλύψεις επαναπροωθήσεων, για τέτοια «διαφάνεια» μιλάμε!), Άγγελου Μπίνη, στη θέση του επικεφαλής Εσωτερικού Ελέγχου της FRONTEX...

Η ζωή του κινδυνεύει!

Να αποφυλακιστεί άμεσα ο απεργός πείνας Γιάννης Μιχαηλίδης!

Τη στιγμή που οι χαϊδεμένοι απ' το σύστημα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης εγκληματίες Κορκονέας, Χορταριάς και Λιγνάδης απελευθερώνονται, για να μη μιλήσουμε για τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής, ο αναρχικός Γιάννης Μιχαηλίδης, που δικαιούνταν αποφυλάκιση υπό όρους εδώ και 7 μήνες, έχοντας εκτίσει τα 3/5 της ποινής του, βρίσκεται ακόμα φυλακισμένος. Με τη ζωή του να βρίσκεται πλέον σε σοβαρό κίνδυνο, στο Νοσοκομείο της Λαμίας, έχοντας ξεπεράσει τις 60 ημέρες απεργίας πείνας, την οποία ξεκίνησε στις 23 του Μάη. Μπορεί να είχε αθωωθεί δύο φορές για την κατηγορία συμμετοχής στη «Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς», το 2014, έχοντας ωστόσο προφυλακιστεί για... δύο 18μηνα (!), μπορεί να είχε καταδικαστεί για απόπειρα δολοφονίας αστυνομικού, με σαθρά στοιχεία (κλοπή περιπολικού, εξεύρεση κάποιων φυνισγγίων που δεν του ανήκαν), σήμερα, ωστόσο, η κυβέρνηση επιδιώκει να στείλει ένα ευρύτερο μήνυμα «πυγμής», που δεν έχει ως στόχο μόνο τον Μιχαηλίδη ούτε μόνο -ή κύρια- τον αναρχικό χώρο. Αλλά να τρομοκρατήσει συνολικά το λαό και τη νεολαία, κάνοντας επίδειξη ισχύος. Πως αυτή και το σύστημα που υπηρετεί έχουν και «το μαχαίρι και το πεπόνι». Πως μπορούν να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν ακόμα κι αυτή την -δική τους- αστική νομοθεσία με τον τρόπο που τους βολεύει. Πως όποιους θέλουν απελευθερώνουν, όποιους θέλουν κρατούν φυλακισμένους και με προσχήματα και «αιτιολογίες» τόσο... «πειστικές» όσο αυτή της περίπτωσης του Μιχαηλίδη, ότι «δεν έχει σωφρονιστεί ακόμα»!

Η επίθεση ενάντια στο λαό, στους εργαζόμενους, στη νεολαία, στους όρους της ζωής τους, στα δικαιώματά τους, στο δικαίωμά τους στη δουλειά, στις σπουδές, στην περιθάλψη, στην ειρήνη, στην ίδια τους τη ζωή, η επίθεση ενάντια σε απεργούς και διαδηλωτές τσακίζει κόκαλα. Η επίθεση αυτή πρέπει να απαντηθεί απ' το λαό μας -και θα απαντηθεί! Από μεριάς συστήματος, όμως, απαιτεί το κουρέλισμα των δημοκρατικών δικαιωμάτων, την παραπέρα φασιστικοποίηση της πολιτικής του. Απαιτεί χειρισμούς του λεγόμενου «νομικού πλαισίου», μεθοδεύσεις των μηχανισμών του. Ο μόνος δρόμος για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών και την κατάκτησή τους είναι η πλατιά, μαζική, συνεχής λαϊκή αντίσταση και πάλη γι' αυτά. Το άνοιγμα και η στήριξη στο λαό, που είναι κι ο βασικός αποδέκτης. Ο δρόμος αυτός έχει ήδη δείξει στην πράξη αποτελέσματα. Να μην υπάρξει νεκρός απεργός πείνας!

Να αποφυλακιστεί ο Γιάννης Μιχαηλίδης!

Να γίνουν δεκτά τα αιτήματά του!

Φωτιές σε Πεντέλη, Ανθούσα, Γέρακα, Μέγαρα, Μεγαλόπολη...

Αυτή η λίστα της καταστροφής δεν θα κλείσει ποτέ!

Σ το ίδιο έργο θεατές. Κάθε καλοκαίρι χιλιάδες εκτάσεις, εκατοντάδες σπίτια, περιουσίες, αθώα ζωάκια ακόμα και ανθρώπινες ζωές, γίνονται παρανάλωμα οδηγώντας στην απελπισία χιλιάδες ανθρώπους. Άλλοτε φτάνει ο «στρατηγός άνεμος», οι «ασύμμετρες απειλές», αυτοί που χτίζουν στα δάση, οι «ασυνείδητοι», οι πυροσβέστες, εμείς όλοι, εν τέλει, που προκαλούμε όλες αυτές τις καταστροφές. Είμαστε εμείς οι ίδιοι, άλλωστε, που

φταίμε και για τις πλημμύρες, τους σεισμούς και γιατί όχι, και για την πανδημία. Και ο κρατικός μηχανισμός αναρωτιέται υποκριτικά τι να πρωτοκάνει απέναντι σε όλα αυτά.

Πράγματι, η ένταση της φωτιάς επηρεάζεται από τον δυνατό άνεμο, πόσο μάλλον αν φτάνει τα 10 μποφόρ. Όντως φωτιές μπορεί να βάσουν πυρομαχικά, καταπατητές, ασυνείδητοι. Όμως, η έλλειψη στοιχειωδών αντιπυρικών μέτρων, πλην του 112 και της ατομικής ευθύνης, που επιστρατεύεται για

Στο σφυρί ιδιοκτησία του ΑΠΘ;

Ο νέος -ψηφισμένος πλέον- νόμος Κεραμέως «Νέοι Ορίζοντες για τα ΑΕΙ» έφερε μια σειρά από αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και ήρθε ως συνέχεια μιας επίθεσης που οξύνει τους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση και κατακρεουργεί τα επαγγελματικά δικαιώματα που εξασφάλιζε μέχρι πρότινος το πτυχίο.

Το άρθρο 296 του νόμου ορίζει την κατάργηση του ΝΠΔΔ της Πανεπιστημιακής Λέσχης, των ΝΠΔΔ των Ταμείων Διοίκησης και Διαχείρισης του Αγροκτήματος ΑΠΘ, έκτασης 1.800 στρεμμάτων και των Πανεπιστημιακών Δασών ΑΠΘ σε Περούλι έκτασης 32.000 στρεμμάτων και Ταξιαρχών Χαλκιδικής έκτασης 58.000 στρεμμάτων, με ταυτόχρονη μεταβίβαση των περιουσιακών στοιχείων των φορέων αυτών στο ΑΠΘ. Το άρθρο αυτό δεν υπήρχε στην παρουσίαση του νομοσχεδίου, αλλά προστέθηκε κατά τη συζήτηση για την ψήφισή του στη Βουλή, ενώ δεν υπήρχε και στην αιτιολογική έκθεση.

Παρότι ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ 25 ανέδειξαν το συγκεκριμένο άρθρο και σήκωσαν αντιπαράθεση, η κυβέρνηση δεν υποστήριξε «πειστικά» αυτή την προσθήκη. Η απροθυμία συζήτησης δείχνει μάλλον μια βιασύνη και μια προσπάθεια της κυβέρνησης να περάσει τη διάταξη αυτή στα ψιλά. Πιθανώς το Υπουργείο να προσπάθησε να αποφύγει μια επιπλέον προστριβή με ακαδημαϊκούς, όταν ήδη στην αλλαγή του τρόπου διοίκησης των ΑΕΙ και στην ίδρυση Συμβουλίων Ιδρύματος υπήρξαν σφοδρές αντιδράσεις. Η συγκεκριμένη αλλαγή θίγει ευθέως συμφέροντα μεγαλοκαθηγητών και «χτυπάει» φορείς που επιδοτούνταν με μεγάλα ποσά από Ε.Ε. Ήδη ο κοσμήτορας της σχολής Γεωπονίας, Δασολογίας και Φυσικού Περιβάλλοντος και καθηγητές των τμημάτων που πλήττονται έχουν αντιδράσει από κοινού με φορείς όπως το Γεωτεχνικό Επιμελητήριο. Το Υπουργείο φαίνεται να ανοίγει ενδοαστικές κόντρες συνεχώς με βάση τα μέτρα που προωθεί και που πλήττουν το καθηγητικό κατεστημένο.

Ένα εύλογο ερώτημα είναι το πού αποσκοπεί αυτή η αλλαγή. Όσον αφορά την κατάργηση του ΝΠΔΔ που αφορά τη λέσχη του ΑΠΘ, θα μπορούσε να είναι μια αλλαγή στον τρόπο διοίκησής της που θα κινείται, προωθώντας την επιβολή ιδιωτικο-οικονομικών κριτηρίων στην κατεύθυνση κατάργησης του δικαιώματος των φοιτητών στην δωρεάν σίτιση. Όσον αφορά τα δάση και το αγρόκτημα, η αλλαγή αυτή μπορεί να συνδέεται με τις συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων. Μήπως η κατάργηση των ΝΠΔΔ αφορά την... εκποίηση περιουσιακών στοιχείων Πανεπιστημιακών τμημάτων που οδηγούνται σε συρρίκνωση ή και κλείσιμο με ταυτόχρονη παραχώρηση των υποδομών προς εκμετάλλευση από το κεφάλαιο ή από άλλα ιδρύματα; Με το Άρθρο 260 του ίδιου νόμου, δίνεται η δυνατότητα σε κάθε εκπαιδευτικό ίδρυμα να λειτουργεί

ανώνυμη εταιρεία «Αξιοποίησης και Διαχείρισης της περιουσίας» του. Προφανώς το άρθρο αυτό δεν θα αφορά μόνο την εκμετάλλευση της περιουσίας των δασών και του αγροκτήματος του ΑΠΘ, αλλά φαίνεται να μπορεί να αξιοποιηθεί και για αυτά. Η δημιουργία εταιρείας διαχείρισης περιουσιακών στοιχείων των Πανεπιστημίων μοιάζει με μικρογραφία του ταμείου διαχείρισης δημοσίου πλούτου (ΤΑΥΠΕΔ), που πρωτοεμφανίστηκε με τον ερχομό της κρίσης ως ένας φορέας που προωθούσε και έλεγε το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας.

Κατά πόσο συνδυάζεται η απόφαση αυτή με τη μεταφορά σε αυτό το αγρόκτημα της Ιατρικής σχολής και του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ; Ήδη από τον χειμώνα είχαν δημοσιευθεί στην ηλεκτρονική ιστοσελίδα «voris» σχέδια αξιοποίησης του αγροκτήματος του ΑΠΘ για τη μετακίνηση του νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ και της Ιατρικής σχολής και της δημιουργίας του λεγόμενου «Αριστοτέλειου Βιοϊατρικού Κέντρου» (όλα αυτά μέσω συμβάσεων ΣΔΙΤ). Πόσο πιο εύκολη γίνεται αυτή η διαδικασία με την ένταξη αυτών των εκτάσεων στο ΑΠΘ και όχι σε επιμέρους φορείς των οποίων οι διοικήσεις θα αντιδρούσαν στην αλλαγή χρήσης αυτής της έκτασης;

Συμπληρωματικά στα παραπάνω, ανοίγει αναπόφευκτα η συζήτηση σχετικά με το ποιες σχολές πανεπιστημιακής εκπαίδευσης είναι περισσότερο χρήσιμες για το κεφάλαιο στην Ελλάδα. Ο νόμος 4777 έφερε την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, που απέκλεισε χιλιάδες μαθητές από την είσοδό τους στην τριτοβάθμια και άφησε πολλές κενές θέσεις σε σχολές και τις δύο χρονιές που εφαρμόστηκε. Σχολές με λίγους εισακτέους θεωρούνται από τις πρώτες υποψήφιες για ενδεχόμενη κατάργηση ή συγχώνευση. Πρόκειται για συγχωνεύσεις και καταργήσεις που ο νέος νόμος για τα ΑΕΙ διευκολύνει, σε μια κατεύθυνση συρρίκνωσης του χάρτη της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Βέβαια, τις προτεραιότητες στο ποιες σχολές θα κλείσουν και ποιες θα πριμοδοτηθούν τις βλέζουν οι ανάγκες του κεφαλαίου, ξένου και τόπιου. Στην προκειμένη περίπτωση, τίθεται το ερώτημα: χρειάζεται το κεφάλαιο μαζικά αποφοίτους του τμήματος Γεωπονίας, Δασολογίας και Φυσικών Πόρων, όταν ζούμε σε μια διατροφικά εξαρτημένη χώρα, με ρημαγμένη την αγροτική παραγωγή, που κάθε καλοκαίρι αφήνουν τα δάση της να καίγονται; Πόσο ενδιαφέρεται ο καπιταλισμός για τη λελογισμένη εκμετάλλευση της γης και των φυσικών πόρων, όταν ψηφίστηκε νομοσχέδιο που επιτρέπει την εξορυκτική δραστηριότητα μέχρι και σε περιοχές Natura;

Η κατάργηση των ΝΠΔΔ μπορεί να μην είναι από τις διατάξεις του νόμου που χαρακτηρίζονται ως «τομές». Παρόλα αυτά, κανένα άρθρο δεν πέρασε «κατά τύχη» και χρειάζεται να κατανοηθεί το τι θα φέρει η εφαρμογή του, καθώς έρχεται να συμπληρώσει τη συνολικότερη επίθεση στην εκπαίδευση.

«πάσαν νόσο» σε κάθε καταστροφή, όπως και οι ανεπάρκειες των πυροσβεστικών δυνάμεων είναι ευθύνη του κράτους. Ευθύνη του κράτους είναι και η εγκατάλειψη της υπαίθρου, η συγκέντρωση εκατομμυρίων ανθρώπων, ακμή και πένελη, η αλλαγή αστικά κέντρα, η τσιμεντοποίηση, η αυθαιρεσία δόμησης, η έλλειψη στοιχειωδών υποδομών, η απουσία περιβαλλοντικού σχεδιασμού, η μηδαμινή πρόβλεψη για αντιπυρικά έργα, το γεγονός ότι τα καμένα χαρίζονται βορά στην κερδοφορία και την εκμετάλλευση, το ότι οι αποζημιώσεις των πληγέντων καταβάλλονται με το σταγονόμετρο και καθυστερημένα και τα λεφτά του λαού σπαταλούνται σε εξοπλισμούς και πολεμικές δαπάνες και σε τίποτα που να θυμίζει δικαίωμα. Όλα αυτά έχουν

όνομα και λέγονται καπιταλισμός. Και μάλιστα καπιταλισμός σε μια χώρα πλήρως εξαρτημένη, σαν τη δική μας. Δεν είναι λοιπόν ο άνεμος που φτάνει για τα χιλιάδες στρέμματα καμένης γης στην Πεντέλη, η οργανωσά της πυροσβεστικής για τους νε-

κρούς στο Μάτι και η απουσία εναέριων μέσων για τα καμένα σπίτια στην Εύβοια. Φταίει το σάπιο σύστημα που ζούμε και οι κυβερνήσεις που το υπηρετούν, που βάζουν την ανθρώπινη ζωή και την περιουσία του λαού σε δεύτερη μοίρα και πίσω από τα κέρδη τους.

ΝΤΙΛΗΨΕΙΣ Ιδεολογίας και πολιτικής

Σε περιόδους κρίσεων ο εσωτερικός εχθρός είναι ο πιο επικίνδυνος

Σύμφωνα με απόφαση των υπουργών Εθνικής Άμυνας και Προστασίας του Πολίτη, «στο προσωπικό των Ενόπλων Δυνάμεων (ΕΔ) επιτρέπεται η οπλοκατοχή, οπλοφορία και οπλοχρησία για την εκπλήρωση συγκεκριμένων αποστολών, πέραν της φύλαξης στρατοπέδων, ζωτικών χώρων και εγκαταστάσεων από τα όργανα υπηρεσίας, τα τμήματα φυλακής ή ασφάλειας και τα στρατονομικά όργανα». Να διευκρινιστεί εδώ πως ως αποστολές νοούνται: «η συνοδεία και προστασία υψηλών προσώπων της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας των ΕΔ έως το επίπεδο των διοικητών μειζόνων διοικήσεων εντός και εκτός στρατιωτικών χώρων, καθώς και η συνοδεία χρηματαποστολών, υλικών και μέσων στρατιωτικού ενδιαφέροντος που μεταφέρονται εκτός στρατιωτικών χώρων, μέσω της παρουσίας και δράσης ειδικά εκπαιδευμένου προσωπικού». Με πιο απλά λόγια, η κυβέρνηση οπλίζει τους στρατιωτικούς και τους εντάσσει στους μηχανισμούς εσωτερικής αστυνόμευσης και καταστολής.

Η συγκεκριμένη απόφαση ωστόσο έρχεται σε μια συνέχεια της πολιτικής και των προηγούμενων κυβερνήσεων. Πολιτική που στόχο έχει την αναβάθμιση του ρόλου των ΕΔ, από υπερασπιστές των συμφερόντων της ντόπιας άρχουσας τάξης απέναντι στον εξωτερικό εχθρό, στη διασφάλιση των συμφερόντων απέναντι στον εσωτερικό εχθρό λαό. Πιο συγκεκριμένα, μπορούμε να θυμηθούμε μια σειρά από στρατιωτικές ασκήσεις και σεμινάρια στο παρελθόν. Ενδεικτικά αναφέρουμε:

- Η πρώτη άσκηση καταστολής διαδηλώσεων από ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις πραγματοποιήθηκε στις 13 Μάρτη 2002 στη Βέροια, στο πλαίσιο άσκησης του Β' Σώματος Στρατού, για την αντιμετώπιση «ατάκτων ομάδων» άμαχων πολιτών.
- Στις 13-15 Ιούνη 2006, στο 951 Τάγμα Στρατονομίας του Παπάγου, έγινε άσκηση «αντιμετώπισης διαδηλωτών που, σύμφωνα με το σενάριο, διαδήλωναν κατά του ΝΑΤΟ».
- Στις 29 Ιούλη 2008, σε Πεδίο Βολής της Νέας Περάμου Αττικής, έγινε άσκηση στην οποία, σύμφωνα με το ΓΕΣ, «δίνεται ιδιαίτερη βαρύτητα στην εκπαίδευση τμημάτων σε επιχειρήσεις εντός κατοικημένου τόπου» και ειδικότερα σε «Στρατιωτικές Επιχειρήσεις σε Αστικό Εδαφος» (ΣΕΑΕ). Επίσης, «διεξάγονται εναντίον εχθρού που μπορεί να έχει αναμειχθεί με ομάδες πολιτών».
- Το διάστημα 7-10 Γενάρη 2010 έγινε «άσκηση» εκπαίδευσης παραστρατιωτικών οργανώσεων, υπό την παρακολούθηση παρατηρητών του ΓΕΣ, στον Πολύγυρο Χαλκιδικής, που περιελάμβανε «σχολείο SWAT» (ομάδες ειδικών όπλων και τακτικής), με αντικείμενα «ειδικών δυνάμεων αστυνομικών υπηρεσιών».
- Το διάστημα Ιουνίου το 2011 στο Κιλκίς, άσκηση συνεκπαίδευσης στην καταστολή πλήθους σε συνεργασία με τις ΗΠΑ και άλλες χώρες του ΝΑΤΟ, με στόχο την αντιμετώπιση ταραχών σε αστικές περιοχές.

Την ίδια χρονιά (2011) ο κυβερνητικός εκπρόσωπος (Γ. Πεταλωτής) είχε πει τότε (για να δικαιολογήσει την άσκηση καταστολής πλήθους που έγινε) ότι η εκπαίδευση μονάδων του Στρατού για την αντιμετώπιση πλήθους είναι «συμβατική υποχρέωση» της χώρας απέναντι σε ΝΑΤΟ, ΕΕ, ΟΗΕ και ότι «στη χώρα μας, ευτυχώς, δεν υπάρχει τέτοια αναγκαιότητα (σ.σ. για εσωτερική χρήση του στρατού) και ούτε προβλέπεται να υπάρχει». Με άλλα λόγια, αν υπάρξει, οι Ένοπλες Δυνάμεις θα είναι έτοιμες να επέμβουν.

Για την ελληνική αστική τάξη ο «εσωτερικός εχθρός» δεν έπαψε ποτέ να υπάρχει, πολλές φορές μπορεί να τον παρουσιάζει απλά με διαφορετικό τρόπο. Με αποκορύφωμα το πραξικόπημα του 1967 αλλά και μετά τη μεταπολίτευση ο στρατός χρησιμοποιήθηκε πέρα από απεργοσπαστικός μηχανισμός και ως εκφοβισμός (π.χ. «Καραμανλής ή τανκς»). Ο ελληνικός στρατός, ως στρατός μιας καθ' όλα εξαρτημένης χώρας, χρησιμοποιήθηκε ακόμα και σε αποστολές - επεμβάσεις στο εξωτερικό ως συμπληρωματική δύναμη σε αυτές των ιμπεριαλιστών. Συμμετέχει εθνικά περήφανα σε νατοϊκές και «ειρηνευτικές» αποστολές καθυποτάξης λαών. Και απ' ό,τι φαίνεται η ελληνική αστική τάξη εκμεταλλεύεται την εκπαίδευσή του αυτή υπέρ του δέοντος για την αντιμετώπιση του εχθρού λαού, διασφαλίζοντας έτσι την αστική κυριαρχία στο εσωτερικό της χώρας. Επιπλέον, η παραπάνω κατεύθυνση αποτελεί και μια ισχυρή διαβεβαίωση ότι η εξαρτημένη ελληνική τάξη ακολουθεί και αυτή τα απαραίτητα πρότυπα και διαδικασίες για τη διασφάλιση των συμφερόντων και των αστικών τάξεων των υπόλοιπων ιμπεριαλιστικών χωρών που βρίσκονται στο σβέγκο της.

Power pass

Ψίχουλα, κυβερνητικός εμπαιγμός και αναλγησία

Με τον πιο εκκωφαντικό τρόπο κατέρρευσε το αφήγημα της κυβέρνησης και αποκαλύφθηκε η στημένη απάτη που μεθοδευμένα προώθησαν τα ΜΜΕξαπάτησης σχετικά με το «power pass». Προφανώς η αποκάλυψη της απάτης, της κοροϊδίας και του εμπαιγμού προς τον λαό δεν συνοδεύτηκε από τον αντίστοιχο ντόρο που εδώ και καιρό επιχειρεί να φτιασιδώσει την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης που «μοιράζει 600αρικά». Τουναντίον, το Υπουργείο Οικονομικών κρατάει τη λίστα των στοιχείων που αφορά τα τελικά ποσά της επιδότησης των δικαιούχων κρυφή ως επτασφράγιστο μυστικό, ενώ η γραμμή που έχει δοθεί προς τα δημοσιογραφικά κέντρα είναι αυτή της σιγής ιχθύος.

Η τελευταία πράξη παίχτηκε με το διάγγελμα Μητσοτάκη για την ενεργοποίηση του «power pass» στις 15/7, έχοντας ως κύριο στόχο τον κατευνασμό της οργής του λαού από τα ψίχουλα που τελικά πιστωθήκαν στους λογαριασμούς για να «αποκαταστήσουν την αδικία». «Πρόκειται για μία ακόμη δράση ανακούφισης... άλλο ένα ανάχωμα. Που προφανώς θα το ήθελα μεγαλύτερο. Αλλά που πρέπει να ζυγίζεται στο μέτρο της πραγματικότητας και των εθνικών μας αντοχών». Για να καταλήξει ότι «Είμαστε σε πόλεμο... η κυβέρνηση θα εξαντλεί κάθε δημοσιονομικό περιθώριο ώστε να προστατεύει την αγοραστική δύναμη των πολιτών. Όμως τα περιθώρια έχουν και όρια... η παγκόσμια συγκυρία είναι δύσκολη. Και παντού, κάθε μέτρο μοιάζει μικρό μπροστά στις μεγάλες ανάγκες».

Τα παραπάνω αποτελούν ουσιαστικά την παραδοχή του πρωθυπουργού ότι το «power pass» είναι ένα πενιχρό φιλοδώρημα από το πλουσιοπάροχο τραπέζι που τρώνε και πίνουν το κράτος και οι κεφαλαιοκράτες-παραγωγοί και πάροχοι ενέργειας. Την ίδια στιγμή μάλιστα που, από τη μια, ακόμη και αυτό το φιλοδώρημα προέρχεται από την εκμετάλλευση των εργαζομένων και τη φοροληστεία του λαϊκού εισοδήματος, ενώ από την άλλη, με την ενσωμάτωση της ρήτρας αναπροσαρμογής -που τάχα αναστέλλεται ή καταργείται προσωρινά- στη χονδρική τιμή της κιλοβατώρας νομιμοποιεί τις υπέρογκες αυξήσεις των τιμολογίων, δηλαδή τα υπερκέρδη των κεφαλαιοκρατών με τη εντεινόμενη λεηλασία του λαϊκού εισοδήματος.

Τελικά, από τα 4,2 εκατ. νοικοκυριά που πληρούν το οικονομικό όριο των 45.000 ευρώ οικογενειακού εισοδήματος, 1,7 εκατ. έμειναν εκτός επιδότησης. Από τα περίπου 2,5 εκατ. δικαιούχων-φυσικών προσώπων, τα 1,9 εκατ. μπήκαν στον πρώτο κύκλο πληρωμών και σύμφωνα με εκτιμήσεις και σκόρπια στοιχεία η αναδρομική αποζημίωση για τους λογαριασμούς από τον Δεκέμβρη μέχρι τον Ιούνιο για το 98% κυμαίνεται από 20-200 ευρώ, με την πλειοψηφία να βλέπει στους λογαριασμούς της από 20-60 ευρώ, ενώ από τις περίπου 600.000 αιτήσεις που εξετάστηκαν στον δεύτερο κύκλο εγκρίθηκαν περίπου 40.000-50.000. Με λίγα λόγια, με βάση τις αρχικές εξαγγελίες της κυβέρνησης, πάνω από το 50% δεν είχε καν πρόσβαση στα ψίχουλα.

Με αυτά τα δεδομένα, η Γενική Γραμματέας Ενέργειας και Ορυκτών Πρώτων Υλών Α. Σδούκου, με περίσσια αναλγησία και απύθμενο θράσος, προκειμένου να υπερασπιστεί την κυβερνητική πολιτική, δήλωσε κυνικά και προκλητικά ότι «σου χαρίζουν τον γάιδαρο και τον κοιτάς στα δόντια». Θέλουν να τους πούμε και ευχαριστώ για τα ψίχουλα που μας πέταξαν, ενώ έχουν στήσει έναν μηχανισμό («χρηματιστήριο ενέργειας») ληστείας, λεηλασίας και υφαρπαγής του λαϊκού εισοδήματος, που έχει βία οδηγήσει τα λαϊκά νοικοκυριά σε συνθήκες ακραίας φτώχειας. Είναι ενδεικτικό της αδυναμίας αποπληρωμής των λογαριασμών ότι μόνο για την πρώτη εβδομάδα του Ιουλίου, οι εντολές για διακοπή ρεύματος έχουν ξεπεράσει τις 230.000.

Συνένοχοι για αυτή την κατάσταση είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, που σε μια προσπάθεια να καρπωθούν τη λαϊκή κατακραυγή, σήκωσαν αρκετή σκόνη με τις «αντιπολιτευτικές» τους δηλώσεις. Βέβαια, είναι τέτοια η υποκρισία τους που μόλις πριν από λίγες μέρες (12/7) ψήφισαν το ν/σ της ΝΔ που ενσωματώνει την Οδηγία της ΕΕ για τη μονιμοποίηση των ειδικών φόρων κατανάλωσης στην Ενέργεια, ενώ και οι δυο ως κυβερνητικά κόμματα προώθησαν δια νόμων την «απελευθέρωση της ενέργειας» και το «χρηματιστήριο» της.

Ψήφιση του νόμου-πλαίσιο Κεραμέως στη Βουλή
Η στάση των κομμάτων και οι προκλήσεις για το φοιτητικό κίνημα

Την Πέμπτη 14 Ιουλίου, μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού με κλειστές σχολές, ψηφίστηκε στη Βουλή ο νέος νόμος-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια. Ένας νόμος που προβλέπει διάλυση των πτυχίων, συγχωνεύσεις-λουκέτα σχολών, διάλυση του φοιτητικού συνδικαλισμού και των παρατάξεων και ριζικές αλλαγές στο μοντέλο διοίκησης των ΑΕΙ (νέα Συμβούλια Διοίκησης), πέρασε με τις 157 ψήφους της Νέας Δημοκρατίας.

Έτσι, η κυβέρνηση έδειξε για μια ακόμη φορά την αποφασιστικότητά της να προωθήσει την ταξική επίθεση στα δικαιώματα της νεολαίας, στον δρόμο που άνοιξε ο νόμος 4777, η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, τα όρια σπουδών και η υπόθεση της ΟΠΠΙ, χωρίς να λογαριάζει πολιτικό κόστος. Αγνόησε επιδεικτικά τους λεονταρισμούς των πρυτάνεων, που κόπτονται αποκλειστικά και μόνο για τις θέσεις τους, αλλά κυρίως, έδειξε τα δόντια της στους φοιτητές που διαδήλωναν κατά του νόμου έξω από τη Βουλή μέσα στο κατακαλόκαιρο.

Κορυφαία πρόκληση ήταν η στιγμή που ο υφυπουργός Παιδείας Α. Συρίγος αποκάλυψε την εξέγερση του Πολυτεχνείου «μύθο της μεταπολίτευσης», ισχυριζόμενος ότι το Πολυτεχνείο δεν είχε σχέση με την πτώση της χούντας και λέγοντας ότι: «Ο μύθος του Πολυτεχνείου αντανakλά πλήρως στο ελληνικό πανεπιστήμιο. (...) Ποιες ήταν οι εκφράσεις αυτού του μύθου; Οι κομματικές φοιτητικές παρατάξεις. Η απαγόρευση εισόδου ακόμη και της πυροσβεστικής μέσα στα ΑΕΙ, οι καταλήψεις πανεπιστημιακών σχολών. Οι για ψύλλου πήδημα διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις». Αυτά και άλλα τόσα είπε ο υφυπουργός. Από την πλευρά της, λοιπόν, η κυβέρνηση ήταν προκλητικά σαφής. Η απαγόρευση των διαδηλώσεων, η διάλυση του Ασύλου, η εγκατάσταση ως και των ΜΑΤ μέσα στις σχολές και το τέλος των φοιτητικών παρατάξεων έρχονται να αποκαταστήσουν την ιστορική αλήθεια. Και, φυσικά, ανεξαρτήτου κυβέρνησης, οι επιδιώξεις αυτές εκφράζουν διαχρονικά το ντόπιο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές, που επιδιώκουν το τέλος μιας εποχής. Μιας εποχής αγώνων, δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Και για να το πετύχουν αυτό, επιστρατεύουν, εκτός από την καταστολή, την παρακάραξη της ίδιας της ιστορίας του τόπου και του λαού του.

Ενδιαφέρον παρουσίασε η στάση των υπόλοιπων κομμάτων, που στην πλειοψηφία τους, παρά τις αντιπολιτευτικές κορώνες, έχουν πλήρως αντιλαϊκή γραμμή. Από το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ που προωθεί τη διάλυση των φοιτητικών δικαιωμάτων με συνέπεια τόσες δεκαετίες και το οποίο υπερψήφισε μία σειρά διατάξεις του νέου νόμου-πλαίσιο, μέχρι τον ΣΥΡΙΖΑ, που με τον νόμο Γαβρόγλου το 2017 κινήθηκε στις ίδιες ράγες, ιδρύοντας το πρώτο ξενόγλωσσο τμήμα με δίδακτρα στην Ελλάδα και δίνοντας τη χαριστική βολή στη διάταξη που αφορά το Άσυλο.

«Όλες οι ακραίες ενέργειες στα πανεπιστήμια έχουν όνομα. Είναι ενέργειες κατά κύριο λόγο της αντιεξουσιαστικής αριστεράς», είπε ο υφυπουργός Παιδείας, στοχοποιώντας για άλλη μια φορά την εξωκοινοβουλευτική αριστερά, όπως είχε κάνει ξανά η κυβέρνηση τον Δεκέμβρη του 2020, τότε που οι απαγορεύσεις είχαν ως πρόσχημα την πανδημία. Και, βέβαια, σε αυτό το σημείο κανένας «ευαίσθητος δημοκράτης» του κοινοβουλίου δεν αντέδρασε.

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον παρουσίασε η υποκριτική στάση του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς οι βουλευτές του αποχώρησαν από την αίθουσα πριν από την έναρξη της ψηφοφορίας. Η στάση της αποχής, που σκοπό είχε να κρύψει τη σύγκλιση που υπάρχει με την πολιτική της κυβέρνησης σε μια σειρά διατάξεις και να μην χρεωθεί την καταψήφισή τους «προς τα μέσα» και «προς

τα έξω», συνοδεύτηκε από προεκλογικές υποσχέσεις για δήθεν κατάργηση του νόμου, μόλις ο ΣΥΡΙΖΑ αναλάβει τη διακυβέρνηση. Και τι δεν έταξε πάλι η αντιπολίτευση, από την «αποκατάσταση της δημοκρατίας» μέχρι τον διπλασιασμό της χρηματοδότησης και των καθηγητών. Γιατί άραγε δεν έκανε τίποτε από αυτά πριν από λίγα χρόνια που ήταν στην κυβέρνηση;

Την ίδια ώρα, η συνήθεια πλέον του ΣΥΡΙΖΑ να επικαλείται τον Κωνσταντίνο Καραμανλή όποτε θέλει να αντικρούσει φασιστικού περιεχομένου τοποθετήσεις των βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας καταντάει πολιτικό ανέκδοτο. Μια τόσο «υπεύθυνη» δύναμη, που θέλει να ηγεμονεύσει στο μέτωπο των... δημοκρατικών αστικών δυνάμεων, απευθυνόμενη ακόμη και στο αντι-Μητσοτακικό τμήμα της ΝΔ, προκαλεί, όσο να πεις, πολιτική ναυτία.

Από την πλευρά του, το ΠΑΣΟΚ καταψήφισε όπως ήταν αναμενόμενο τις διατάξεις εκείνες που αφορούν τις θέσεις και τον ρόλο των πρυτάνεων, των πολιτικών του τροφίμων της μεσαίας τάξης που συντηρούν τόσα χρόνια τον μηχανισμό του μέσα στα ΑΕΙ. Ούτε λόγος, φυσικά, για τα ζητήματα που «καίνε» μαζικά τη νεολαία.

Το ΚΚΕ καταψήφισε το νομοσχέδιο, με το σύνθημα «θα μείνει στα χαρτιά», κάνοντας αναφορά και σε συγκεκριμένες διατάξεις του νόμου, όπως η απόσπαση της «διδασκικής επάρκειας» από το πτυχίο. Αλήθεια, πώς ακριβώς μπορεί μια τέτοια διάταξη, όπως και οι υπόλοιπες, να μείνει στα χαρτιά αν δεν ανατραπεί ριζικά; Η αποδοχή της αδυναμίας του φοιτητικού κινήματος να ανατρέψει τους κυβερνητικούς νόμους είναι το τελευταίο που λείπει από το φοιτητικό κίνημα, που είναι αντιμέτωπο πλέον με μία «πρώτη δύναμη» με προσωπείο «αγωνιστικής υπευθυνότητας».

Επιπλέον, η επιμονή του ΚΚΕ να μη βλέπει τους ταξικούς φραγμούς πίσω από το σχέδιο της κυβέρνησης, αλλά την «είσοδο των επιχειρηματικών ομίλων» και τη μετατροπή των φοιτητών σε «πελάτες», συνέκλινε με την τοποθέτηση του ΣΥΡΙΖΑ ότι «η κυβέρνηση επιχειρεί να μετασχηματίσει το δημοκρατικό πανεπιστήμιο της γνώσης και της κοινωνικής κινητικότητας σε πανεπιστήμιο-επιχείρηση». Τι κι αν πίσω από την κουρτίνα είναι ο στόχος ενός του βάρβαρου ταξικού πανεπιστημίου, ταχύτερα προσαρμόσιμου στον εργασιακό μεσαίωνα και τη ζούγκλα της παραγωγής; Οι σύγχρονοι Δον Κιχώτες συνεχίζουν να αντιπαλεύουν τους ανεμόμυλους τους, σπέρνοντας σύγχυση στο φοιτητικό κίνημα.

Στις προκλήσεις που φέρνει η επόμενη μέρα μετά την ψήφιση του νόμου-πλαίσιο, οι φοιτητές θα βρουν τις απαντήσεις στον μαζικό αγώνα μέσα από τα όργανα που θέλει η κυβέρνηση να καταργήσει, τους φοιτητικούς συλλόγους και τις συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις τους. Με πολιτικούς κινητήρες την «εκτός των τειχών Αριστερά», αυτήν που η κυβέρνηση στοχοποιεί αποκάλυπτα. Μακριά από τις εκλογικές αυταπάτες που καλλιεργεί η αντιπολίτευση. Έξω από αυταπάτες συμμαχίας με τους πρυτάνεις, που κοντράρουν μόνον τις πτυχές του νόμου που καταργούν τα δικά τους προνόμια. Με πολιτική αιχμή την ανατροπή του νόμου-πλαίσιο, αυτή που καμία «υπεύθυνη δύναμη» δεν τολμάει να θέσει.

Με τραγικές ελλείψεις τα νοσοκομεία μπροστά σε αυξημένο τουρισμό και νέα έξαρση της πανδημίας

Οι τραγικές ελλείψεις κάθε είδους, αλλά κυρίως οι ελλείψεις προσωπικού όλων των κλάδων στη δημόσια περίθαλψη έχει πολλαπλές δυσάρεστες συνέπειες. Αυτές δεν περιορίζονται μόνο στα νοσοκομεία, ούτε μόνο στις δομές στα νησιά ή στην επαρχία, αλλά αφορούν κάθε επίπεδο περίθαλψης και παντού στη χώρα. Αντίστοιχα δεν περιορίζονται στην περίοδο της πανδημίας, αν και όταν αυτή φουντώνει η κατάσταση ξεπερνάει κατά πολύ τα όρια. Εν μέσω καλοκαιριού και με σχεδόν 5.000 υγειονομικούς σε αναστολή, οι Βάρδιες βγαίνουν πολύ δύσκολα. Η δε πανδημία δεν υποχώρησε όσο ήλπιζε η κυβέρνηση. Ο πενταψήφιος αριθμός κρουσμάτων καθημερινά, όσο ήπια κι αν είναι η μετάλλαξη που κυριαρχεί τώρα, κατ’ αρχήν μεταφράζεται σε αύξηση των εισαγωγών και αργότερα των διασωληνώσεων και των θανάτων. Οι 100 διασωληνωμένοι ασθενείς (πόσοι από τους οποίους νοσηλεύονται σε ΜΕΘ δεν γνωρίζουμε) μπορεί να μοιάζουν λίγοι στη σύγκριση με τους 500 που είχαμε το χειμώνα, είναι όμως πάρα πολλοί γι’ αυτή την περίοδο, όπως πάρα πολλοί είναι κι οι 30 και πλέον νεκροί που έχουμε καθημερινά.

Αντί λοιπόν η κυβέρνηση κι οι (ει)δίκοί της να πάρουν τα μέτρα που χρειάζο-

νται για την αντιμετώπιση της κατάστασης, κουκουλώνουν το πρόβλημα σταματώντας την καθημερινή ενημέρωση και θολώνοντας τα δεδομένα. Μια φορά τη βδομάδα θα ανακοινώνει ο ΕΟΔΥ τα κρούσματα, τους διασωληνωμένους και τους νεκρούς, όχι με απόλυτους αριθμούς αλλά σαν ποσοστό επί του πληθυσμού. Το ότι ο πληθυσμός της χώρας δεν είναι επίσημα ανακοινωμένος είναι μια ασήμαντη λεπτομέρεια που απλώς μας αποδεικνύει ότι ούτε καν τα στοιχεία δεν θα μας ανακοινώνουν πλέον.

Το γεγονός επίσης ότι οι γηγενείς που βγαίνουν θετικοί στον ιό υποχρεούνται να παραμείνουν σε καραντίνα για τουλάχιστον 5 μέρες, ενώ οι τουρίστες μπορούν ανενόχλητοι να μεταδίδουν τον ιό αν νοσήσουν, είναι άμεση συνέπεια της κυβερνητικής απόφασης να εξυπηρετήσει με κάθε τρόπο και μέσο τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου του τουρισμού.

Την ίδια ώρα, από τις ελλείψεις γιατρών, ειδικά αναισθησιολόγων, φτάσαμε στο σημείο να μην μπορεί να γίνει στο Ιπποκράτειο Θεσσαλονίκης μεταμόσχευση ήπατος. Όλοι οι «παροικούντες την Ιερουσαλήμ» γνωρίζουμε πόσο σπάνιες είναι οι μεταμοσχεύσεις στη χώρα μας για χίλιους δυο λόγους. Όμως περνάει κάθε όριο το γεγονός να υπάρχει μό-

σχευμα και να λείπει αναισθησιολόγος. Και δεν είναι μόνο η συγκεκριμένη μεταμόσχευση: πολλές ακόμα επεμβάσεις έχουν αναβληθεί για τον ίδιο λόγο και θα αναβληθούν ακόμα περισσότερες, καθώς από τους 25 γιατρούς που χρειάζονται στο συγκεκριμένο νοσοκομείο, υπηρετούν μόνο 8.

Και στα υπόλοιπα, βέβαια, τα πράγματα δεν είναι πολύ διαφορετικά. Οι μετακινήσεις από νοσοκομείο σε νοσοκομείο για να καλυφθούν όπως όπως τα κενά συνεχίζει να είναι η συνήθης πρακτική, που δεν λύνει, απλά μεταφέρει και διατηρεί το πρόβλημα. Ούτε για τα νησιά, σε μια χρονιά με πολλαπλάσιες αφίξεις τουριστών, δεν έγιναν προσλήψεις, ενώ και κάποιοι που πήγαν αναγκάστηκαν να φύγουν επειδή δεν μπορούσαν να βρουν σπίτι να μείνουν. Είναι καθημερινές οι περιπτώσεις νοσοκομείων που αδυνατούν να ολοκληρώσουν την εφημερία τους και ζητούν να μην τους στέλνουν άλλους ασθενείς παρότι εφημερεύουν. Σε κάποια γίνονται και κινητοποιήσεις, όταν η κατάσταση φτάνει στο απροχώρητο. Οι εργαζόμενοι που έχουν απομείνει δουλεύουν με εξοντωτικούς ρυθμούς και πολλοί γιατροί περιμένουν μήνες για να πληρωθούν τις επιπλέον εφημερίες τους. Παράλληλα βέβαια, δεν λείπουν ακόμα και οι απολύ-

σεις για συνδικαλιστικούς λόγους, με νέα περίπτωση ειδικευόμενου στον Ευαγγελισμό να στοχοποιείται.

Δραματική είναι η κατάσταση και στα δύο μεγάλα παιδιατρικά νοσοκομεία της Αθήνας. Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιεύτηκαν, στο «Α.Κυριακού» οι επεμβάσεις έχουν μειωθεί κατά 51,4% (λιγότερες από τις μισές δηλαδή) σε σχέση με το 2013, με παιδιά να περιμένουν μέχρι και έναν χρόνο για να χειρουργηθούν, ενώ καθυστερήσεις παρουσιάζονται ακόμα και στα έκτακτα περιστατικά, με αποτέλεσμα οι ασθενείς ν’ αναγκάζονται να παραμένουν περισσότερες μέρες στο νοσοκομείο. Στο «Αγ.Σοφία», αναβάλλονται τα προγραμματισμένα χειρουργεία από το Σεπτέμβρη λόγω έλλειψης αναισθησιολόγων.

Η δραματική αυτή πραγματικότητα προμηνύεται ακόμα χειρότερη, αν δεν παλέψουμε οργανωμένα και μαζικά λαός και εργαζόμενοι. Στα σχέδια της κυβέρνησης δεν βρίσκεται οποιαδήποτε λογική βελτίωσης, όταν βασικός της στόχος είναι να κλείσει νοσοκομεία, σε μια πολιτική κατεύθυνση που δεν επηρεάζεται από εκλογές.

Για να ζήσουμε και για να δουλεύουμε με αξιοπρέπεια, πρέπει να αγωνιστούμε!

Τουρισμός-επισιτισμός

Η κυβέρνηση προωθεί την δήμερη εργασία και η συνδικαλιστική ηγεσία της κλείνει το μάτι

Την εξαγρίωση του κόσμου της δουλειάς προκάλεσε η εγκύκλιος που εξέδωσε το υπουργείο Εργασίας λίγες μέρες μετά τον «θριαμβευτικό» ορισμό των Συλλογικών Συμβάσεων του κλάδου του τουρισμού-επισιτισμού ως γενικά υποχρεωτικές. Σύμφωνα μ’ αυτή, η δήμερη εργασία που προβλέπουν οι συμβάσεις καταργείται και η δουλειά μετατρέπεται σε δήμερη. Μάλιστα, η ρύθμιση αυτή παρουσιάστηκε σαν ένα μέτρο διευκόλυνσης των εργαζομένων, οι οποίοι τάχα θα μπορούν να επικαλούνται προσωπικούς λόγους, για τους οποίους επιθυμούν να δουλεύουν 6 μέρες και θα υποβάλλουν τη σχετική αίτηση στο «Εργάνη». Αυτές ακριβώς είναι οι προθέσεις της κυβέρνησης και φυσικά, των εργοδοτών του κλάδου για τους εργαζόμενους στον τουρισμό-επισιτισμό. Είναι η ίδια λογική που διατρέχει ολόκληρο το νόμο Χατζηδάκη και τη «διευθέτηση του χρόνου εργασίας» που προβλέπει. Δηλαδή, η νομιμοποίηση της απαίτησης ο εργαζόμενος να είναι διαθέσιμος ανά πάσα στιγμή στον εργοδότη. Και όσο κι αν η κατεύθυνση αυτή βαφτίζεται «φιλεργατική» και «για το συμφέρον του εργαζόμενου», στην πραγματικότητα σημαίνει ακόμη πιο έντονους εκβιασμούς και απειλές από την εργοδοσία και ακόμη πιο ασφυκτικούς όρους δουλειάς για τους εργαζόμενους.

Μετά την κατακραυγή που υπήρξε, η κυβέρνηση πάγωσε την εφαρμογή της εγκυκλίου, μία κίνηση που όμως εμπεριέχει πολλές παρενθέσεις και κανέναν εφesusαχασμό για το μέλλον. Πρώτα απ’ όλα, και η κίνηση αυτή, όπως και μια σειρά κινήσεις των αρμόδιων υπουργών που έχουν γίνει τους τελευταίους μήνες, μαρτυρά την προσπάθεια της κυβέρνησης να συνεχίσει απρόσκοπτα την προώθηση της αντεργατικής πολιτικής, την ίδια ώρα όμως που απέναντι της έχει έναν ολόκληρο κλάδο που βράζει και ψάχνει τρόπους να εκφράσει την τεράστια δυσάρεσκειά του από τις συνθήκες εργασίας που αντιμετωπίζει. Φυσικά, η κυβέρνηση το γνωρίζει αυτό και λαμβάνει υπόψιν της την αποστροφή μεγάλου πο-

σοστού των εποχικών υπαλλήλων στον τουρισμό να δουλέψουν φέτος στα τουριστικά κάτεργα της καλοκαιρινής σεζόν. Παράλληλα όμως, και επειδή η σεζόν βρίσκεται στην κορύφωσή της και οι ελλείψεις προσωπικού έχουν ήδη γίνει αισθητές, πασχίζει με κάθε τρόπο να περισώσει την ομαλή διεξαγωγή της, με αποτέλεσμα να μην έχει πολλά περιθώρια ελιγμών για να εκτονώσει την οργή των εργαζομένων, γι’ αυτό και δηλώνει σχεδόν ευθαρσώς πως η εντατικοποίηση των όρων δουλειάς είναι αναπόφευκτη. Οι πιέσεις από τους εργοδότες των τουριστικών επιχειρήσεων είναι έντονες, με χαρακτηριστικές τις δηλώσεις του Γ. Καββαθά, προέδρου της ΠΟΕΣΕ και της ΓΣΕΒΕΕ, που ομολογεί πως η δήμερη εργασία στον κλάδο είναι αδιαπραγμάτευτη.

Τελικά, φαίνεται πως τη χείρα βοήθειας που έψαχνε η κυβέρνηση για να βγει από το αδιέξοδο, τη βρήκε στις συνδικαλιστικές ηγεσίες, με τις οποίες βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις τις τελευταίες μέρες. Άλλωστε, η προσωρινή απόσυρση της εγκυκλίου είχε και στοιχεία αναμονής, αφού ο δρόμος των διαπραγματεύσεων με τη συνδικαλιστική ηγεσία γίνεται, εξ αρχής, με όρους υποταγής στην κυβερνητική πολιτική. ΠΟΕΕΤ και ΓΣΕΕ, όσο κι αν δηλώνουν πως αντιδρούν στο μέτρο, ήδη έχουν αποδεχτεί την δήμερη εργασία και το μόνο που «διαπραγματεύονται» είναι το ποσοστό προσαύξησης που θα παίρνουν οι εργαζόμενοι για την 6η μέρα εργασίας. Γνωστός ο ρόλος αυτών των ηγεσιών, προκειμένου να εκτονώνεται η οργή και οι αγωνιστικές διαθέσεις των εργαζομένων. Παρ’ όλα αυτά, για τους εργαζόμενους, ο δρόμος της αντίστασης στην εργασιακή βαρβαρότητα και της οργανωμένης πάλης για εργασιακά δικαιώματα, μέσα από τα συλλογικά τους όργανα, παραμένει επιτακτική ανάγκη. Και είναι βέβαιο πως το δρόμο αυτό θα τον βαδίσουν κάνοντας την πάλι αυτή δική τους υπόθεση, χωρίς καμία εμπιστοσύνη στις μεγαλοστομίες και στις ανέξοδες «δεσμεύσεις» των συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Πίνακες αναπληρωτών Ειδικής Αγωγής

Ξανά αποκλεισμός υποψηφίων!

Σχεδόν τρία χρόνια μετά τον -τριετή- αποκλεισμό χιλιάδων συναδέλφων λόγω λάθους του παραβόλου στην αίτησή τους, ακόμα και από την αίτηση για να γίνουν αναπληρωτές, γινόμαστε στο ίδιο έργο θεατές.

Αυτή τη φορά πάνω από χίλιοι συνάδελφοι πετιούνται για 2 χρόνια έξω από τους πίνακες ειδικής αγωγής λόγω «ελλιπούς(!) ανάρτησης δικαιολογητικών» στον ΟΠΣΥΔ (σεμιναρίων, πτυχίων, μεταπτυχιακών κτλ). Μάλιστα οι διευθύνσεις εκπαίδευσης αλλά και όποιος επίσημος φορέας στον οποίο απευθύνονται οι συνάδελφοι τους απαντάνε ότι το θέμα δεν διορθώνεται γιατί είναι «δικό τους λάθος!».

Αφού εφάρμοσαν το προσοντολόγιο, πετώντας χιλιάδες συναδέλφους στην ανεργία, σπέρνοντας τον ανταγωνισμό στους συναδέλφους, και καθιέρωσαν το ατελείωτο κυνήγι προσόντων και χαρτιών μπας και υπάρξει καμιά ελπίδα για πρόσληψη... Αφού συμπεριφέρονται στους αναπληρωτές σαν εργαζόμενους β’ κατηγορίας που οφείλουν να αποδέχονται τις χειρότερες εργασιακές συνθήκες γιατί «ήταν επιλογή τους να γίνουν αναπληρωτές»... Τώρα «βρέθηκαν» και άλλοι τρόποι για να αποκλειστούν συνάδελφοι από το δικαίωμα ακόμα και για δήλωση.

Η επίκληση στην «ατομική ευθύνη» και στα «αυστηρά χρονοδιαγράμματα» που «δεν βγαίνουν» θα οδηγήσει τους συναδέλφους αυτούς εκτός δουλειάς! Είναι ενδεικτικό του ότι το σύστημα αντιλαμβάνεται το δικαίωμα στη δουλειά σαν μια δική του παραχώρηση προς τους εργαζόμενους που θα πρέπει να του λένε και ευχαριστώ.

Κανένας συνάδελφος να μην αποκλειστεί! Ο διαχωρισμός που προσπαθούν να κάνουν το υπουργείο και οι διευθύνσεις ανάμεσα σε αυτούς που «οι ίδιοι έκαναν το λάθος» και σε αυτούς που «έγιναν λάθη από τις υπηρεσίες» θα οδηγήσει ντε φάκτο σε αποκλεισμούς. Η επίκληση στα «χρονοδιαγράμματα που δεν θα προλάβουν να γίνουν στην ώρα τους» είναι ένα χυδαίο παιχνίδι πάνω στην αγωνία των συναδέλφων που θέλουν να δουλέψουν. Καλλιεργεί τον καννιβαλισμό στον κλάδο.

Μόνο με αγώνα μπορούν να δικαιωθούν οι συνάδελφοι. Οι απαντήσεις που παίρνουν από τις διευθύνσεις εκπαίδευσης και το υπουργείο δείχνουν ότι οι αποκλεισμοί είναι οργανικό στοιχείο της πολιτικής τους. Βέβαια, δεν είναι ζήτημα δικό τους μόνο. Αυτή η πολιτική μάς χτυπάει όλους! Να απαιτήσουμε να μην αποκλειστεί κανένας εκπαιδευτικός!

4808/21

Ένας νόμος σε εφαρμογή ισοπεδώνει και τα τελευταία δικαιώματα

Έχει περάσει αρκετός καιρός από την ψήφισή του νόμου Χατζηδάκη και ένα ένα τα αντεργατικά του σημεία έχουν μπει σε πλήρη εφαρμογή, διαμορφώνοντας νέες, ακόμα πιο σκληρές συνθήκες στους χώρους δουλειάς. Όπου βεβαίως χρειάζονται προσαρμογές το υπουργείο προχωρά σε διατάξεις και τροπολογίες που διευκολύνουν τους εργοδότες στο να παίρνουν ακόμα πιο σκληρά μέτρα.

Οι απολύσεις σε πλήρη απελευθέρωση

Με τον τρόπο που εξειδικεύεται στο άρθρο 64 του 4808/21 ο εργοδότης μπορεί να απολύει εργαζόμενο με τη μισή αποζημίωση σε σχέση με αυτό που ίσχυε μέχρι και πριν από ένα χρόνο, έτσι το μπράζ των απολύσεων έχει φουντώσει. Εταιρίες καταγγέλλουν συμβάσεις εργασίας σε χρονικό διάστημα τέτοιο που μπορούν να υπολογίσουν τα ελάχιστα σε μισθούς και αποζημιώσεις. Αναγκάζουν τους εργαζόμενους σε τετράμηνη αργία με τις ελάχιστες αποδοχές με αποτέλεσμα την ακόμα πιο μικρή αποζημίωση αφού έχει ορισθεί το διάστημα προειδοποίησης για την απόλυ-

ση, εξισώνοντας με αυτόν τον τρόπο μειωμένες οικονομικές υποχρεώσεις για τους εργοδότες. Η δυνατότητα απάντησης βεβαίως μηδενίζεται όταν τη διαιτησία αναλαμβάνουν τα αστικά δικαστήρια όπου μόνος του ο εργαζόμενος (ο ΣΕΠΕ ουσιαστικά είναι απενεργοποιημένος) θα τα βάλει με τα θηρία των εργοδοτών, πληρώνοντας φυσικά από την τσέπη του όλα τα δικαστικά έξοδα.

Το ότι κάποιος μπορεί να είναι συνδικαλιστής, ακόμα και μέλος διοίκησης σωματείου όχι μόνο δεν τον προστατεύει αλλά βρίσκεται σε ακόμα χειρότερη θέση (τα πρώτα στη σειρά άρθρα του 4808 διευκρινίζουν τα όρια αυτής της συνδικαλιστικής δράσης και παρέμβασης). Η Wolt στο Ηράκλειο, η Unisol στην Πάτρα, το Casino στο Ρίο, το Praktiker στη Λάρισα και μία σειρά από εταιρίες απολύουν δεκάδες συνδικαλιστές για να ξεμπερδέψουν μια και καλή με ό,τι διατάσσει την εύρυθμη λειτουργία τους, έτσι όπως ορίζεται από το νόμο. Αυτή η εύρυθμη λειτουργία σημαίνει όμως την ένταση της εκμετάλλευσης και την απαγόρευση όποιας συνδικαλιστικής δράσης δεν πειθαρχεί στα πρότυπα του 4808/21.

Διεύρυνση της κυριακάτικης εργασίας σε μια σειρά από κλάδους

Μέχρι στιγμής το πρώτο χτύπημα στην κυριακάτικη αργία το είδαμε στον

όχι και τόσο μικρό κλάδο του εμπορίου. Με το νόμο Χατζηδάκη, επιπλέον 7 κλάδοι έχουν προστεθεί στη λίστα της κυριακάτικης δουλειάς. Το προχώρημα του χτυπήματος της κυριακάτικης εργασίας όμως δεν σταματά. Με πρόσθετη τροπολογία στις 12/04 εντάσσει την ιδιωτική εκπαίδευση (σχολεία, φροντιστήρια, ξένες γλώσσες κτλ) στη "δυνατότητα λειτουργίας και απασχόλησης προσωπικού την ημέρα Κυριακή και κατά τις ημέρες αργίας". Για τους εμποροϋπαλλήλους, τους εργαζόμενους σε logistics, data service, στον επισιτισμό, τους εργάτες στο σκυρόδεμα, τώρα και για τους εργαζόμενους στην ιδιωτική εκπαίδευση η κυριακάτικη ανάπαυση είναι παρελθόν. Με τα μέτρα αυτά που έχουν ψηφιστεί την τελευταία δεκαετία μεγάλο κομμάτι εργαζομένων επιστρέφει βίαια σε μια εποχή που οι όροι εργασίας θύμιζαν περισσότερο όρους σκλαβιάς.

Τέλος για την εξαρτημένη εργασία, πλέον είμαστε όλοι "συνεργάτες"

Οι μαζικές κινητοποιήσεις των διανομένων στην e-food τον περασμένο Σεπτέμβρη έβγαλαν στην επιφάνεια την αντιδραστική ρύθμιση και την απόφαση της εταιρίας να την εφαρμόσει. Η δυνατότητα που δίνει ο ν.4808/21 σε εταιρίες παροχής υπηρεσιών σε πλατφόρ-

μες να αναγνωρίσουν ως μη εξαρτημένη την εργασία του προσωπικού τους (άρθρο 69 του νόμου) χτυπά άμεσα τις συλλογικές συμβάσεις, που μπορούν να μετατραπούν σε συμβόλαια μεταξύ "συνεργατών". Με αυτόν τον τρόπο οι εργοδότες, όχι μόνο της e-food, απαλλάσσονται από ένα σύνολο υποχρεώσεων μιας και οι εργαζόμενοι είναι πλέον συνεργάτες τους, αναγκασμένοι να δουλεύουν με το "κομμάτι", χωρίς σταθερό μισθό, πληρώνοντας από την τσέπη τους λειτουργικά και ασφαλιστικά έξοδα.

Αυτά είναι δυστυχώς τα ελάχιστα σημεία που μπορούν να χωρέσουν σε ένα άρθρο που περιγράφει τις συνθήκες δουλειάς μετά την ψήφιση του ν.4808/21. Οι εργαζόμενοι σε μια σειρά από κλάδους έχουν βρεθεί αντιμέτωποι με τόσα και θα βρεθούν με άλλα τόσα όσο αυτός ο αντεργατικός νόμος κατοχυρώνεται από την εργοδοσία. Οι αντιδράσεις που έχουν ξεσπάσει κατά διαστήματα απέναντι σε διάφορες πτυχές του νόμου είναι μια καλή αρχή. Απαραίτητη είναι και η διεύρυνση του πλαισίου διεκδικήσεων με στόχο την ανατροπή του 4808/21 και αυτό γιατί ο νόμος αυτός θα επανέρχεται διαρκώς μιας και οι εργοδότες δεν πρόκειται να αφήσουν ανενεργό ένα τέτοιο όπλο που τους έδωσε απλόχερα η κυβέρνηση.

ΛΑΡΚΟ

Απόφαση δικαστηρίου - «πράσινο φως» στις απολύσεις και την ανεργία

Μπροστά σε σοβαρότατες αρνητικές εξελίξεις βρίσκονται για άλλη μια φορά οι εργαζόμενοι της ΛΑΡΚΟ κι οι οικογένειές τους. Νέα απόφαση δικαστηρίου έρχεται να αναίρεσει το πάγωμα των απολύσεων που πριν ένα μήνα είχε αποφασίσει το Πρωτοδικείο Αθηνών μετά την προσφυγή των σωματείων των εργαζομένων. Στην ουσία μπαίνει ξανά σε εφαρμογή -και πλέον με το γράμμα το νόμου- η απόφαση της ειδικής διαχείρισης και της κυβέρνησης να απολύσει το σύνολο των 1.000 και πλέον εργατών της ΛΑΡΚΟ.

Σύμφωνα με την πρόσφατη αντεργατική τροπολογία που ψήφισε η κυβέρνηση στη Βουλή, ο ειδικός διαχειριστής έχει την απόλυτη ελευθερία να απολύσει τους εργαζόμενους, πετώντας τους κυριολεκτικά στο δρόμο της ανεργίας. Ταυτόχρονα, είναι σε θέση «αν κριθεί αναγκαίο» να προσλαμβάνει προσωπικό με συμβάσεις ορισμένου χρόνου που δεν θα ξεπερνούν τους 5 μήνες, με ό,τι αυτό σημαίνει για το σύνολο των νέων εργασιακών σχέσεων που θα κυριαρχούν.

Ουσιαστικά, η κυβέρνηση και το κεφάλαιο, με αποφασιστικές κινήσεις, θέλουν να τελειώνουν με το εργατικό δυναμικό, το οποίο με περίσσιο θράσος αποκαλούν «περιττό μισθολογικό κόστος», και ν' ανοίξουν το δρόμο για το ξεπούλημα ή το λουκέτο. Το μέλλον που έχει προδιαγράψει η κυβέρνηση και το κεφάλαιο για τους εργάτες του ιστορικού εργοστασίου και ολόκληρης της

περιοχής που για δεκαετίες ζει και εργάζεται γύρω από την παραγωγή σιδηρονικελίου είναι **απολύσεις, ανεργία, φτώχεια και παρατεταμένη ανασφάλεια.**

Για άλλη μια φορά, μέσα από την υποθήωση της ΛΑΡΚΟ, γίνεται εμφανής και ξεκάθαρος ο αντιδραστικός ρόλος του κράτους και των μηχανισμών του, που νομιμοποιούν και μονιμοποιούν την αντεργατική πολιτική, ενώ την ίδια στιγμή τρέχουν να κλείσουν «τρύπες» και να επαναφέρουν την τάξη για λογαριασμό του κεφαλαίου όπου προκύπτουν εμπόδια. Η ελληνική Βουλή ψηφίζει αντεργατικές τροπολογίες εν μέσω καλοκαιριού για να ανοίξει ο δρόμος στα σχέδια-ταφόπλακα του μέλλοντος ολόκληρων περιοχών, ενώ τα αστικά δικαστήρια διορθώνουν με συνοπτικές διαδικασίες τις «παραφωνίες» στο όνομα της εργασιακής βαρβαρότητας.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, πρέπει να γίνει ακόμη πιο ξεκάθαρο ότι το μέλλον των εργατών της ΛΑΡΚΟ και συνολικά της εργατικής τάξης βρίσκεται μόνο στην αντίσταση, την οργάνωση και την ταξική αλληλεγγύη. Βρίσκεται στη συνέχιση και το δυνάμωμα του αγώνα που μαίνεται εδώ και περισσότερο από δύο χρόνια κόντρα στην αντεργατική πολιτική, το ξεπούλημα και τις απολύσεις. Βρίσκεται στο δυνάμωμα της κατεύθυνσης που πάει κόντρα στις αυταπάτες των ολοκληρωμένων κοινοβουλευτικών σχεδίων και της διεξόδου των αστικών δικαστηρίων.

Κρατικά θέατρα

Τα λόγια σου τα χόρτασα!

Από τις 9 Ιούνη είχε κατατεθεί αίτημα συνάντησης με το ΥΠΠΟΑ ώστε να συζητηθεί το ζήτημα της αύξησης 15 ευρώ στην ημερήσια αποζημίωση των εκτός έδρας για τους εργαζόμενους του Εθνικού και του Κρατικού Θεάτρου. Ο υφυπουργός Πολιτισμού, μετά από πολλές αναβολές, δέχτηκε τη συνάντηση με το Σωματείο Εργαζομένων Εθνικού Θεάτρου και το ΣΕΗ στις 7/7, μόλις μία μέρα πριν την προγραμματισμένη πρεμιέρα της Μήδειας του Μποστ στην Επίδαυρο και αφού εξαγγέλθηκε στάση εργασίας την ημέρα της πρεμιέρας από τους εργαζόμενους. Ο υφυπουργός αρνήθηκε τόσο να δεσμευτεί γραπτά για τα «συμφωνηθέντα» όσο και για την ημερομηνία κατάθεσης της απαραίτητης τροπολογίας από το ΥΠΠΟΑ στη Βουλή.

Οι εργαζόμενοι στο θέατρο τα κούφια λόγια του ΥΠΠΟΑ τα χόρτασαν τα τελευταία χρόνια. Η προφορική δεσμευση ήταν στην ουσία υπεκφυγή ώστε να προχωρήσει κανονικά η πρεμιέρα και η περιοδεία. Η αποφυγή της γραπτής ήταν η επιβεβαίωση ότι τα λόγια θα παραμείνουν λόγια. Οι εργαζόμενοι αποφάσισαν να προχωρήσουν στη στάση εργασίας. Το ΥΠΠΟΑ και η διοίκηση του Εθνικού Θεάτρου προέβησαν σε μια πρωτοφανή κίνηση εκδικητικότητας και πόλωσης του κλίματος, καταθέτοντας ασφαλιστικά μέτρα ώστε να κριθεί παράνομη η στάση εργασίας.

Τα ασφαλιστικά μέτρα απορρίφθηκαν και η στάση εργασίας πραγματοποιήθηκε. Όσο κι αν το υπουργείο και η διοίκηση του Εθνικού προσπαθούν να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα, η ευθύνη για το ότι δεν πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη πρεμιέρα βαραίνει εξ ολοκλήρου αυτούς. Ο εκβιασμός της τελευταίας στιγμής, η επίκληση στην «τέχνη» και στην ταιλωρία των θεατών, η προσπάθεια συντριβής κάθε διεκδίκησης που ξεπηδά, δεν γύρισαν τους εργαζόμενους πίσω. Η πρεμιέρα δεν πραγματοποιήθηκε και, παρά τη λασπολογία στην οποία επιδόθηκαν υπουργείο και διοίκηση, βρέθηκε ο χρόνος να κατατεθεί η τροπολογία και να πάρουν οι εργαζόμενοι την αύξησή τους.

Την υπεροψία στις κινήσεις ΥΠΠΟΑ και διοίκησης τη δίνει η συγκροτημένη πολιτική απόφαση της κυβέρνησης να συντρίψει κάθε εργασιακό δικαίωμα. Η ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη, η εφαρμογή των άρθρων που ποινικοποιούν τη συλλογική διεκδίκηση για δουλειά με δικαιώματα και τη συνδικαλιστική δράση. Η σκληρή στάση και η έκταση από τη μεριά του υπουργείου δόθηκε ώστε να περάσει το μήνυμα ότι κανένας δεν εξαιρείται από το μέλλον του αναλώσιμου σκλάβου που οραματίζονται για τους εργαζόμενους. Η ελπίδα ότι θα καταφέρουν να διαρρήξουν κάθε έννοια συναισθηματικότητας και συλλογικής πάλης σ' έναν χώρο αποσυγκροτημένο εργασιακά.

Οι εργαζόμενοι του Εθνικού όμως έδωσαν ένα πιο ηχηρό μήνυμα. Οι εκβιασμοί, η λάσπη και οι επικλήσεις σε «ιερά και όσια» δεν μπορούν να φιμώσουν το δίκιο, δεν μπορούν να αντιστρέψουν την πραγματικότητα. Η δουλειά με δικαιώματα κερδίζεται με αγώνες!

Μισθωτοί Τεχνικοί Εκτιμήσεις για την πάλη υπογραφής ΣΣΕ

Σε μια περίοδο που το ζήτημα των μισθών «καίει» τους εργαζόμενους, ανοίγει η συζήτηση για τη διεκδίκηση Συλλογικών Συμβάσεων σε μια σειρά κλάδους, ένας εκ των οποίων είναι οι μισθωτοί τεχνικοί. Πριν τοποθετηθούμε επί του συγκεκριμένου, οφείλουμε να κάνουμε δύο βασικές παρατηρήσεις.

1) Αυτή τη στιγμή, λόγω της ακρίβειας και της οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού, το ζήτημα της πάλης για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς έχει πλέον ταυτιστεί με την ίδια τη ζωή των εργαζόμενων, καθώς δεν μπορούν πλέον να καλύψουν βασικές ανάγκες. Αυτό το ζήτημα έχει λάβει πλέον παλλαϊκή διάσταση. Ένας βασικός και αναντικατάστατος τρόπος για να παλέψουν οι εργαζόμενοι για το μισθό, είναι μέσα από τις Συλλογικές Συμβάσεις.

2) Οι μισθωτοί τεχνικοί αποτελούν έναν κλάδο-ομπρέλα με πολλές ειδικότητες, που περιλαμβάνει χιλιάδες υπαλλήλους, κυρίως επιστημονικό προσωπικό, οι περισσότεροι εκ των οποίων εργάζονται σε εταιρίες με υψηλή κερδοφορία. Αποτελεί έναν κλάδο με σχετικά καλό επίπεδο συνδικαλισμού, όπου παρεμβαίνουν μια σειρά δυνάμεις, μεταξύ των οποίων και εμείς.

Συνεπώς, αυτό το μέτωπο πάλης αξίζει να προσεχθεί γιατί συμπυκνώνει κεντρικά ζητήματα που αφορούν την παρέμβασή μας στους εργαζομένους. Ποια είναι η πρώτη εκτίμησή μας για την κινητοποίηση που θα ξεκινήσει στον κλάδο των μισθωτών τεχνικών;

Κατ' αρχάς, στον κλάδο επικρατεί αρνητικός πολιτικό-συνδικαλιστικός συ-

σχετισμός. Ο κλάδος χαρακτηρίζεται από έντονο κατακερματισμό διαφορετικών ειδικοτήτων, επαγγελματικών δικαιωμάτων και εργασιακών πραγματικοτήτων. Δεν αφορά μόνο τις κατασκευές, αλλά και χώρους νέων τεχνολογιών, που εκφράζονται και από «γειτονικά» σωματεία (πχ. ΣΕΤΗΠ). Τα σωματεία των μισθωτών τεχνικών έχουν σχετικά καλή μαζικότητα, όμως η μεγάλη πλειοψηφία των μελών δεν είναι ανένταχτοι εργαζόμενοι, αλλά μέλη ή επιρροές της Αριστεράς. Η προηγούμενη ΣΣΕ του ΣΜΤ δεν ήταν τέτοια, παρά μόνο στα χαρτιά. Η μεγάλη πλειοψηφία των μισθωτών τεχνικών την αγνοούσε και δούλευε με ατομικές συμβάσεις. Παρ' όλα αυτά, ο κλάδος έχει σημαντική δυνατότητα κινητοποίησης, λόγω της μάζας και της πανελλαδικότητάς του, ενώ αρκετοί συνάδελφοι προέρχονται από σχολές με συνδικαλισμό και έχουν ξαναδεί συνλεύσεις στη ζωή τους.

Μέσα σ' αυτό το τοπίο, και με πρωτοβουλία της ΕΣΑΚ, άνοιξε το ζήτημα διεκδίκησης ΣΣΕ στα σωματεία Αθήνας και Θεσσαλονίκης. Το πλαίσιο που κατέθεσε η ΕΣΑΚ είναι φτιαγμένο έτσι που να μπορεί να υιοθετηθεί από το σύνολο του Σωματείου. Αυτό δείχνει ότι η κινητοποίηση σχεδιάζεται με τέτοιο τρόπο ώστε να έχει κάποια υπόσταση. Από την άλλη μεριά όμως, η ΕΣΑΚ δεν μπορεί να υπερβεί κάποια βασικά χαρακτηριστικά της. Πρώτον, «δεσμεύεται»-καθορίζεται από την κεντρική γραμμή υποταγής στο συσχετισμό που αποτυπώθηκε στο πρόσφατο συνέδριο του ΠΑΜΕ, το οποίο ξεδιάντροπα δεν έβαλε κανέναν κεντρικό

απεργιακό σχεδιασμό. Δεύτερον, δεν μπορεί να προσδώσει «από τα κάτω» χαρακτηριστικά στην πάλη, με τον τρόπο που λειτουργεί τα Σωματεία. Τρίτον, μπαίνει σοβαρό ερώτημα για το αν θα συντονίσει-συγκεντρώσει μια σειρά κλάδους για διεκδίκηση ΣΣΕ (πχ. θα γίνει κοινή κινητοποίηση ΣΜΤ-ΣΕΤΗΠ;), ή θα επιχειρήσει να «σαλαμοποιήσει»-διασπάσει τις κινητοποιήσεις. Αυτό το στοιχείο ίσως είναι και το πιο ρευστό, και θα καθορίσει το «ύφος» της κινητοποίησης.

Αυτό που φαίνεται είναι ότι η ΕΣΑΚ πιθανόν προσανατολίζεται σε μια 24ωρη πανελλαδική κλαδική απεργία, η οποία θα προσπαθήσει να «πίεσει» κάποιες εργοδοτικές ενώσεις, κυρίως του κατασκευαστικού κλάδου, να υπογράψουν μια ΣΣΕ, και ύστερα να κηρύξει «νίκη». Είναι ερώτημα αν μπορεί να επιτευχθεί έστω και αυτό. Οι άλλες αριστερές δυνάμεις, με βάση το πλαίσιό τους, δεν μπορούν ούτε θέλουν να διαφοροποιηθούν από αυτό το μοντέλο.

Από την άλλη, μια γενική συμφωνία που μπορεί να εκφραστεί στις βασικές πτυχές της ΣΣΕ, όπως το μισθολογικό (που κινείται σε άλλη λογική σε σχέση με τους οικοδόμους), οι σχέσεις εργασίας και ειδικά το «μπλοκάκι» (εκεί κινείται σε σωστή κατεύθυνση), κάποια ειδικά ζητήματα (πχ. «εκτός έδρας» κτλ.), δεν αναιρεί την κριτική σε μια σειρά άλλα ζητήματα. Κύριο πρόβλημα είναι το ζήτημα του «7ωρου» με τη λογική της «αντεπίθεσης», που βρίσκει σύμφωνη και την υπόλοιπη Αριστερά. Υπάρχει σκόπιμη υποτίμηση του νόμου Χατζηδάκη. Τέλος, υπάρχει μπόλικη προτασο-

λογία και αταξική θεώρηση της τεχνολογίας και της επιστήμης, αλλά και αποθέωση του προσοντολόγιου (επίδομα μεταπτυχιακού, επίδομα διδακτορικού). Όμως, αυτά δεν αναιρούν το βασικό γεγονός, ότι είναι μια ΣΣΕ που μπορεί να αποτελέσει αίτημα για μια απεργιακή κινητοποίηση, με κατά βάση θετικό χαρακτήρα, ότι είναι μια ΣΣΕ που μπορεί να αποτελέσει πρόταση για συζήτηση με τους συναδέλφους μας.

Τα παραπάνω δεδομένα οδηγούν στο συμπέρασμα ότι πρόκειται για μια κινητοποίηση συγκεκριμένων ορίων, η οποία όμως δίνει τη δυνατότητα στους μισθωτούς τεχνικούς να βγουν στο δρόμο με σχετικά αξιοπρεπείς όρους (με βάση τα δεδομένα της περιόδου), και να φωνάξουν για το μισθό τους. Γι' αυτό το λόγο, η κινητοποίηση αυτή θα πρέπει να στηριχθεί με όλες μας τις δυνάμεις.

Με βάση όλα τα παραπάνω, οι δυνάμεις μας θα πρέπει να προετοιμαστούν σοβαρά εν όψει Φθινοπώρου, να κάνουν «φύλλο και φτερό» τη ΣΣΕ, και να εντείνουν τις παρεμβάσεις τους στους χώρους δουλειάς και στους συναδέλφους, σε κατεύθυνση προετοιμασίας για συμμετοχή σε απεργιακή κινητοποίηση. Οι δυνάμεις μας πρέπει να εξηγήσουν στον κόσμο του κλάδου τι **σημαίνει ΣΣΕ**, πού συμφωνούμε και πού διαφωνούμε με τη ΣΣΕ που προτείνει η ηγεσία του Σωματείου, με ποιο σκεπτικό εμείς συμμετέχουμε στην κινητοποίηση και γιατί οι συνάδελφοι πρέπει να απεργήσουν, γιατί το Σωματείο πρέπει να μαζικοποιηθεί, αλλά και γιατί μέσα στα πλαίσιά του πρέπει να ισχυροποιηθεί η γραμμή της Αναμέτρησης.

Γαλακτοβιομηχανία «ΗΠΕΙΡΟΣ»

Ολοκληρώθηκε η δίκη - Ένοχοι και οι τρεις κατηγορούμενοι

Μετά από δύο ολόκληρα χρόνια, στις 13 Ιούλη 2022, ολοκληρώθηκε η δίκη για το εργοδοτικό έγκλημα που σημειώθηκε στις 6 του Ιούνη του 2020 στο εργοστάσιο «ΗΠΕΙΡΟΣ», στον Αρμότοπο Άρτας, όπου ο 29χρονος Χρήστος Ζορμπάς έχασε τη ζωή του από ηλεκτροπληξία, σε ώρα εργασίας. Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Άρτας έκρινε και τους **τρεις κατηγορούμενους (τον ιδιοκτήτη της επιχείρησης, τον διευθυντή του εργοστασίου και τον τεχνικό ασφαλείας) ένοχους για ανθρωποκτονία από αμέλεια**.

Οι συκοφαντίες και οι ψευδείς ισχυρισμοί που πρόβαλε συνεχώς η εταιρεία για να υποστηρίξει ότι η ευθύνη για το τραγικό περιστατικό ανήκε στον ίδιο τον εργαζόμενο, είχαν κοντά ποδάρια μιας και τα στοιχεία που αναδείχθηκαν όλο αυτό το διάστημα απέδειξαν αυτό που ήταν προφανές εξ αρχής. Ότι δηλαδή **μόνος υπεύθυνος για το έγκλημα ήταν η εργοδοσία του «ΗΠΕΙΡΟΣ»**.

Αυτή ήταν που απέφυγε να τοποθετήσει ρελέ διαφυγής στον ηλεκτρολογικό πίνακα που δούλευε ο Χρήστος, γιατί, όπως αναφερόταν σε εσωτερική αλληλογραφία της εταιρείας, κάτι τέτοιο να μην θα ήταν πιο ασφαλές για όσους εργάζονται εκεί αλλά θα σήμαινε παράλληλα και μεγαλύτερο κόστος. Αυτή ήταν που δεν χορήγησε τα απαραίτητα μέσα προστασίας αλλά έδινε γάντια πλήρως ακατάλληλα για ηλεκτρολογικές εργασίες. Αυτή έβαζε τους τεχνίτες να εργάζονται μόνοι τους στη βάρδια. Και όλα αυτά γίνονταν με σκοπό να **αυξήσει τα δικά της κέρδη**, αδιαφορώντας πλήρως για το εάν οι επιλογές της αυτές θα στοίχιζαν ακόμα και τη ζωή ενός εργαζομένου, όπως και έγινε.

Σημειώνεται ότι, παρά το γεγονός ότι για το εν λόγω αδίκημα η ανώτερη ποινή που μπορεί να επιβληθεί είναι φυλάκιση έως πέντε έτη και παρά το γεγονός ότι από όλα τα στοιχεία της δικογραφίας προέκυψε η πλήρης ευθύνη της εργοδοσίας, το δικαστήριο «έριξε στα μαλακά» τους τρεις κατηγορούμενους. Συγκεκριμένα, η εισαγγελέας πρότεινε ποινή φυλάκισης δύο ετών,

ενώ ο Πρόεδρος έκανε δεκτό το αίτημα της αναγνώρισης του ελαφρυντικού του πρότερου έντιμου βίου και επέβαλε τελικά στον κάθε κατηγορούμενο ποινή φυλάκισης ενός έτους με αναστολή! Τι κι αν ένας εργαζόμενος ξεκίνησε για το μεροκάματο και δεν γύρισε σπίτι του. Το σύστημα ξέρει καλά να προστατεύει τα παιδιά του... το έχει αποδείξει άλλωστε επανειλημμένα.

Από τη δική τους πλευρά όμως, η εργατική τάξη και ο λαός είναι οι μόνοι που μπορούν να προστατεύσουν τα δικά τους παιδιά, που χάνονται συνεχώς για το μεροκάματο. Και μπορούν να τα προστατεύσουν μόνο μέσα από τους αγώνες τους. Γιατί να μην η ενοχή των τριών κατηγορουμένων αποτέλεσε μια ηθική δικαίωση για την οικογένεια και όλους εκείνους που πάλεψαν για να αποδείξουν ότι ο Χρήστος δεν έφταιγε, αλλά είναι πολύ πιθανό ακόμα και αυτή η απόφαση να ήταν πολύ διαφορετική -και να μην έκρινε την ενοχή των τριών κατηγορουμένων- εάν η εν λόγω υπόθεση είχε παραμείνει στους τέσσερεις τοίχους μιας δικαστικής αίθουσας και δεν είχε ανοικτεί στην κοινωνία μέσα

από κινητοποιήσεις. Άλλωστε είναι πάρα πολλά τα παραδείγματα εκείνα που μια σειρά εργοδοτικά εγκλήματα συγκαλύπτονται. Που δεν μαθαίνει ποτέ κανείς τι πραγματικά συνέβη, που οι εργοδότες τη βγάζουν λάδι και η ευθύνη τελικά επιρρίπτεται στους ίδιους τους εργαζόμενους.

Δεν είναι τυχαίο ότι όσο εντείνεται η αντεργατική επίθεση, όσο καταπατούνται τα εργασιακά δικαιώματα, τόσο αυξάνονται και τα εργοδοτικά εγκλήματα. Η παντελής έλλειψη μέτρων προστασίας, οι αμέτρητες ώρες εργασίας και η εντατικοποίηση των ρυθμών της δουλειάς έχουν σαν αποτέλεσμα να μεγαλώνει συνεχώς η αιματοβαμμένη λίστα. Μόνη απάντηση σ' αυτή τη μαυρίλα μπορεί ν' αποτελέσει η πάλη για διεκδίκηση εργασιακών δικαιωμάτων, ανθρώπινων ρυθμών εργασίας και μέτρων προστασίας. Γιατί τελικά μόνο μέσα από την πάλη ενάντια στο σύστημα της φτώχειας, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης μπορεί να έρθει η πραγματική δικαίωση για τον Χρήστο και κάθε εργάτη που δεν γύρισε σπίτι.

Αναζητώντας τη συγκολλητική ουσία για μια μαχόμενη Αριστερά

Πρόσφατα και με διαφορά λίγων μόνο ημερών δημοσιοποιήθηκαν τόσο από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ όσο και από την Αριστερή Πρωτοβουλία Διαλόγου και Δράσης προτάσεις κεντρικής πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας οι οποίες απευθύνονται - κατά βάση - σε όλες τις οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Εδώ είναι αναγκαίο να ειπωθεί ότι το προεκλογικό «άγχος» που διακρίνει τόσο ως προς το χρόνο όσο και προς την ουσία τις προτάσεις αυτές αποδυναμώνει τους στόχους που φιλοδοξούν να πετύχουν. Γενικά δεν είναι λαθεμένο να απευθύνονται προτάσεις εκλογικής συνεργασίας πριν από τις εκλογές, στο βαθμό που υπάρχει ένα κινηματικό υπόβαθρο που να τις στηρίζει. Στην αντίθετη περίπτωση οι προτάσεις αυτές παύουν πολιτικά και πέφτουν σε ένα εκλογικό επίπεδο.

Από τη μεριά της η Αριστερή Πρωτοβουλία στο ζήτημα αυτό κάνει μια σωστή εκτίμηση με αρκετή δόση αυτοκριτικής -πιστεύουμε- ότι «Αντίστοιχα άκρως επιζήμια για το λαό και το κίνημα είναι τα βασικά στοιχεία που συνθέτουν το τοπίο στη ριζοσπαστική αριστερά σήμερα, ο κατκερματισμός, η έλλειψη συντονισμού και κοινής δράσης που δημιουργούν μεγάλες δυσκολίες στη συγκρότηση κοινής

παρέμβασης και πρωτοβουλιών».

Από την άλλη μεριά, οι οργανώσεις που συγκροτούν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν αισθάνονται την ανάγκη να μιλήσουν στην πρότασή τους για την πραγματικότητα στο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς παρά το γεγονός ότι οι ίδιες ελάχιστες φορές βρέθηκαν μαζί σε απεργίες, πολιτικές συγκεντρώσεις και πορείες όλο το προηγούμενο διάστημα. Είναι και αυτό ένα από τα σημεία των καιρών.

Ενδεικτική της αντίληψης που κυριαρχεί στο χώρο αυτό για την κοινή δράση αλλά και την εκλογική συνεργασία είναι και η καταψήφιση από μεριάς του ΣΕΚ στο ΠΣΟ στις 3/7/22 της σχετικής απόφασης, ενώ προωθεί τη δική του με παράλληλες εκδηλώσεις κόντρα σε αυτές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Και στις δύο προτάσεις, αφού κάνουν σε σημεία μία ανάλυση της περιόδου με τα βασικά της στοιχεία, απουσιάζει εμφαντικά η ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας και η οικονομική παραρτηρηποίησή της. Στη συνέχεια επιχειρούν να παρουσιάσουν αυτό που θα μπορούσε να αποτελέσει τη «συγκολλητική ουσία» της πολιτικής και εκλογικής συνεργασίας που προτείνουν. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ το ονομάζει «αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα» ενώ η Αριστερή Πρωτοβουλία «εναλλακτική πρόταση», με κοινό χαρακτηριστικό και των δύο ότι ανακατεύουν στόχους πάλης και άμεσης δράσης με στρατηγικά ζητήματα του εργατικού - λαϊκού κινήματος, δημιουργώντας με αυτό τον τρόπο σύγχυση για το περιεχόμενο ενός τέτοιου προγράμματος, για τους στόχους μίας τέτοιας πρότασης. Με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να διευκρινίζει ότι «Αυτό το πρόγραμμα δεν μπορεί να υλοποιηθεί από «αριστερές» ή «προοδευτικές» κυβερνήσεις διαχείρισης του καπιταλισμού «για να φύγει η δεξιά», όπως προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΙΝΑΛ και συζητάει το ΜΕΡΑ 25». Χωρίς να μας λείει από ποιον και κάτω από ποιες συνθήκες μπορεί να υλοποιηθεί. Η Αριστερή Πρωτοβουλία δεν τοποθετείται με σαφήνεια στο ζήτημα αυτό. Ένα ζήτημα κεντρικό που ταλάνισε για χρόνια το κίνημα σε σχέση

με το ποιος είναι ο φορέας υλοποίησης του λεγόμενου «μεταβατικού προγράμματος» και μάλιστα έμπαινε σαν προσπάθιμο η αποδοχή του για οποιαδήποτε πρωτοβουλία κοινής δράσης την περίοδο 2010-2015. Μέχρι να έρθει το καλοκαίρι του 2015 να γκρεμίσει τις αυταπάτες και τις λαθεμένες εκτιμήσεις των δυνάμεων αυτών είτε τότε ήταν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είτε στη ΛΑΕ και το «μεταβατικό πρόγραμμα» να πάει στα «αζήτητα» για μεγάλο χρονικό διάστημα μέχρι την επανεμφάνισή του, σε πλήρη ανάπτυξη, σήμερα.

Διαβάζουμε στο «πρόγραμμα» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μετά το στόχο πάλης για αυξήσεις στους μισθούς, τα μεροκάματα, τις συντάξεις: «Εθνικοποιήσεις των βασικών τομέων της οικονομίας χωρίς αποζημίωση και με εργατικό-λαϊκό έλεγχο για χτύπημα της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Πρώτα απ' όλα της ενέργειας, των τροφίμων, των τραπεζών, αλλά και της Υγείας και της Παιδείας, για να υπερασπίσουμε τα δημόσια αγαθά. Κλείσιμο των χρηματιστηρίων ενέργειας και τροφίμων. Διατήρηση σε όλα τα βασικά αγαθά, κατάργηση της έμμεσης φορολογίας (ΦΠΑ, ειδικό φόρο κ.ά.), κατάργηση του ΕΝΦΙΑ». Ενώ στην «πρόταση» της Αριστερής Πρωτοβουλίας μετά το σημείο για αυξήσεις στους μισθούς και Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας διαβάζουμε ότι αποτελούν άμεσο στόχο πάλης «η θεσμοθέτηση πλαφόν ανώτατων τιμών και άμεση δραστηκή μείωση του ΦΠΑ στα βασικά είδη λαϊκής διαβίωσης, η διάλυση των χονδρεμπορικών καρτέλ» και στη συνέχεια «οι εθνικοποιήσεις τραπεζών και των αναγκαίων δημοσίων αγαθών για τη λαϊκή διαβίωση (ενέργεια, μεγάλες αλυσίδες και διακίνηση τροφίμων, υγεία, παιδεία)».

Εδώ να σημειώσουμε την έκπληξη και την απογοήτευση που νιώσαμε όταν διαβάσαμε στην πρόταση της Αριστερής Πρωτοβουλίας στο σημείο για την πάλη για αυξήσεις στους μισθούς, την προσθήκη για «χορήγηση Αυτόματης Τιμωρικής Αναπροσαρμογής (ΑΤΑ) ενάντια στην ακρίβεια» (!!!) για τους λόγους που οδηγσαν αριστερές οργανώσεις να υποθετί-

σουν ένα μέτρο σοσιαλδημοκρατικής «κοπής» που εφάρμοσε το ΠΑΣΟΚ στη χώρα μας τα πρώτα χρόνια διακυβέρνησής του (1982-1985) με στόχο την «κοινωνική ειρήνη», με το χτύπημα της διεκδίκησης και των αγωνιστικών κινητοποιήσεων των εργαζόμενων.

Ξανά λοιπόν οι «εθνικοποιήσεις» σαν άμεσος στόχος πάλης, μαζί με την πάλη για τις αυξήσεις στους μισθούς -έστω με τον τρόπο που μπαίνουν- και μάλιστα στην «πρόταση» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ διατυπώνεται ότι ένας βασικός λόγος «διαχωρισμού» από το ΚΚΕ αποτελεί το γεγονός ότι «δεν θέτει σαν άμεσο ζήτημα πάλης του εργατικού κινήματος και της αριστεράς τις εθνικοποιήσεις των βασικών τομέων της οικονομίας». Εδώ αποκαλύπτεται σε όλη της την έκταση η σύγχυση που συστηματικά καλλιεργείται για το χαρακτήρα που έχουν οι άμεσοι στόχοι πάλης του εργατικού - λαϊκού κινήματος και της σχέσης τους με τους στρατηγικούς στόχους της ανατροπής του εκμεταλλευτικού συστήματος και της οικοδόμησης μίας νέας, σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Οι δυνάμεις που υιοθετούν συνειδητά αυτή τη σύγχυση υποτίθεται ότι θέλουν να απαντήσουν στο «κενό» που δημιουργείται ανάμεσα στους στόχους πάλης που ανοίγει σήμερα η ολομέτωπη επίθεση του συστήματος με την προοπτική του κινήματος, της αναμετρησης και της ανατροπής. Αφήνοντας, με τον τρόπο αυτό, τον καθένο να εννοεί ό,τι θέλει, από κλασικές ρεφορμιστικές αντιλήψεις για τη «μετεξέλιξη» του καπιταλισμού μέχρι δήθεν ριζοσπαστικές θέσεις για «αντιφατικές» κυβερνήσεις και «δυσδικές εξουσίες» που θα μπορούσαν να εφαρμόσουν ένα τέτοιο πρόγραμμα, ενώ από την άλλη σπέρνουν σοβαρή σύγχυση μέσα στους αγωνιστές που συντάσσονται με αυτούς τους σχηματισμούς και οδηγούνται σε «κριτική υποστήριξη» είτε του ΣΥΡΙΖΑ είτε του ΚΚΕ.

Από τη δική μας πλευρά θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε ότι αναγνωρίζουμε την ύπαρξη αυτού του «κενού» και την ανάγκη να καλυφτεί με ένα «κομμουνιστικό πρόγραμμα», που προποθέτει όμως και την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας καθώς είναι διαλεκτική η σχέση προγράμματος - κόμματος. Ξεκαθαρίζουμε όμως αυτόχρονα ότι δεν έχουμε καμία διάθεση να συνεισφέρουμε στην παραπέρα σύγχυση που το μόνο που φέρνει είναι αδιέξοδα, συνέχιση και επανάληψη των προβλημάτων που -είτε αναγνωρίζονται είτε συγκαλύπτονται- είναι μπροστά μας. Με ευθύνη και χωρίς αντιλήψεις περί «επαρκείας» προσπαθούμε να μελετήσουμε τον κόσμο και τη χώρα μας και να συγκροτήσουμε ένα σώμα κατευθύνσεων με βασική πυξίδα την αναγκαιότητα της αναμέτρησης και της ανατροπής του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης σαν την πιο ολοκληρωμένη πρόταση - απάντηση για τα εργατικά - λαϊκά συμφέροντα στο σημερινό ζόφο και τη βαρβαρότητα. Απμένουμε ότι η υπόθεση της ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και του κομμουνιστικού προγράμματος που θα συνδέσει το σήμερα με την προοπτική συνδέεται άμεσα με την ανασυγκρότηση του εργατικού - λαϊκού κινήματος και ιδιαίτερα της εργατι-

κής τάξης σαν «τάξης για τον εαυτό της». Μία διαδικασία που συντελείται στα μέτωπα της ταξικής πάλης και του πολιτικού αγώνα καθώς η συγκρότηση της εργατικής τάξης συντελείται κατά βάση στην αντιπαράθεσή της με το κεφάλαιο, αλλά η πολιτική της ηγεμονία στην ελληνική κοινωνία θα πραγματοποιηθεί μέσα από την αντιιμπεριαλιστική πάλη σε όλα τα πεδία.

Το κομμουνιστικό κίνημα και η Αριστερά γεννήθηκαν και υπάρχουν για να υπηρετούν τα δίκια του λαού, όλων των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων, για να ανοίξουν το δρόμο της κοινωνικής χειραφέτησης, για την ανατροπή του συστήματος που φέρνει πολέμους, φτώχεια και πανδημίες. Για να γίνει ο εργαζόμενος λαός αφέντης στον τόπο του, χωρίς ιμπεριαλιστές-προστάτες και τους ντόπιους υποτακτικούς τους στο σβέρκο τους.

Δεν υπάρχουν για τον εαυτό τους, την προβολή και την αναπαραγωγή τους. Πολύ περισσότερο, δεν υπάρχουν για να βάσουν εμπόδια στη συγκρότηση της εργατικής - λαϊκής πάλης, να σκορπίζουν αυταπάτες κάθε είδους, να σπέρνουν την ηττοπάθεια και την υποταγή.

Για το ΚΚΕ(μ-λ) αυτή η αφετηριακή θέση αποτελεί οδηγό για τη δράση και τις πολιτικές του πρωτοβουλίες είτε αυτές κινούνται μέσα στον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία είτε αφορούν προτάσεις σε άλλες οργανώσεις της Αριστεράς για κοινή δράση ή μετωπική συγκρότηση. Ιδιαίτερα για τις πρωτοβουλίες μας κοινής δράσης και κινηματικές συμπίεσης έχουμε κατηγορηθεί «για μία πρόταση κάθε εβδομάδα» από άλλες οργανώσεις που νιώθουν άβολα να είναι παραλήπτες τέτοιων προτάσεων που τους βγάζουν εκτός των δικών τους σχεδιασμών και κατευθύνσεων.

Τα τελευταία 30 χρόνια το ΚΚΕ(μ-λ) δεν κινήθηκε μόνο στην κατεύθυνση της κοινής δράσης, αλλά πήρε πρωτοβουλίες για μια πιο αναβαθμισμένη αριστερή μετωπική συγκρότηση με στόχο την ενίσχυση των δυνάμεων της αναμετρησης και της ανατροπής σε αντιπαράθεση με το ρεφορμισμό και τις δυνάμεις που συμβιβασμού και της υποταγής μέσα στο εργατικό - λαϊκό κίνημα. Για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συγκέντρωση δυνάμεων που θα υπηρετήσουν την εργατική - λαϊκή πάλη σε αντικαπιταλιστική - αντιιμπεριαλιστική - αντισυνδιαχειριστική κατεύθυνση.

Τέτοια ήταν η συμμετοχή μας στη συγκρότηση της Μαχόμενης Αριστεράς από το 1993 ως το 1998, η πρότασή μας για κεντρική μετωπική συνεργασία όλων των δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς το 2000 και μία αντίστοιχη το 2007, ενώ η πολιτική μας πρόταση το 2011 για αριστερή μετωπική συνεργασία είχε σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία της Λαϊκής Αντίστασης - Αριστερής Αντιιμπεριαλιστικής Συνεργασίας (ΛΑ - ΑΑΣ).

Όλα αυτά τα χρόνια αρνηθήκαμε σταθερά και επίμονα να κάνουμε «εμπόριο ενόχτητας» για να κερδίσουμε κάποια μικροκομματικά οφέλη και να γίνουμε συμβαθείς ως «ενωτικοί», υποθετώντας κάθε είδους λαθεμένη άποψη και αυταπάτη είτε αυτό είχε να κάνει με «μεταβατικά προγράμματα» είτε με την «κυβερνώσα αριστερά». Σταθερά και επίμονα προβάλαμε την αναγκαιότητα της συγκρότησης της μαζικής εργατικής - λαϊκής πάλης είτε μέσα από την υπεράσπιση κατακτήσε-

ων είτε μέσα από τη διεκδίκηση δικαιωμάτων για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, στη δουλειά, τη ζωή, στις ελευθερίες. Μας είναι ξεκάθαρο ότι οι κατακτήσεις κερδίζονται και χάνονται στο πεδίο της ταξικής πάλης και όχι σε κυβερνητικά προγράμματα «αντιφατικών» κυβερνήσεων είτε σε σχέδια νόμου στη Βουλή.

Ιδιαίτερα το τελευταίο κρίσιμο διάστημα η οργάνωσή μας πήρε μια σειρά πολιτικές πρωτοβουλίες ενάντια σε κύριες πλευρές της συνολικής επίθεσης των δυνάμεων του συστήματος. Για το νόμο Χρυσοκοΐδη και την απαγόρευση των διαδηλώσεων, τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη, τα 70 χρόνια από την ένταξη της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, τη συμφωνία για την παραμονή και την επέκταση των αμερικανοκρατικών βάσεων στη χώρα μας, τον πόλεμο στην Ουκρανία με καταγγελία της ιμπεριαλιστικής εισβολής της Ρωσίας και των εμπρηστών του πολέμου Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, πρωτοβουλίες ενάντια στην ακρίβεια και τις ανατιμήσεις σε βασικά αγαθά επιβίωσης για το λαό.

Όλες οι παραπάνω πρωτοβουλίες κοινής δράσης και κινηματικής συμπίεσης είχαν στον πυρήνα τους την άποψη της συγκέντρωσης δυνάμεων πάλης στα βασικά μέτωπα όπου εκδηλώνεται με ασυγκράτητη σφοδρότητα η επίθεση κυβερνήσεων, κεφαλαίου, ιμπεριαλιστών. Όλες αυτές οι κεντρικές πολιτικές πρωτοβουλίες εκτός των άλλων αποδεικνύουν ότι το ΚΚΕ(μ-λ) παρά τις σημαντικές πολιτικές και ιδεολογικές διαφορές που έχει με άλλες οργανώσεις του αριστερότερου εξωκοινοβουλευτικού χώρου δεν διαγράφει τη σημασία που έχει η άθροιση και η συγκέντρωση δυνάμεων για την ενίσχυση της πάλης του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Αλλά επιμένει να ενισχύει αυτή την κατεύθυνση παρά τις δυσκολίες και τα εμπόδια που μπαίνουν και έχουν σαν αποτέλεσμα κινητοποιήσεις κάτω από το επίπεδο που απαιτούν οι καιροί.

Εδώ αξίζει να σημειώσουμε ότι, παρά τους δυσμενείς πολιτικούς - ταξικούς συσχετισμούς τόσο μέσα στην εργατική τά-

ξη, στη νεολαία όσο και στο λαό γενικότερα, γεννιούνται σημαντικές κινητοποιήσεις αντίστασης και διεκδίκησης, αποκαλύπτοντας με τον τρόπο αυτό ότι διαθέσεις υπάρχουν και διαθεσιμότητα για συμμετοχή σε αγώνες υπάρχει. Δεν έχει καταφέρει το σύστημα να επιβάλει «σιγή νεκροταφείου» στο λαό και τη νεολαία στο πέρασμα της αντιλαϊκής - αντεργατικής πολιτικής, στην υποτέλεια στους ιμπεριαλιστές, στο κτύπημα των πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών, δεν έχει γίνει η ανημπόρια και η ηττοπάθεια καθολικό φαινόμενο παρά τις προσπάθειες των συστημικών δυνάμεων να τις επιβάλουν.

Αυτό αποτελεί ένα σημαντικό στοιχείο για την οικοδόμηση όρων μαζικού κινήματος που μπορεί να δημιουργήσει ρωγμές

στο τείχος της επίθεσης και να φέρει νίκες για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία. Ανεξάρτητα από την εκλογική παρουσία στις επικείμενες κοινοβουλευτικές εκλογές -όποτε αυτές γίνουν- το ζήτημα των κοινών πρωτοβουλιών στα μέτωπα πάλης παραμένει επείγον και δεν μπορεί να κρίνεται ανάλογα με τις εκλογικές συνεργασίες που θα διαμορφωθούν αλλά με βάση την όξυνση της επίθεσης από τη μεριά των δυνάμεων του συστήματος.

Το ΚΚΕ(μ-λ) θα συνεχίσει με επιμονή και αποφασιστικότητα να παίρνει πρωτοβουλίες κοινής δράσης και κινηματικής συμπίεσης, για την ενίσχυση του μετώπου αντίστασης και διεκδίκησης του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, για να δυναμώσει η κατεύθυνση της αναμέτρησης ενάντια στις δυνάμεις του συστήματος.

Ενεργειακή κρίση στην Ευρώπη Οι κυβερνήσεις σε πανικό Αιτίες και προβλέψεις γι' αυτά που έρχονται

Μπορεί η Ευρώπη να αντεπεξέλθει στις ενεργειακές απαιτήσεις του επόμενου χειμώνα; Θα μπορέσει να καλύψει την πλήρη απεξάρτησή της από το ρώσικο φυσικό αέριο;

Με τα πιο εφιαλτικά σενάρια βρίσκεται αντιμέτωπη η ΕΕ. Οι πολιτικοί ιθύνοντες βρίσκονται αντιμέτωποι με έναν ουσιαστικά άλυτο γρίφο. Πώς θα μπορέσουν να συνδυάσουν τον δυτικό προσανατολισμό της στάσης τους στην εισβολή στην Ουκρανία με τις ενεργειακές επιλογές τους.

Η συνεχιζόμενη πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία και ο κυρίαρχος ρόλος των Αμερικάνων σε αυτή δυσκολεύουν τα πράγματα. Η στρατηγική των ΗΠΑ είναι πλέον σαφής και δύσκολα θα μεταβληθεί τους επόμενους μήνες: Όσο πιο μεγάλη φθορά της Ρωσίας με τη συνεχή στρατιωτική ενίσχυση των Ουκρανών και διατήρηση της πολιτικής και οικονομικής απομόνωσής της.

Το τραγικό για τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές είναι τα οικονομικά δεδομένα για την κατάρρευση της Ρωσίας εξαιτίας των κυρώσεων που αποφάσισαν να επιβάλουν, ακολουθώντας τις ιαχές του Μπάιντεν! Είναι κυρώσεις χωρίς ουσιαστικό αντίκρυσμα και καταλήγουν να στρέφονται εναντίον τους!

Σύμφωνα με το Bloomberg, το πλεόνασμα του ρωσικού ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών στο δεύτερο τρίμηνο του 2022 έφτασε σε επίπεδα-ρεκόρ των 70,1 δισεκατομμυρίων δολαρίων- το μεγαλύτερο τουλάχιστον από το 1994! Το πρώτο εξάμηνο του 2022 η Ινδία αγόρασε 60 εκατομμύρια βαρέλια ρωσικού πετρελαίου, ενώ όλο το 2021 είχε πάρει μόλις 12 εκατομμύρια βαρέλια. Παράδοξως, οι ινδικές εξαγωγές προϊόντων πετρελαίου έχουν αυξηθεί κατά 20% από τότε που ξεκίνησε η εισβολή στην Ουκρανία και περίπου το 20% μεταφέρεται μέσω της Δύσης. (Θα έλεγε κάποιος πως η Ινδία μεταπωλεί το ρώσικο πετρέλαιο στη Δύση!) Αυξημένες είναι

οι αποστολές ρωσικού πετρελαίου και στην Κίνα, με αποτέλεσμα η Ρωσία να είναι πλέον ο βασικός προμηθευτής της χώρας!

Μάταια οι αναλυτές επισημαίνουν τις ραγδαίες επιπτώσεις στην ήδη ευάλωτη ευρωπαϊκή οικονομία. Είναι τέτοιες οι εξαρτήσεις από την πυρηνική ομπρέλα των ΗΠΑ (και όχι μόνο), που οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ούτε σκέφτονται άλλη επιλογή. Αυτή τη φορά η κρίση και τα αδιέξοδα για την ΕΕ είναι πιο έντονα από ό,τι σε παρόμοιες εκστρατείες των ΗΠΑ, π.χ. Ιράκ ή Αφγανιστάν.

Πού είμαστε τώρα

Το άρθρο γράφτηκε μια μέρα πριν η Ρωσία ανακοινώσει αν θα ξανανοίξει ο Nord Stream 1, ο οποίος έκλεισε πριν από λίγες μέρες για συντήρηση από τη ρωσική Gazprom. Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις αγωνιούν! Ο γνωστός Όρμπαν παρατηρεί σκωπτικά πως η Ευρώπη με τις κυρώσεις πλέον, «δεν πυροβολεί τα πόδια της... αλλά το στήθος της»! Ο Ζελένσκι επικρίνει με έντονο ύφος τον Τριντό για την απόφαση του Καναδά να επιστρέψει την τουρμπίνα που ζητούσε η Gazprom για τον αγωγό!

Η Ζαχάροβα από τη μεριά της Ρωσίας, όμως, επισημαίνει με νόημα πως θα εξαρτηθεί από τη συμπεριφορά των Ευρωπαίων και των κυρώσεων που επιβάλλουν το αν θα ξαναρχίσει η ροή του φυσικού αερίου μετά τις 20 Ιουλίου. Ακόμα κι αν ανοίξει η ροή μετά τις εργασίες στον Nord Stream 1, κανείς δεν μπορεί να εγγυηθεί για το τι ποσότητες θα σταλούν και αν θα ξανακλείσει. Το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι θα συνεχιστεί, με τη Ρωσία να έχει το ρόλο... της γάτας.

Η Ευρώπη βλέπει να απειλείται η βιομηχανική της παραγωγή και προσπαθεί απεγνωσμένα να πάρει μέτρα και να βρει εναλλακτικούς προμηθευτές. Η Κομισιόν με συνοπτικές διαδικασίες, στα μουλωχτά, έκλεισε το ζήτημα του Καλί-

νινγκραντ και των κυρώσεων ζητώντας από τη Λιθουανία «να κάνει εξαίρεση».

Η Ούρσουλα της Κομισιόν τρέχει στο Αζερμπαϊτζάν για να κλείσει συμφωνίες για νέες ποσότητες αερίου, ενώ ο Σολτς αναζητά τη βοήθεια της Αιγύπτου για να καλύψει το χαμένο... αέριο.

Πριν από δυο χρόνια εξαγγελλόταν με τυμπανοκρουσίες το ευρωπαϊκό σχέδιο για την «πράσινη ανάπτυξη». Να θυμίσουμε τα βασικά σημεία του:

- Κλείσιμο λιγνιτικών μονάδων σταδιακά.

- Αύξηση της επένδυσης σε ΑΠΕ (ανεμογεννήτριες και ηλιακά πάνελ).

- Κλείσιμο των παλαιών πυρηνικών εργοστασίων στη Γερμανία.

- Στροφή στο φυσικό αέριο σαν ενδιάμεσο στάδιο, με τη δημιουργία του Nord Stream 2 (επένδυση των 11 δις. δολ.).

Τώρα όλα αυτά έχουν ανατραπεί! Αν σταματήσει εντελώς η ροή του φυσικού αερίου από τη Ρωσία, τότε η Ευρώπη θα έχει, όπως οι ίδιοι ομολογούν, σοβαρό έλλειμμα. Ας δούμε όμως τις «εναλλακτικές λύσεις» που παρουσίασε η Κομισιόν σε σχέση με τη διεθνή ενεργειακή κατάσταση.

- Κατ' αρχάς τα μέτρα εξοικονόμησης σε κρατικές υπηρεσίες και συστάσεις στους πολίτες. Όλοι ομολογούν πως μικρή επίδραση μπορεί να έχουν στο συνολικό πρόβλημα.

- Η αγορά και μεταφορά LNG από την Αμερική και πανάκριβη είναι και δεν μπορεί να καλύψει το σύνολο των αναγκών είτε γιατί δεν υπάρχουν διαθέσιμες αρκετές ποσότητες είτε για τεχνικούς λόγους, π.χ. αποθήκευση, μεταφορά κ.λπ.

- Οι περίφημες ΑΠΕ δεν μπορούν να καλύψουν τη ζήτηση λόγω των ευμετάβλητων συνθηκών (ήλιος, άνεμοι), ακόμα κι αν είχαν μεγαλύτερη ανάπτυξη.

- Οι ποσότητες που μπορεί να εξασφαλιστούν από Αζερμπαϊτζάν, Αίγυπτο, Αλγερία και Σαουδική Αραβία είναι επίσης μικρές και με πρόβλημα μεταφο-

ράς (μόνο με πλοία).

- Ικανές ποσότητες φυσικού αερίου και πετρελαίου θα μπορούσε να παρέχει το Ιράν, στο οποίο όμως οι ΗΠΑ έχουν επιβάλει εμπάργκο.

- Τελευταία αρνητική -αλλά όχι ασημαντη- εξέλιξη αφορά την κρατικοποίηση από τη Ρωσία της Κοινοπραξίας Sakhalin Energy. Η Κοινοπραξία εξορύσσει 10 εκατ. τόνους υδροποιημένο αέριο (LNG) το χρόνο στο ρωσικό νησί Σαχαλίνη, πάνω από την Ιαπωνία. Το 50% της Κοινοπραξίας ανήκει στη ρωσική Gazprom, το 27,5% στη Shell, το 12,5% στη γαπωνέζικη Mitsui και το υπόλοιπο 10% στη γνωστή Mitsubishi. Αυτό σημαίνει πως η Ιαπωνία, αν χάσει την προμήθεια από τη Σαχαλίνη, θα πρέπει να στραφεί ανταγωνιστικά στους ίδιους αγοραστές στους οποίους προσβλέπει κι η Ευρώπη!

Κλείνοντας, να επισημάνουμε πως οι συνέπειες όλων αυτών των αδιεξόδων δεν απειλούν μόνο τη βιομηχανική παραγωγή. Ήδη έχει γίνει φανερό πως οι τιμές του ρεύματος θα αυξηθούν κατακόρυφα, κάνοντας εφιάλτη τις ζωές των εργαζομένων, αφού θα συμπαρασύρουν το ήδη αυξημένο κόστος διαβίωσης! Η κατάσταση είναι πολύ πιο άσχημη από ό,τι φαίνεται και αυτό το υπογραμμίζει η σπουδή των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων να εξοικειώσουν τους λαούς ακόμα και με την προοπτική τού... δελτίου ενέργειας! Μπορεί ο αυστριακός καγκελάριος να λέει ότι απομένει μόνο η λύση του αλκοόλ και των ψυχοφαρμάκων. Οι λαοί της Ευρώπης όμως ανοίγουν το δρόμο της διεκδίκησης, από το Παρίσι και το Λονδίνο μέχρι τη Ρώμη και τη Μαδρίτη.

ΥΓ.: Οι δηλώσεις Πούτιν από Τεχεράνη είναι στην κατεύθυνση που αναφέραμε: αέριο με δόσεις!

Κυβερνητική κρίση στην Ιταλία

Ένα νέο που ήρθε από τα παλιά!

Νέα κυβερνητική κρίση στην Ιταλία. Μοιάζει σαν ανέκδοτο ν' αναφέρεται κανείς στην ιταλική κυβέρνηση και να μη μιλάει για κρίση.

Τουλάχιστον στις τελευταίες δεκαετίες και μετά το τέλος του πολιτικού σκηνικού που προέκυψε ύστερα από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με κυρίαρχα κόμματα το χριστιανοδημοκρατικό και το κομμουνιστικό, ακολουθούμενα από το σοσιαλιστικό, το ρεπουμπλικανικό, το φασιστικό και άλλα.

Η νέα μεταβατική κατάσταση συνεχίζει να ...μεταβαίνει προς το άγνωστο

μ' ένα καράβι τσακισμένο κι ένα πλήρωμα που δεν έχει και πολλή σχέση με μια παράδοση πολιτική αυτής της χώρας, αλλά ευελπιστεί να επιπλεύσει, επειδή δεν της λείπουν βασικά στοιχεία κοινωνικο-οικονομικών υποδομών. Διανύει αυτή η χώρα την κλασική περίοδο που περιέγραψε ο Αντόνιο Γκράμσι ως εποχή των τεράτων, εποχή στην οποία οι από πάνω δεν μπορούν να εξουσιάζουν όπως παλιά και οι από κάτω δεν μπορούν ν' ανεχθούν την υπάρχουσα κατάσταση ως έχει.

Ο Ντράγκι, ένας τεχνοκράτης που διέπρεψε την προηγούμενη δεκαετία περίπου ως πρόεδρος της ΕΚΤ (Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) ανέλαβε σε μια δύσκολη στιγμή τα ηνία της διακυβέρνησης της Ιταλίας. Η πολιτική που ακολούθησε είναι η πολιτική ευθυγράμμισης με τα κελεύσματα των αμε-

ρικανοΝΑΤΟϊκών επιτελείων και αυτά έφεραν σήμερα μπροστά τους τα μεγάλα προβλήματα που προκύπτουν από το ουκρανικό μέτωπο και τη χειμάζουσα κρίση της οικονομίας του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Καλείται σήμερα και η Ιταλία να πλη-

ρώσει το βαρύ τίμημα των ΝΑΤΟϊκών επιλογών και ασφαλώς δεν υπάρχει διάθεση και μεγάλη δυνατότητα για κάτι τέτοιο.

Στις κυβερνητικές επιλογές του Ντράγκι αρχίζει να εναντιώνεται όχι μόνο ο λαός και οι εργαζόμενοι που δυ-

Βρετανία, «παραίτηση» Τζόνσον

Αναμενόμενη εξέλιξη, απροσδιόριστη συνέχεια

Τρία χρόνια μετά την «εκπαραθύρωση» της Μέι από την Ντάουνινγκ Στρίτ με εσωκομματική ανταρσία, που του άνοιξε το δρόμο για την εξουσία, ο Τζόνσον βρέθηκε και αυτός στην ίδια θέση. Ο Τζόνσον, που ως ο ηγέτης των Συντηρητικών, τεσσεράμισι χρόνια μετά το δημοψήφισμα του Ιουνίου του 2016, κατόρθωσε να υλοποιήσει την εντολή των ψηφοφόρων για το Brexit, κερδίζοντας τις εκλογές της 31ης Ιανουαρίου του 2020 με το σύνθημα «Να τελειώσουμε το Brexit» και με 43,6% (το υψηλότερο ποσοστό που έχουν πάρει οι Συντηρητικοί από την πρώτη εκλογή της Θάτσερ το 1979), εξαναγκάζεται σε παραίτηση.

Η προσχηματική αφορμή για την «εσωκομματική εξέγερση» ήταν ένα ακόμη σκάνδαλο κυβερνητικού αξιωματούχου που πήγε να καλύψει ο Τζόνσον. Οι μαζικές παραιτήσεις 59 μελών της κυβέρνησης που ακολουθούν καθιστούν τη παραίτησή του μονόδρομο. Οι διεργασίες στο κόμμα των Τόρηδων για την απομάκρυνση του Τζόνσον ξεκινούν σχεδόν με τη λήξη της μεταβατικής περιόδου του Brexit, πριν από ενάμιση χρόνο. Ως εργαλεία γι’ αυτό το σκοπό αναδεικνύονται διάφορα σκάνδαλα. Ωστόσο, επιδημία και ο πόλεμος στην Ουκρανία πρέπει να καθυστέρησαν πρακτικά τις σημερινές εξελίξεις. Έχουμε λοιπόν σε εξέλιξη εσωκομματικές διαδικασίες που θα οδηγήσουν στην ανάδειξη του νέου ηγέτη των Συντηρητικών στο συνέδριο στις 5 Σεπτεμβρίου και

ταυτόχρονα τον νέο πρωθυπουργό. Από τους συνολικά οκτώ επίδοξους ηγέτες των Τόρις, έμεινα τέσσερις και σε λίγες μέρες θα ξέρουμε την τελική дуάδα. Πάντως το ένα πρόσωπο της τελικής дуάδας αφορά τον πρώην υπουργό Οικονομικών, Σούνακ, η επικράτηση του οποίου σημαίνει, σύμφωνα με διάφορες αναλύσεις, νέα εσωκομματική κρίση. Πράγμα που θα ενισχύσει το ενδεχόμενο προσφυγής στις κάλπες, που τώρα δεν τις βλέπει κανείς.

Στη πραγματικότητα δεν έχουμε απλά μια κυβερνητική κρίση στη Βρετανία, αλλά ευρύτερη πολιτικοκοινωνική κρίση που σχετίζεται με στρατηγικούς προσανατολισμούς και στόχους στην μετά Brexit εποχή, τόσο εντός όσο και εκτός συνόρων. Η αποπομπή Τζόνσον συμπυκνώνει τα αδιέξοδα της βρετανικής αστικής τάξης από την απομυθοποίηση της μετα-Brexit πραγματικότητας, που ξεκίνησε τόσο θριαμβευτικά το 2019. Από την άποψη αυτή, τα κρίσιμα προβλήματα δεν αφορούν τόσο το πεδίο της εφαρμογής του Brexit, όπως το αντιμετώπισε η κυβέρνηση Τζόνσον και που δείχνουν να οξύνονται με το τέλος της μεταβατικής περιόδου, όσο τον εγκλωβισμό της Βρετανίας σε πορεία ρήξης με την ΕΕ που δεν έχει λήξει με την ολοκλήρωση της εξόδου.

Αρχές του Ιούνη η βρετανίδα υπουργός Εξωτερικών, Τρας, ανακοίνωσε ότι το Λονδίνο θα σταματήσει να εφαρμόζει κάποιους από τους όρους της εμπορικής συμφωνίας με την ΕΕ. Σε απάντηση η Κομισιόν από τις 15 Ιούνη ξεκίνησε «διαδικασία κατά του Ηνωμένου Βασιλείου για μη συμμόρφωση με σημαντικά τμήματα του πρωτοκόλλου για τις Ιρλανδία/Βόρεια Ιρλανδία».

Είχαν προηγηθεί οι εκλογές της 10ης Μαΐου στη Β. Ιρλανδία όπου η πλειοψηφία των ψηφοφόρων επέλεξε κόμματα που ζητούν τροποποιήσεις μέσα στα όρια της υπάρχουσας συμφωνίας και όχι έξω από αυτά. Γενικότερα, ο βρετα-

νικός λαός σήμερα μοιάζει να είναι πιο διχασμένος από ποτέ. Σύμφωνα με πρόσφατη δημοσκόπηση, έξι στους δέκα Βρετανούς θεωρούν ότι το Brexit λειτούργησε αρνητικά ή ότι δεν λειτούργησε όπως αναμενόταν.

Όπως και να το δει κανείς, η Βρετανία πρωταγωνιστούσε στις ευρωπαϊκές εξελίξεις και μετρούσε ως σημαντικό μέγεθος στους ευρωπαϊκούς συσχετισμούς. Σήμερα δείχνει να μην μπορεί να διατυπώσει μια εναλλακτική στρατηγική για τη μετά Brexit θέση της χώρας τόσο στους ευρωπαϊκούς όσο στους παγκόσμιους συσχετισμούς (αδυναμία που δεν φάνηκε ιδιαίτερα και λόγω του ότι τα «οντολογικά» προβλήματα της ΕΕ διογκώνονται).

Μήπως όμως η αποπομπή Τζόνσον θα σημάνει την έναρξη μια νέας ευρωπαϊκής διαδρομής; Ο παλαιάμαχος και πολύπειρος πολιτικός Χέζελταιν (αναπληρωτής πρωθυπουργός επί Θάτσερ), όπως και πολλοί άλλοι, το πιστεύει. Το ενδιαφέρον επίσης εντοπίζεται στο γεγονός ότι τα αποσχιστικά κινήματα/κόμματα σε Σκωτία και Β. Ιρλανδία, που κυριαρχούν στα τοπικά κοινοβούλια, συνδέουν πλέον την πολιτική τους με φιλοευρωπαϊκό προσανατολισμό. Αλλά και ο αγγλικός Νότος (δημοσκοπικά) απομακρύνεται από τους Συντηρητικούς και υπερψηφίζει τους Φιλελεύθερους Δημοκράτες, δηλαδή το τρίτο κόμμα της χώρας το οποίο προβάλλει ξεκάθαρα φιλοευρωπαϊκή ατζέντα.

Και από την άλλη πλευρά της Μάγχης πρέπει να υπάρχουν ανάλογες προσεγγίσεις. Ο Μισέλ Μπαρνιέ, ο επικεφαλής της ΕΕ για τις διαπραγματεύσεις του Brexit, εκτιμά ότι... «η αποχώρηση του Τζόνσον ανοίγει μια νέα σελίδα στις σχέσεις με το Ηνωμένο Βασίλειο». Βέβαια δεν είναι και τόσο προφανές ότι ανοίγεται μια «νέα σελίδα» στις σχέσεις Βρετανίας και ΕΕ. Ανατράπηκε ο Τζόνσον, όχι το πολιτικό σκηνικό. Έτσι, όποιος και να συνεχίσει στον πρωθυπουργικό θώκο θα έχει περιορισμένα περιθώρια πρωτοβουλιών, αφού και η επόμενη κυβέρνηση θα είναι προφανώς μια κυβέρνηση του Brexit.

Κατά συνέπεια, όσοι θεωρούσαν ότι αυτό που μετρά είναι οι πολιτικές και όχι τα πρόσωπα δεν πανηγύρισαν το τέλος του Τζόνσον. «Αυτό που θα ακολουθήσει ενδεχομένως να είναι ακόμα χειρότερο», έγραφε ο διευθυντής σύνταξης του Inde-

pendent. Σε τέτοιες συνθήκες, είναι αμφίβολο αν η ιδέα των πρόωγων βουλευτικών εκλογών, ως επιλογή των συστημικών κέντρων, μπορεί να δώσει άμεση εκτόνωση. Υπάρχει ακόμα μία σκοτεινή και δύσκολα ανικνεύσιμη πλευρά του μηνύματος του δημοψηφίσματος του 2016. Η αναβίωση και η ενίσχυση του ευρωσκεπτικισμού που οδήγησε στο Brexit σε ποιο βαθμό περιείχε και την αντισυστημική ψήφο ως αμφισβήτηση της πολιτικής κληρονομιάς της «σιδηράς κυρίας» και των όποιων παραλλαγών της μέχρι σήμερα;

Η ευθυγράμμιση με τις ΗΠΑ, με αφορμή την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, πιεστική και αναγκαστική για τους άλλους Ευρωπαίους, αποτέλεσε ενθουσιώδη επιλογή για τη βρετανική κυβέρνηση. Ο Τζόνσον νόμιζε πως βρήκε την ευκαιρία να επιστρέψει στη γηραιά ήπειρο θεωρώντας ότι είναι ντυμένος με την παλιά αίγλη της Βρετανικής Αυτοκρατορίας! Η σημερινή εξέλιξη δείχνει τελείως άλλα πράγματα. Είναι φανερό πλέον πως σε ζητήματα στρατηγικής οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές είναι σε μετάβαση και σε μια απρόβλεπτη πορεία, πράγμα που σίγουρα επηρεάζει ένα ευρύ φάσμα παραμέτρων τόσο στις μεταξύ τους σχέσεις όσο και απέναντι στη Μόσχα.

Και τώρα τι θα γίνουμε «χωρίς βαρβάρους» (Ευρωπαίους), μοιάζει να αναρωτιέται η αστική τάξη της Βρετανίας, στο φόντο μιας πολύπλευρης κρίσης που χαρακτηρίζεται ως η χειρότερη από το 1945. Μάλιστα ο πρώην πρωθυπουργός της Βρετανίας, Μπλερ, την όρισε ως ένα από τα πιο σημαντικά σημεία καμπής εδώ και αιώνες, συμπληρώνοντας πως... «η Δύση προφανώς δεν βρίσκεται σε άνοδο».

Κοντολογίς, τα πομπώδη συνθήματα του τύπου Global Britain δεν είχαν ανάλογη συνέχεια και κατά συνέπεια η Βρετανία, το ευρωπαϊκό μέρος του «σκληρού πυρήνα» της Διατλαντικής Σχέσης, (τη στιγμή που όλα δείχνουν πως η σύγκρουση με τη Ρωσία και ο ανταγωνισμός με την Κίνα κορυφώνονται) εισέρχεται σε μια μεταβατική περίοδο αβεβαιότητας, που ενδεχομένως να την ενισχύσει μια αποδυναμωμένη πολιτική ηγεσία.

X.B.

σφορούν ή τα κόμματα που δεν συμμετέχουν στην κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας, αλλά και το κόμμα που συμμετέχει σ’ αυτήν, το πολυσυλλεκτικό κόμμα των Πέντε Αστέρων, απειλώντας να μην ψηφίσει τις επόμενες επιλογές. Αν και προς στιγμήν, φάνηκε να αποσοβείται η κατάσταση με τη μη αποδοχή της παραίτησης Ντράγκι από τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, Ματαρέλα, το αποτέλεσμα της συζήτησης για ψήφο εμπιστοσύνης στη Γερουσία ήταν καταστροφικό για τον κυβερνητικό συνασπισμό. Φόρτσα Ιtαλία, Λέγκα και Πέντε Αστέρια ψήφισαν «παρών», ζητώντας επαναδιαπραγμάτευση στο κυβερνητικό πρόγραμμα και έτσι ο Ντράγκι, με μόνο 95 θετικές ψήφους, αναγκάστηκε να παραιτηθεί οριστικά και ο Ματαρέλα αυτή τη φορά να την αποδεχθεί. Έτσι κι αλλιώς, οι εκλογές αναμενόταν να προκηρυχθούν τον Μάιο του 2023 και η απόσταση από αυτές δεν είναι μεγάλη. Αν και ο Ματαρέλα, και μαζί με αυτόν ισχυρές δυνάμεις του καθεστώτος, θα προτιμούσαν να αποφευχθούν οι πρόωρες εκλογές, οι

εξελίξεις τους αναγκάζουν να τις αποδεχθούν. Αργά το απόγευμα της Πέμπτης 21/7, ο Ματαρέλα υπέγραψε την απόφαση για τη διάλυση της Βουλής και προκήρυξε εκλογές για τις 25 Σεπτεμβρίου. Μπροστά στις επερχόμενες δυσκολίες προτιμήθηκε εν τέλει η προσφυγή σε μια εκλογική αναμέτρηση, παρά ο σχηματισμός ενός ακόμη θνησινεγούς κυβερνητικού σχήματος πριν από αυτήν. Τι είδους και πόσο αποτελεσματικές απαντήσεις θα δοθούν από τις εκλογές θα το δούμε σύντομα.

Το καζάνι που λέγεται πλανητικό χωριό συνεχίζει να βράζει και τι θα δώσει στο άμεσο μέλλον είναι δύσκολο να προβλεφθεί. Η Ιταλία, έστω και ως «κουρελής ιμπεριαλισμός», δεν έπαψε να συμμετέχει στα τεκταινόμενα και δεν ήταν πάντα στη «σωστή μεριά της Ιστορίας». Σήμερα που τα πράγματα γίνονται δύσκολα, οφείλει αυτή η χώρα και ο λαός της να αναδείξουν τις αξίες και τις παραδόσεις που κατέκτησαν μέσα στους αγώνες και αποτελούν τα πολυτιμότερα αγαθά που διαθέτουν σήμερα.

Μέτωπο Υπεράσπισης των Αγώνων του Λαού του Εκουαδόρ (FDLP-EC)

Για το τέλος των λαϊκών κινητοποιήσεων και την αναγκαιότητα του αγώνα για την εξουσία*

Εν μέσω αναταραχής ως αποτέλεσμα της σύγκρουσης κατά το χειρισμό των διαπραγματεύσεων από πλευράς των ηγετών των ιθαγενών, της καταστολής από την κυβέρνηση, της παγίδας που έστησε η Καθολική Εκκλησία και της χειραγώγησης των κινητοποιήσεων από τους οπαδούς του Κορέα (από τα έδρανα της Εθνοσυνέλευσης), αυτές τερματίστηκαν αφήνοντας σε όλους μας -όπως συνέβη τον Οκτώβρη του 2019- μια πικρή γεύση, με μια πύρρεια «νίκη» που καταλήγει σε ισχνό απολογισμό σε σχέση με τις προσδοκίες όλων των οργανώσεων που συμμετείχαμε αποφασιστικά και μαχητικά στις κινητοποιήσεις κατά τη διάρκεια των δεκαοκτώ ημερών της λαϊκής εξέγερσης.

Όχι απλώς πετάχτηκε στα αζήτητα της κινητοποίησης η υποστήριξη των δέκα σημείων της Ατζέντας του Λαϊκού Αγώνα, που υποτίθεται ότι ήταν αδιαπραγμάτευτα, αλλά επίσης γι' ακόμα μια φορά έγιναν παζάρια με το αίμα όσων έδωσαν τις ζωές τους σε αυτή την πορεία.

Του Χένρι Κεσάντα, απόφοιτου του κολεγίου Μεχία. Δολοφονήθηκε από τους караβανάδες στο Αρμπολίτο του Κίτο με μια βολή καραμπίνας στο στήθος.

Του Γκίντο Γκουατατούκα, μέλους της Κοινότητας των Κίτσουα, στην ενορία Κουραράι, στα σύνορα με το Περού. Οι στρατιώτες τού έριξαν ένα δακρυγόνο εξ επαφής μέσα στο μάτι του, με αποτέλεσμα να προκληθεί σοβαρή εγκεφαλική βλάβη. Ο θάνατός του επήλθε με οδυνηρό και δραματικό τρόπο.

Του Τζον Φέλιξ Μουενάλα, ο οποίος υπέκυψε εν μέσω της επίθεσης και κατάδιωξης από αστυνομικούς που τους έσπρωξαν σε έναν βαθύ γκρεμό στα περικόχωρα του Κίτο.

Του Φράνκο Ινιίγκες Καμάτσο, 36 ετών, οικογενειάρχης, πρώην εργάτης σε κλωστοϋφαντουργία. Βρισκόταν στην ανεργία, όπως επτά στους δέκα Εκουαδοριανούς. Πέθανε δολοφονημένος από τους караβανάδες στο Σαν Αντόνιο του Κίτο.

Του Μαρσελίνο Βίγια, που σκοτώθηκε από κύπημα δακρυγόνου στην Τάρκι της επαρχίας τής Κουένκα.

Εκτός από αυτές τις απώλειες υπάρχουν άνθρωποι που υπέστησαν τραυματισμούς στα μάτια και σοβαρές εγκεφαλικές βλάβες ως αποτέλεσμα χτυπημάτων με χειροβομβίδες αερίου και κρουστικά σφαιρίδια. Έξι εξαφανισμένοι, πάνω από πεντακόσιοι τραυματίες και εκατοντάδες συλληφθέντες.

Η ευθύνη για τη δολοφονία αυτών των διαδηλωτών βαρύνει στρατιωτικούς και αστυνομικούς. Δεν πρέπει να υπάρξει ατιμωρησία.

Οφείλουμε να επισημάνουμε ότι η αντίδραση των μαζών υπήρξε συντριπτική. Ως απάντηση στην ποταπή δολοφονία του συναγωνιστή Γκουατατούκα, οι εξεγερμένες μάζες στο Σουσουφίντι έστησαν ενέδρα στην πομπή δεκαεπτά οχημάτων μεταφοράς καυσίμων. Το κονβόι καταστράφηκε εν μέρει και προκλήθηκαν πολλοί τραυματισμοί ανάμεσα στους στρατιωτικούς.

Στο Σουσουφίντι προκάλεσαν θανάτους ανάμεσα στους στρατιωτικούς. Σε εθνική κλίμακα μετράμε περίπου 300 τραυματίες στρατιωτικούς και αστυνομικούς, ενώ διάφοροι στρατιωτικοί και αστυνομικοί αιχμαλωτίστηκαν από τις λαϊκές μάζες.

Ένα από τα σοβαρά σφάλματα που

διαπράχθηκαν κατά τη διάρκεια των δεκαοκτώ ημερών που κράτησε ο αγώνας ήταν ότι επιτράπηκε στην κυβέρνηση και τις κρατικές αρχές να εστιάσουν τις κινητοποιήσεις κατά βάση στο κίνημα των ιθαγενών. Επιδιώχθηκε να απομονωθούν το προλεταριάτο και οι λοιπές καταπιεζόμενες μάζες από τον μεγαλειώδη αυτό ξεσηκωμό για την αξιοπρέπεια και τα λαϊκά δικαιώματα.

Η ηγεσία της Συνομοσπονδίας των Ιθαγενών Εθνοτήτων του Εκουαδόρ (CONAIE) είναι βεβαίως αυτή που κάλεσε στις κινητοποιήσεις, αλλά πολύ σύντομα διάφορα συνδικάτα και λαϊκές συλλογικότητες, μαζί με τη γενναιοδωρή και αυθόρμητη προσχώρηση των μαζών, συμπαραστάθηκαν στον αγώνα. Με άλλα λόγια, ο ξεσηκωμός δεν ήταν κατά βάση των ιθαγενών. Ήταν των αγροτών, ήταν ολόκληρου του λαού. Αρκεί να δούμε ποιοι βρέθηκαν επικεφαλής των κινητοποιήσεων στην πόλη του Κίτο: ήταν εργάτες, άνεργοι, άνθρωποι του λαού. Αυτό το τμήμα του πληθυσμού είναι που πλήρωσε με τους περισσότερους νεκρούς, τραυματίες και συλληφθέντες.

Οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι το κίνημα των ιθαγενών αγροτών των ορεινών περιοχών εμφανίζει μεγαλύτερη συγκρότηση σε σχέση με την οργάνωση και τις κινητοποιήσεις των αγροτών και εργατών σε άλλες περιοχές της χώρας. Πρόκειται για ικανότητες που δεν είναι κατ' ανάγκη το αποτέλεσμα της δουλειάς των ομορτοουνιστών και σε κάποιες περιπτώσεις των ρεβιζιονιστών. Απεναντίας, έχουμε να κάνουμε με λαϊκές μάζες που παρακινούνται από τις συνθήκες διαβίωσής τους, που αποτελούν το επίκεντρο εντονότερης κοινωνικής φτωχοποίησης από κάθε άποψη, μια κατάσταση η οποία αντικειμενικά εξηγεί τις αιτίες της οργής τους και της προδιάθεσης για αγώνα.

Βάσει της ανάλυσης του Μετώπου Υπεράσπισης των Αγώνων του Λαού του Εκουαδόρ (FDLP-EC) αναφορικά με το χαρακτήρα του εκουαδοριανού κράτους, το χαρακτηριστικό γνώρισμα της κοινωνίας που απορρέει από την ημιφεουδαρχική και ημιαποικιακή φύση της, είναι αυτό που συνδέεται με τις μιστές και οπισθοδρομικές παραγωγικές σχέσεις που επιβάλλονται στις μάζες των αγροτών, μεταξύ αυτών και στις εθντικές μειονότητες. Οι συγκεκριμένες παραγωγικές σχέσεις ημιφεουδαρχικού χαρακτήρα είναι αυτές που καθιστούν τη φτωχή αγροτιά, ανεξαρτήτως της εθνοτικής της καταγωγής ή σύνθεσης, το πιο υποβαθμισμένο και εκμεταλλευόμενο τμήμα του πληθυσμού της χώρας, περισσότερο μάλιστα και από την εργατική τάξη η οποία, χάρη στους αγώνες της και τα επίπεδα οργάνωσης που έχει πετύχει, μπόρεσε να αποσπάσει σημαντικά κεκτημένα από την γερασμένη κρατική μηχανή, κεκτημένα που δεν κατάρφρασαν να έχουν οι φτωχοί αγρότες.

Αγρότες χωρίς γη και, ακόμη κι αν την κατέχουν, είναι κακής ποιότητας, από μικρά άκαρπα χωράφια. Καλλιεργητές που πωλούν προσωρινά την εργατική τους δύναμη σε μεσαίους γαιοκτήμονες ή σε μεγαλοτσιφλικιάδες ή, όταν μετακινούνται εποχιακά στις πόλεις, εντάσσονται στο αυξανόμενο πλήθος των άτυπων εργαζομένων που δεν τους επιτρέπει να μετατρέπονται σε προλεταριάτο. Αγρότες που απασχολούνται σαν ανειδίκευτοι, δίχως τα οφέλη της νομοθεσίας, χωρίς κοινωνι-

κή ασφάλιση και χωρίς στέγη και, συν τοις άλλοις, με μισθούς που σε καμία περίπτωση δεν τους διασφαλίζουν τα ελάχιστα προς το ζην. Μεροκαματιάρες ή αμειβόμενοι με το κομμάτι, σε συνθήκες δουλειάς και υφιστάμενοι βαθιά και ταπεινωτική διάκριση. Ιδού γιατί στην τρέχουσα ιστορική συγκυρία οι αγρότες είναι αυτοί που βρίσκονται στην πρωτοπορία των αγώνων: επειδή οι υλικές συνθήκες της διαβίωσής τους τους ωθούν σε αποφασιστικές μάχες.

Από τη δική μας σκοπιά, η πρόταξη του συνθήματος ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙΣ ΕΣΧΑΤΩΝ, ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΠΟΠΟΜΠΗ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗ είχε βασικό σκοπό την επιστράτευση όλων των τμημάτων των απεργών ώστε να κατευθυνθούν προς αυτό το στόχο. Με αυτό τον τρόπο αναζητούσαμε την αποσταθεροποίηση του καθεστώτος, τη διακοπή της εφαρμογής του οικονομικού του προγράμματος. Θέλαμε να τους υποχρεώσουμε να προσφύγουν σε μεταρρυθμίσεις, παραβιάζοντας τις εντολές του ΔΝΤ.

Εκείνο που αναδείχθηκε στο πλαίσιο των εθνικών κινητοποιήσεων μας επέτρεψε να εκτιμήσουμε καλύτερα πως οι όροι για την επαναστατική ανατροπή στη χώρα έχουν ωριμάσει, πως μια σπίθα μπορεί να βάλει φωτιά στον κάμπο. Όμως δεν χρειαζόμαστε ένα προσωρινό φούντωμα της φωτιάς που σύντομα θα σβήσει ή που μπορεί να σβηστεί σχετικά εύκολα, είτε με καταστολή είτε με τη δράση των ίδιων των ηγετών των διαφορετικών ιθαγενικών, αγροτικών, συνδικαλιστικών και λαϊκών οργανώσεων. Χρειαζόμαστε μια σπίθα που πράγματι θα βάλει φωτιά στον κάμπο, στα δάση, στα υψίπεδα, στη ζούγκλα, στους λαούς και που θα μας επιτρέψει να χαράξουμε με ξεκάθαρο και ολοκληρωτικό τρόπο τη στρατηγική στη φωτιά που θα περισφίξει τις πόλεις μέχρις ότου κατακτηθεί η εξουσία. Ο λαϊκός ξεσηκωμός κατέληξε να είναι μια πρακτική απόδειξη της ορθότητας αυτής της στρατηγικής και μας δείχνει το σωστό δρόμο.

Δεν έγινε κατορθωτό να αποδεχθεί και να υλοποιήσει η κυβέρνηση τα 10 σημεία της Ατζέντας Εθνικού Αγώνα. Η εστίαση στη διεκδίκηση για μείωση κατά 40 σεντς της τιμής των καυσίμων είχε ουσιαστική σημασία λόγω του νοήματός της. Η συγκεκριμένη διεκδίκηση υπερέβαινε την απλή μείωση των τιμών της βενζίνης και του ντίζελ, καθώς το αίτημα σκόπευε να δυναμιτίσει το οικονομικό πρόγραμμα της κυβέρνησης, να

γκρεμίσει τη σχέση της κυβέρνησης με το ΔΝΤ. Παρά ταύτα, η διεκδίκηση δεν μπόρεσε να εκπληρωθεί: η μείωση καθορίστηκε στο φιλοδωρήμα των 15 σεντς.

Επίσης διαπιστώνουμε γι' άλλη μια φορά το υψηλό επίπεδο και τη μαχητικότητα των μαζών, ότι άνοιξε περαιτέρω το ρήγμα ανάμεσα σε εκμεταλλευόμενους και εκμεταλλευτές, ότι οι αντιθέσεις τις περισσότερες φορές είναι ανταγωνιστικές και μη συμβιβασίμες και μπορούν να λυθούν μόνο με την ταξική πάλη και τον λαϊκό πόλεμο.

Μια άλλη πλευρά που πρέπει να υπογραμμίσουμε είναι η συμμετοχή των συνδικάτων τα οποία, καλυπτόμενα από τη σωστή ιδεολογική γραμμή, προστέθηκαν στον αγώνα. Χειραγωγημένα κάποτε από το σκοτεινό χέρι του ρεβιζιονισμού, μετατράπηκαν σήμερα σε εφεδρείες τού αγώνα. Αυτή η εξέλιξη είναι σημαντική.

Ο αληθινός ρόλος των αγροτών δεν είναι κατ' ανάγκη να περιστρέφονται γύρω από τις οργανώσεις που τελικώς καταλήγουν να μετατρέπονται σε συντεχνίες, επί του πρακτέου ελεγχόμενες. Υπήρξε καθοριστικός ο ρόλος που εξακολουθούν να διαδραματίζουν η Καθολική Εκκλησία, οι Ευαγγελικοί και η θρησκεία στο πλαίσιο του κινήματος των ιθαγενών αγροτών ως εμπόδια για την εκδήλωση των αληθινών επαναστατικών τους πόθων. Εξαρτάται από την ικανότητα που θα επιδείξουμε εμείς οι κομμουνιστές να συγκροτήσουμε δικές μας νέες οργανώσεις, με σωστή ιδεολογική και πολιτική καθοδήγηση, προκειμένου να τους οδηγήσουμε στο δημοκρατικό δρόμο του λαού και της επανάστασης.

Με τον ίδιο τρόπο οφείλουμε να δράσουμε και στο συνδικαλισμό, ώστε τέτοιου είδους ξεσηκωμοί να μην υποκύπτουν στον υποκειμενισμό, να μην είναι συγκυριακοί, αλλά να στοχεύουν στην καταστροφή του παλιού γραφειοκρατικού τσιφλικάδικου κράτους, να στοχεύουν στο ξεκίνημα της μεγαλειώδους εργατοαγροτικής θύελλας του λαϊκού πολέμου και στην οικοδόμηση της νέας Εξουσίας.

* Συντομευμένη εκδοχή του άρθρου που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του Μετώπου στις 6 Ιουλίου 2022. Το πλήρες κείμενο στην ηλεκτρονική ανάρτηση της «Προλεταριακής Σημαίας». Η αναδημοσίευση δεν συνιστά απαράιτητα και συμφωνία με όλες τις θέσεις που διατυπώνονται.

Σρι Λάνκα

Θυμός και εξέγερση στο μαργαριτάρι του Ινδικού

Σημείο Μηδέν. Οι χιλιομετρικές αποστάσεις στη Σρι Λάνκα υπολογίζονται σε αναφορά με τη μεγαλύτερη πόλη και οικονομική της πρωτεύουσα. Στο Κολόμπο, η αρχή για τη μέτρηση είναι το προεδρικό μέγαρο. Στέκεται κοντά στην ακτή, τριγυρισμένο από καταπράσινους κήπους, γεμάτο πολυτέλεια. Κτισμένο στην εκπνοή του 18ου αιώνα από τον τελευταίο Ολλανδό κυβερνήτη του νησιού, χρησιμοποιήθηκε ύστερα από βελτιώσεις ως έδρα της βρετανικής αποικιακής εξουσίας. Το βασιλικό σπίτι, όπως το ονόμαζαν οι ντόπιοι, έγινε η προεδρική κατοικία το 1972, όταν ιδρύθηκε η Δημοκρατία της Σρι Λάνκα και ολοκληρώθηκε και τυπικά η ανεξαρτησία. Παρ' όλα αυτά, παρέμεινε απρόσιτο όπως και στα χρόνια της αποικιοκρατίας, διαχρονικό έμβλημα της εξουσίας της πλούσιας κοινωνικής μειοψηφίας κάθε εποχής. Γι' αυτό όταν οι διαδηλωτές το κατέλαβαν η ΒΜ Τσαντραγάθι πήρε την κόρη της και τα τρία εγγόνια της και έτρεξε εκεί. Η εξήντα ενός ετών πωλήτρια μαντηλιών, όπως συστήθηκε σε ξένους δημοσιογράφους καθισμένη σε ένα βελούδινο καναπέ στον πρώτο όροφο, ήθελε να τους δείξει μέσα σε ποια πολυτέλεια ζούσαν οι κυβερνήτες της χώρας, ενώ η ίδια και η οικογένειά της πάλευαν μέσα στη φτώχεια. «Μας κορόιδευαν! Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο μέρος στη ζωή μου» μονολογούσε. Μαζί με την Τσαντραγάθι ήταν πολλοί αυτοί που μπήκαν μέσα από οργή και περιέργεια, κοιμήθηκαν σε μαλακά κρεβάτια και αστραφτερά δαπέδα, έφαγαν από τη συλλογική κουζίνα στον κήπο, έπαιξαν πιάνο, έβγαλαν σέλφισ, έκαναν ντους και μερικοί βούτηξαν στην πισίνα. Οι διαδηλωτές, όπως και στο γειτονικό πρωθυπουργικό γραφείο, τον Ναό των Δένδρων όπως ονομάζεται, σεβάστηκαν τα ιστορικά κτίρια, απέφυγαν τους βανδαλισμούς και με οργανωμένο τρόπο προστάτευσαν και καθάρισαν τους χώρους. Ακόμη και κρυμμένα χρήματα που ανακάλυψαν τα παρέδωσαν στο προσωπικό ασφαλείας. Σε αντίθεση με την κατοικία του προσωρινού πρωθυπουργού, η οποία πυρπολήθηκε. Πρόεδρος, πρωθυπουργός, υπουργός Οικονομικών, παλιότερα υπουργός Άμυνας ήταν μερικά από τα αξιώματα που κατείχαν τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια μέλη της οικογένειας Ρατζαπάκσα. Στην τελευταία κυβέρνηση υπήρχαν επτά! Ισχυροί γαιοκτήμονες και πολιτικοί παράγοντες από τον νότο, με ιστορία σχεδόν εκατό χρόνων, οι Ρατζαπάκσα ηγήθηκαν του αιματηρού πολέμου ενάντια στους Ταμίλ στον βορρά, αποκτώντας πολιτική ισχύ και επιρροή στην κορυφή του καθεστώτος.

Από την Satyagraha στην Aragalaya! Από την παθητική αντίσταση στον Αγώνα! Αρκετοί υποπτεύονταν εδώ και καιρό πως στο πυκνοκατοικημένο νησί των 22 εκατομμυρίων κατοίκων η οικονομική κατάρρευση, σε συνδυασμό με τα επικίνδυνα γεωπολιτικά διλήμματα, θα οδηγούσαν σε μια μεγάλη κοινωνική αναταραχή. Δεν έπεσαν έξω! Σημαδεμένη σκληρά από τις καταστροφικές νεοφιλελεύθερες συνταγές και λαβωμένη από την πανδημία και τη δραματική μείωση στις εξωτερικές εισπράξεις από τον τουρισμό και τα εμβάσματα των μεταναστών, η Σρι-Λάνκα βίωνε από τις αρχές του 2021 τους σπασμούς της επερχόμενης έκρηξης. Ο νόμος σχετικά

με τις στρατιωτικές σχολές, που άνοιγε τον δρόμο για την παραπέρα ιδιωτικοποίηση και την πειθάρχηση των πανεπιστημίων, υποκίνησε μια διαρκή φοιτητική διαμαρτυρία, η οποία σύντομα συναντήθηκε με την εκτεταμένη κοινωνική δυσανεμία. Η δωρεάν εκπαίδευση θεωρείται ιστορικό κεκτημένο για μια χώρα με ασυνήθιστα υψηλό μορφωτικό επίπεδο για τη νότια Ασία. Από τις 9 Απριλίου αυτή η συνάντηση διαφορετικών κοινωνικών ομάδων απέκτησε ένα κέντρο. Ένα καταπράσινο μακρόστενο πάρκο πέντε εκταρίων με θέα τον ωκεανό, κοντά στην προεδρική κατοικία, στη σκιά μερικών ουρανοξυστών στους οποίους στεγάζονται γραφεία πολυεθνικών και χρηματιστικών εταιρειών. Το πάρκο Galle Face Green γέμισε από αντίσκηνα, πρόχειρες κατασκευές και βιολογικές τουαλέτες. Οργανώθηκε ιατρείο, καλλιτεχνική σκηνή και δανειστική βιβλιοθήκη. Όσο περνούσαν οι μέρες αυξάνονταν οι συγκεντρωμένοι. Κηρύχθηκαν δυο μεγάλες γενικές απεργίες, στις 28 Απριλίου και τις 6 Μαΐου. Και όταν φιλοκυβερνητικές παρακρατικές ομάδες επιχείρησαν βίαιη επίθεση στον καταυλισμό και στους δρόμους, το κίνημα αντί να φοβηθεί οργίστηκε περισσότερο. Το κίνημα Gota Go Gama έγινε πάνδημο. Ο αιματηρός απολογισμός της Μαύρης Δευτέρας 9 Μαΐου, με τους 8 νεκρούς διαδηλωτές και περισσότερους από 100 τραυματίες ήταν η αρχή του τέλους για τους αδελφούς Ρατζαπάκσα. Εκείνη την ημέρα παραιτήθηκε ο Μαχίντα από πρωθυπουργός. Ακολούθησε τον μικρότερο αδερφό Μπάζιλ, ο οποίος ως υπουργός Οικονομικών ήταν γνωστός ως ο κύριος 10% για τις μίζες που χρέωνε στα δημόσια έργα. Τελευταίος αναγκάστηκε να φύγει από τη χώρα ο πρόεδρος Γκοταμπάγια Ρατζαπάκσα.

Η πληθωριστική έκρηξη, η εκτίναξη στις τιμές των λιπασμάτων και αργότερα η πλήρης απαγόρευση εισαγωγής τους, στο όνομα της πράσινης ανάπτυξης, οι σημαντικές απώλειες στη γεωργική παραγωγή και η καταλυτική επίδραση στη διατροφική επάρκεια, οι ελλείψεις καυσίμων και οι συχνές διακοπές του ηλεκτρικού αποτέλεσαν ένα ιδανικό προσάναμμα για την κοινωνική ανάφλεξη. Υπάρχουν τουλάχιστον καμιά εικοσαριά διαφορετικοί παράγοντες οι οποίοι προετοίμασαν στην τελευταία δεκαετία τη σημερινή κρίση: Μείωση των πωλήσεων των βασικών εξαγωγικών προϊόντων όπως του τσαγιού, του καουτσούκ και των ενδυμάτων, οι τιμές των οποίων υποχώρησαν στις διεθνείς αγορές. Συνεχής επιβράδυνση των ρυθμών αύξησης του ΑΕΠ. Βομβιστικές επιθέσεις το 2019 από ισλαμιστές που κατέληξαν σε λουτρό αίματος και φόβισαν τους τουρίστες. Το τουριστικό ρεύμα μειώθηκε στην αρχή κατά 20% και τον καιρό της πανδημίας κατέρρευσε. Η κυβέρνηση ακολουθώντας τις νεοφιλελεύθερες συνταγές μείωσε τη φορολογία, με αποτέλεσμα τη δραματική μείωση των κρατικών εσόδων. Η καταραμένη σχέση της χώρας με το ΔΝΤ έχει ιστορία δεκαετιών. Ξεκίνησαν από το 1965 και μετρά μέχρι σήμερα 16 δανειακές επεμβάσεις. Η Σρι Λάνκα από την δεκαετία του 1970 θεωρείται πιστός μαθητής του...ευαγούς ιδρύματος. Τελευταία εφαρμόστηκαν δύο πακέτα μέτρων, το 2016 και το 2019, τα οποία περιείχαν όλες τις αγαπημένες στο μεγάλο κεφάλαιο και

τους ξένους δανειστές πολιτικές. Περιkopές κοινωνικών επιδομάτων, επιδοτήσεων στη γεωργική παραγωγή, ιδιωτικοποιήσεις, παροχές και απαλλαγές στους επενδυτές και ευελιξία στη συναλλαγματική πολιτική. Η πορεία προς την άβυσσο είχε ξεκινήσει για τα εκατομμύρια των κατοίκων του νησιού. Η πανδημία και η ενεργειακή κρίση συμπλήρωσαν το κακό.

Το δάκρυ της Ινδίας ή για άλλους το πράσινο μαργαριτάρι του Ινδικού, από τα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας ήρθε αντιμέτωπο με βαθιές εσωτερικές, κοινωνικές και εθνικές διαιρέσεις και εξωτερικές προκλήσεις. Η Σινχάλεζική ελίτ για να διατηρήσει την εξουσία υπέθαψε τον εθνικισμό, αφού πρώτα αντιμετώπισε με απίστευτα σκληρό τρόπο δυο μεγάλες ένοπλες κομμουνιστικές εξεγέρσεις. Ο εμφύλιος που ξέσπασε με την ινδουιστική μειονότητα των Ταμίλ στον βορρά έληξε ύστερα από μεγάλες σφαγές και καταστροφές. Πίσω από την υποτιθέμενη σταθερότητα των τελευταίων χρόνων δύσκολα κρύβονταν τα ίχνη αυτών των μεγάλων αναμετρήσεων, οι οποίες συνδέθηκαν και με εξωτερικές παρεμβάσεις. Η επανεμφάνιση της Κίνας ως μιας ισχυρής δύναμης η οποία διεκδικεί οικονομική -και κατ' επέκταση πολιτική- επιρροή μέσω μεγάλων επενδύσεων και δανείων και η προσπάθεια να εντάξει το νησί στους εμπορικούς της δρόμους ξαναέβαλε τη Σρι Λάνκα στο επίκεντρο του περιφερειακού και ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Η μίσωση για 99 χρόνια του λιμανιού Hambantota το 2017 προκάλεσε παγκόσμιο συναγερμό, όπως έγραψε το αμερικάνικο Foreign Affairs. Οι Ρατζαπάκσα, βρέθηκαν στη δίνη αυτής της αντιπαράθεσης και φαίνεται να πλήρωσαν και γι' αυτό. Η δυτική προπαγάνδα επιχειρεί να χρεώσει την πτώση τους ως αποτέλεσμα του δανεισμού της χώρας από την Κίνα. Η αλήθεια φυσικά είναι διαφορετική. Μπορεί οι Κινέζοι να έχουν δώσει δάνεια με υστεροβουλία, αλλά σχεδόν το 90% του εξωτερικού χρέους της χώρας βρίσκεται στα χέρια Δυτικών, Γιαπωνέζων και άλλων

Ασιατών τοκογλόφων.

Οι αμαξοστοιχίες, από τα χρόνια της αποικίας που η χώρα ονομάζονταν Κεϋ-λάνη, έχουν γυναικεία ονόματα. Κυρία του Βορρά, Κυρία του Ωκεανού, η Μικρή Κυρία, η Βασίλισσα των Μαργαριταριών και άλλα ευφάνταστα. Με την Manike, τη Devi, τη Kumari, τη Rajini και άλλους συρμούς χιλιάδες διαδηλωτές από την επαρχία μπήκαν στο Κολόμπο, στην τελευταία φάση της Aragalaya. Ένα ετερόκλητο μέτωπο κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων ενώθηκε περικυκλώνοντας τα κυβερνητικά κτίρια και απαίτησαν να φύγουν οι Ρατζαπάκσα. Ριζοσπαστικές και κομμουνιστικές δυνάμεις, επίγονοι ιστορικών επαναστατικών ρευμάτων, βρέθηκαν δίπλα σε αστικές δυνάμεις που ζητούν να σώσει τη χώρα το ΔΝΤ και σε μικροαστικές δυνάμεις που περιορίζονται σε μεταρρυθμιστικά αιτήματα. Φιλοδυτικοί αντίπαλοι της κινέζικης επιρροής δίπλα σε οπαδούς της ανεξαρτησίας από την παραδοσιακή ινδική παρεμβατικότητα. Υπερασπιστές των μειονοτικών δικαιωμάτων δίπλα σε οπαδούς του σινχάλεζικού εθνικισμού και βουδιστές μοναχούς. Μια πανσπερμία δυνάμεων και μια σύγχυση επιδιώξεων, χαρακτηριστικά της εποχής μας. Μπροστά στον φόβο για παραπέρα ριζοσπαστικοποίηση, η ολιγαρχία και ο στρατός, αφού ξεφορτώθηκαν τους Ρατζαπάκσα, έβαλαν στη θέση του προέδρου τον Ρανίλ Βικρεμεσίνγκε. Μια παλιά αλεπού της αστικής πολιτικής, έξι φορές πρωθυπουργός, δυτικόφιλος, ο οποίος από τη στιγμή που ανέλαβε προσωρινός πρωθυπουργός ξεκίνησε τις διαπραγματεύσεις με το ΔΝΤ. Είναι τόσο μισητός στον λαό, που στις 9 Ιουλίου διαδηλωτές εισέβαλλαν στο σπίτι του και το πυρπόλησαν. Αμέσως μόλις έγινε γνωστή η εκλογή του Βικρεμεσίνγκε, οι διαδηλωτές που συνεχίζουν να βρίσκονται στους δρόμους αντέδρασαν. Το σύνθημα Go Ranil, go αντικατέστησε το Gota Go. Στη Σρι Λάνκα, τίποτε δεν τελείωσε και η ιστορία θα συνεχίσει για καιρό ακόμη να γράφεται στους δρόμους...

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Αγριεύει η ιμπεριαλιστική σύγκρουση μέσα και έξω από τα πεδία

Με την πιθανότητα «ειρηνικών διαπραγματεύσεων» να μεταφέρεται προς το φθινόπωρο (και αν), τις ΗΠΑ και τη Βρετανία να προμηθεύουν συνεχώς το καθεστώς του Κιέβου με βαρύ στρατιωτικό εξοπλισμό και τη Ρωσία να εντατικοποιεί τις προσπάθειες για κατάληψη όλης της περιοχής του Ντονμπάς, τα πράγματα στο μέτωπο αγριεύουν όλο και περισσότερο και ο φόρος αίματος του ουκρανικού αλλά και του ρωσικού λαού μεγαλώνει.

Ταυτόχρονα εξίσου αγριεύουν και οι κινήσεις στο πολιτικό - οικονομικό - διπλωματικό πεδίο. Οι ΗΠΑ πιέζουν συνεχώς για νέες κυρώσεις τους ευρωπαίους «εταίρους», ζητούν την αποπομπή της Ρωσίας από τους G20, ενώ η Ρωσία κλιμακώνει κι άλλο τον ενεργειακό εκβιασμό προς τη Γερμανία και την ΕΕ, δημιουργώντας πανικό στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που λούζονται τα κύματα της αμερικανο-ρωσικής αντιπαράθεσης.

Ξεκινώντας από το τελευταίο, η ανακοίνωση της Gazprom προς τις μεγάλες γερμανικές και ευρωπαϊκές εταιρείες πως λόγω «έκτακτων περιστάσεων» δεν μπορεί να εγγυηθεί τις παραδόσεις φυσικού αερίου μετά το πέρας της δεκαήμερης παύσης της λειτουργίας του Nord Stream 1 για συντήρηση του δικτύου, ενώ πιθανολογούνταν, έπεσε σαν βόμβα στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες. Εάν αυτή η απόφαση δεν αναιρεθεί τις επόμενες μέρες, σημαίνει ότι πολλές ευρωπαϊκές χώρες, με τη Γερμανία πρώτη απ' όλες, θα αναγκαστεί να χρησιμοποιεί τα αποθέματα του χειμώνα για να καλύψει τις τωρινές ανάγκες και να αναζητήσει σε πολύ ακριβότερη τιμή την μερική αναπλήρωσή τους από άλλες πηγές.

Ήδη βέβαια στην ΕΕ τα πράγματα δεν βαίνουν καλά, με τις αντιδράσεις για το νέο πακέτο κυρώσεων που προτείνει η Κομισιόν να είναι μεγάλες ενόσω η Ιταλία πληρώνει με κυβερνητική κρίση, όπως άλλωστε και η Βρετανία, τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Ολοφάνερα η Ρωσία επιδιώκει έτσι τη δρομολόγηση εξελίξεων μέσα στη Γερμανία και συνολικά στην ΕΕ, επιδιώκοντας να μεγιστοποιήσει τις αντιθέσεις

των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών με την αμερικανική αντιρωσική στρατηγική. Μετά τη -μερική και προσωρινή- διευθέτηση για την τροφοδοσία του Καλίνινγκραντ, διαπίστωσε στην πράξη τις δυνατότητές της να πιέσει καταστάσεις εντός της ΕΕ.

Ουκρανικές επιθέσεις με αμερικανικά όπλα

Ασταμάτητα συνεχίζεται ο αμερικανικός και δυτικός εξοπλισμός του καθεστώτος του Κιέβου. Στα 8 συστήματα πολλών εκτοξευτήρων ρουκετών αμερικανικών HIMARS και βρετανικών M-270, με βεληνεκές έως και 80 χιλιόμετρα, στέλνονται άλλα τόσα (4 από ΗΠΑ και 4 από Βρετανία). Η στρατιωτική βοήθεια των ΗΠΑ στο Κίεβο έφτασε ήδη στα 7 δισ. δολάρια μέσα σε 5 μήνες. Κυριολεκτικά, αυτή τη στιγμή οι ουκρανικές δυνάμεις μάχονται με αμερικανικά και δυτικά όπλα και πυρομαχικά, μιας και τα δικά τους έχουν σχεδόν εξαντληθεί ή καταστραφεί από τις ρωσικές δυνάμεις. Παράλληλα η Βρετανία έχει αρχίσει, σε βάση κοντά στο Μάντσεστερ, την εκπαίδευση 500 ουκρανών στρατιωτών στα βρετανικά οπλικά συστήματα και μεθόδους, στο πλαίσιο προγράμματος που προβλέπει την εκπαίδευση 10.000 στρατιωτών κάθε 120 μέρες. Έτσι οι ΗΠΑ, όπως φυσικά και η Βρετανία, προετοιμάζουν μεθοδικά το έδαφος για την παράταση και κλιμάκωση της σύγκρουσης στην Ουκρανία.

Ήδη το Κίεβο, έχοντας πάρει υπόψη και την επιχειρησιακή παύση των ρωσικών στρατευμάτων, πραγματοποίησε μεταξύ 10 και 12 Ιουλίου δεκάδες πυραυλικές επιθέσεις με HIMARS και M-270 στις περιοχές της

Χερσώνα και του Ντονμπάς. Χτυπήθηκαν στα μετόπισθεν και σε μεγάλη απόσταση από τη γραμμή του μετώπου κέντρα διοίκησης, αποθήκες πυρομαχικών και καυσίμων. Μάλιστα η πυραυλική επίθεση στην περιοχή της πόλης Νοβάγια Κακχόβκα (Novaya Kakhovka) κοντά στην πόλη της Χερσώνα, με τις συντεταγμένες να δίνονται, όπως αναφέρουν τα ρωσικά ΜΜΕ, από αμερικανικό δορυφόρο, κατά την οποία χτυπήθηκε μεγάλη αποθήκη νιτρικού αμμονίου (την ίδια ουσία είχε και η αποθήκη που η έκρηξή της ισοπέδωσε το λιμάνι της Βηρυτού το 2020), είχε σαν αποτέλεσμα να ισοπεδωθούν ολόκληρα τετράγωνα και να σκοτωθούν άμαχοι.

Αν και ο υπουργός Άμυνας ανακάλεσε την υπερφίαλη δήλωσή του ότι το Κίεβο ετοιμάζει στρατό ενός εκατομμυρίου για να αντεπιτεθεί, επικαλούμενος την κακή γνώση της... αγγλικής γλώσσας, ωστόσο η ηγεσία στο Κίεβο συνεχίζει την πίεση προς τις ΗΠΑ για να της σταλούν πυραυλοι ακόμα μεγαλύτερου βεληνεκούς και ικανοί να πλήξουν στόχους σε απόσταση έως και 300 χιλιόμετρα μακριά.

Τα προβλήματα που έχει πάντως το καθεστώς του Κιέβου δεν κρύβονται, με τον Ζελένσκι να αποπέμπει τον μέχρι σήμερα επικεφαλής της υπηρεσίας εσωτερικής ασφάλειας της Ουκρανίας και τη γενική εισαγγελέα Ιρίνα Βενεντίκτοβα που είχε αναλάβει την προσπάθεια δίωξης των ρωσικών εγκλημάτων πολέμου στην Ουκρανία! Παράλληλα υποστήριξε ότι περισσότεροι από 60 υπάλληλοι στην υπηρεσία Κρατικής Ασφάλειας και στη Γενική Εισαγγελία εργάζονται εναντίον της χώρας στα κατεχόμενα από τη Ρωσία εδά-

φη και γι' αυτό θα λογοδοτήσουν για τις πράξεις τους.

Εντατικοποίηση της ρωσικής επίθεσης

Τα τριάντα (30) χτυπήματα από τα άρτι αφιχθέντα αμερικανικά πυραυλικά συστήματα μεσαίου και μεγάλου βεληνεκούς σε στρατιωτικούς αλλά και σε μια σειρά πολιτικούς στόχους στα μετόπισθεν των περιοχών της Χερσώνα και του Ντονμπάς ήταν υπεραρκετά για τη ρωσική ηγεσία για να πάρει τις αποφάσεις της. Έτσι φαίνεται να περιορίσει το χρόνο επιχειρησιακής παύσης που είχαν ανάγκη τα στρατεύματά της, μετά την κατάκτηση των Σεβερτονένσκ-Λισιτσάνσκ που διήρκεσε τουλάχιστον ενάμιση μήνα.

Με διαταγή Πούτιν που μετέφερε ο ίδιος ο υπουργός Άμυνας Σοϊγκού στη ρωσική στρατιωτική ηγεσία που διευθύνει τον πόλεμο, τα ρωσικά στρατεύματα κλήθηκαν να εξαπολύσουν μια μεγάλη επίθεση εναντίον των ουκρανικών δυνάμεων. Ήδη πραγματοποιούνται μαζικές πυραυλικές επιθέσεις με προτεραιότητα τα αμερικανικά και βρετανικά HIMARS και M-270, ενώ στο στόχαστρο μπαίνουν πια και τα κέντρα διοίκησης ακόμα και σε επίπεδο ταξιαρχίας. Η σφοδρή επίθεση στο κτίριο της φρουράς αξιωματικών στην πόλη Βινίτσια, όπου σύμφωνα με τη Μόσχα φιλοξενούνταν συνάντηση της διοίκησης της ουκρανικής πολεμικής αεροπορίας με ξένους προμηθευτές όπλων, θεωρήθηκε απάντηση στο χτύπημα της Νοβάγια Κακχόβκα.

Ταυτόχρονα, έχοντας καταλάβει το 60% του Σεβέρσκ, έχοντας εισέλθει στα περίχωρα του Σολεντάρ και πλησιάζοντας το Μπαχμούτ (Αρτεμόφσκ), εντατι-

κοποιεί την προσπάθειά της να φτάσει στην τελευταία γραμμή άμυνας του ουκρανικού καθεστώτος στην Ανατολική Ουκρανία, δηλαδή στις βαριά οχυρωμένες πόλεις Σλαβιάνσκ (έχουν πλησιάσει στα 5 με 10 χιλιόμετρα) και Κραματόρσκ. Διαπιστώνοντας ότι και το Σεβέρσκ έχει πολλαπλές και βαριές οχυρώσεις και είναι γεμάτο παγίδες, η ρωσική διοίκηση χρησιμοποιεί ακόμα μια φορά την τακτική της περικύκλωσης των αντιπάλων, τακτική που, παρεμπιπτόντως, έχει ξεκινήσει να υλοποιεί για την κατάληψη και της πόλης -φρούριο Αβίντκα που εδώ και πέντε μήνες παραμένει υπό τον έλεγχο του Κιέβου. Είναι πάντως γεγονός ότι οι μαζικές, πυκνές και εξοντωτικές επιθέσεις όλων των ειδών από το πυροβολικό, την αεροπορία και τα πυραυλικά συστήματα της Ρωσίας έχει μετατρέψει την περιοχή σε κόλαση για τις ουκρανικές στρατιωτικές δυνάμεις που υφίστανται βαριές απώλειες σε άντρες και οπλισμό.

Παράλληλα η Ρωσία, εκτιμώντας μια ενδεχόμενη αντεπίθεση των ουκρανικών δυνάμεων στο Νότο, μεταφέρει στρατεύματα και οπλικά συστήματα και έχει προχωρήσει σε μια σειρά οχυρωματικών έργων στην περιοχή της Χερσώνας και στην ελεγχόμενη από αυτήν περιοχή της Ζαπορίζια, ενώ έχει πυκνώσει και τις πυραυλικές επιθέσεις σε εργοστάσια παραγωγής σημαντικών οπλικών συστημάτων, κέντρων διοίκησης και σταθμούς συγκέντρωσης στρατευμάτων σε Μικολάεφ και στην ελεγχόμενη από το Κίεβο πόλη της Ζαπορίζια. Επίσης για να περιορίσει τα χτυπήματα επί του ρωσικού εδάφους έχει εντατικοποιήσει τις πυραυλικές επιθέσεις σε Χάρκοβο και Σούμι.

Εν τέλει, όπως ήταν αναμενόμενο, η προ εβδομάδων δήλωση του Λαβρόφ ότι όσο μεγαλύτερο βεληνεκές έχουν τα όπλα που στέλνουν οι Δυτικοί στο καθεστώς του Κιέβου τόσο περισσότερο θα απωθούμε τα ουκρανικά στρατεύματα προς τα δυτικά γίνεται πράξη. Γι' αυτό και οι δηλώσεις αξιωματικών του Κιέβου με τις οποίες καθιστούν νόμιμο στρατιωτικό στόχο τη μεγάλη γέφυρα που ενώνει από το 2017 τη Χερσώνα-Νόβο Κιέβο με τη Ρωσία και η συμφωνία των ΗΠΑ σ' αυτό («Η Κριμαία είναι Ουκρανία»), αλλά και η προοπτική να σταλούν στην Ουκρανία οπλικά συστήματα βεληνεκούς έως 300 χιλιόμετρα έχουν ανοίξει, όπως όλα δείχνουν, τη συζήτηση στη ρωσική ηγεσία για το «μετά». Αν δηλαδή μετά την, αναπόφευκτη όπως η ίδια θεωρεί, κατάληψη όλης της περιοχής του Ντονμπάς σε ένα-δύο μήνες η

των μαχών

Ρωσία θα καλέσει το Κίεβο για διαπραγματεύσεις ή εκ των πραγμάτων θα πρέπει να συνεχίσει την επίθεσή της μέχρι τον Δνείπερο δυτικά (κατάληψη των πόλεων Ζαπορίζια και Ντνίπρο) και στο νότο την κατάληψη του Μικολάεφ και ίσως της Οδησού. Ενδεικτικό του κλίματος που επικρατεί στη Μόσχα είναι και η ανακοίνωση του Ομοσπονδιακού Συμβουλίου που επαναφέρει στο προσκήνιο το ακραίο σενάριο κατάληψης όλης της Ουκρανίας, «*διαφορετικά θα υπάρχει πάντα απειλή για την επικράτειά μας, τους πολίτες και τις υποδομές μας*».

Στα προηγούμενα σαφέστατα πρέπει να συνυπολογίσουμε επιπλέον τρία πράγματα. Το διάταγμα Πούτιν (ο οποίος δηλώνει για τις στρατιωτικές κινήσεις της Ρωσίας πως «*δεν έχουμε αρχίσει να πολεμάμε πραγματικά ακόμα*»), που χαρακτηρίστηκε ως μετάβαση της Ρωσίας στην «πολεμική οικονομία» γιατί «επιστρατεύει» οργανισμούς και κλάδους της παραγωγής για την υποστήριξη της εισβολής. Το δεύτερο αφορά τις οργισμένες ανακοινώσεις και δηλώσεις της ρωσικής ηγεσίας με αφορμή την πυραυλική επίθεση στην περιοχή της πόλης Novaya Kakhovka: «*Οι Ηνωμένες Πολιτείες και οι σύμμαχοί τους βρίσκονται στα πρόθυρα μιας ανοιχτής στρατιωτικής σύγκρουσης με τη Μόσχα, η οποία θα είναι γεμάτη πυρηνικές εντάσεις*», δήλωσε η εκπρόσωπος του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών Μαρία Ζαχάροβα. Το τρίτο αφορά την ανακοίνωση

του Μεντβέντεφ πως σε περίπτωση επίθεσης στη γέφυρα της Κριμαίας η απάντηση της Ρωσίας θα είναι συντριπτική αλλά και πως όλες χώρες δεν αναγνωρίζουν ότι η Κριμαία είναι τμήμα της Ρωσίας αποτελούν συστημική απειλή για τη Μόσχα.

Τα χειρότερα είναι μπροστά μας

Από τη μια λοιπόν η εμπρηστική πολιτική των ΗΠΑ και της Βρετανίας που, παρά τις ρηγματώσεις στο δυτικό στρατόπεδο και στο εσωτερικό τους, επιμένουν στη γραμμή να πολεμήσουν τη Ρωσία «μέχρι τον τελευταίο... ουκρανό στρατιώτη», όπως σαρκαστικά έχει δηλώσει πολλές φορές ο Ρώσος ΥΠΕΞ Σεργκέι Λαβρόφ. Με αμερικανικά ΜΜΕ να συνεχίζουν στη γραμμή της Ουκρανίας-Ιφιγένειας, επιχειρηματολογώντας για το «παράθυρο ευκαιρίας» των έξι μηνών που έχει ο Ζελένσκι για «να νικήσει σ’ αυτόν τον πόλεμο»! Από την άλλη, η κίνηση της Μόσχας με στόχο να διασφαλίσει τα εδαφικά της κέρδη αλλά και να απωθήσει την απειλή στα δυτικά σύνορά της. Όλα οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στο ανέβασμα της έντασης και της κλιμάκωσης αυτού του άδικου και αντιδραστικού πολέμου. Γι’ αυτό, ακόμα και αν είναι πολύ νωρίς, και είναι, για να μπορέσει κάποιος να μιλήσει για το «μετά», είναι φανερό πως η μόνη σίγουρη πρόβλεψη είναι πως τα χειρότερα είναι μπροστά μας.

Τον Οικονόμοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Πτώση ευρώ και ερωτήματα...

Για πρώτη φορά μετά την εμφάνισή του (με εξαίρεση τον πόλεμο που δέχτηκε μόλις εκδόθηκε) το ευρώ βαδίζει προς αρνητική ισοτιμία σε σχέση με το δολάριο. Δηλαδή η αξία του ξεπέρασε προς τα κάτω τη σχέση 1 προς 1.

Μία «ελαφριά» τοποθέτηση γύρω από αυτή την αρνητική για το ευρώ εξέλιξη θα υποστήριζε πως με αυτό τον τρόπο οι ευρωπαϊκές εξαγωγές θα γίνουν πιο φτηνές στο εξωτερικό. Κανένας σοβαρός οικονομικός αναλυτής δεν ενστερνίζεται αυτή τη βαθιά ελαφρότητα του... οικονομικού είναι όσον αφορά το κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα. Όπως γράφει και ο Κώστας Στούπας στην εφημερίδα «Κεφάλαιο» και σε σχετική στήλη: «*Αυτό βέβαια ορισμένες φορές συμβαίνει, αλλά συνήθως υπό κάποιες προϋποθέσεις οι οποίες μάλλον δεν υπάρχουν στην περίπτωσή μας (...) Η Ευρώπη δεν είναι αυτάρκης. Εισάγει ενέργεια και πρώτες ύλες και εξαγει υπηρεσίες και έτοιμα προϊόντα. Οι εισαγωγές που χρειάζεται η ευρωπαϊκή οικονομία τιμολογούνται σε δολάρια και με την ανατίμηση του δολαρίου απαιτούν περισσότερα ευρώ*».

Ακόμα πιο απλά: Χρειάζονται περισσότερα ευρώ για να αγοραστεί ένα εισαγόμενο προϊόν - που αποτιμάται σε δολάρια. Δηλαδή περισσότερο χρήμα, δηλαδή πληθωρισμός. «*Η περαιτέρω ανατίμηση των πρώτων υλών που εισάγει η Ευρώπη ενισχύουν τον εισαγόμενο πληθωρισμό. Αυτό θα κάνει την προσπάθεια της ΕΚΤ για τιθάσευση του πληθωρισμού ακόμη πιο δύσκολη*».

Στη δυσκολία αυτή προστίθεται το γεγονός ότι ακόμα η ΕΚΤ δεν έχει κάνει αντίστοιχες με τις προγραμματισμένες από την Αμερικάνικη Ομοσπονδιακή Τράπεζα (FED) αυξήσεις επιτοκίων καθώς το χρέος των χωρών της ευρωζώνης (ακόμα και της Γερμανίας!) έχει αυξηθεί.

Η δυσκολία που θα προκύψει καθώς το χρήμα θα γίνεται πιο ακριβό θα επηρεάσει τις ευρωπαϊκές τράπεζες (που δανείζονται και αυτές από την ΕΚΤ) αλλά και τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις που δανείζονται με τη σειρά τους από το χρηματοπιστωτικό σύστημα και τα χρηματιστήρια.

Από την άλλη, η Κομισιόν υποστηρίζει πως ακόμα και να συμβούν όλα αυτά ο κίνδυνος στασιμοπληθωρισμού (συνύπαρξη πληθωρισμού και ύφεσης) για την ΕΕ είναι μικρός καθώς έχει αλλάξει το οικονομικό... μοντέλο σε σχέση με τις δεκαετίες του ‘70 και ‘80, σε τρεις βασικά τομείς:

Ο ένας είναι η χρησιμοποίηση από την ευρωπαϊκή οικονομία λιγότερων ορυκτών καυσίμων σε σχέση με τις δεκαετίες ‘70-80 κι αυτό σε συνδυασμό με τη μεταμόρφωση της ευρωπαϊκής οικονομίας σε μία οικονομία υπηρεσιών σε μεγάλο βαθμό (έμμεση παραδοχή της αποβιομηχάνισης).

Ο δεύτερος αφορά τον ταξικό... αντίπαλο. Διαπιστώνεται δηλαδή πως η αρνητική σπείρα επιρροής των μισθών στον πληθωρισμό (αυτό αντιλαμβάνονται ως πραγματικό... πληθωρισμό!) δεν είναι ίδια με τις δεκαετίες του ‘70 και

του ‘80 καθώς έχουν καταργηθεί οι όποιοι μηχανισμοί αυτόματων προσαρμογών των μισθών στον πληθωρισμό (λέμε τώρα!). Κυρίως η δυνατότητα των συνδικάτων να ενισχύσουν αυτή την αρνητική σπειροειδή -για τους ιθύνοντες του κεφαλαίου- επίδραση μέσω των μαζικών διεκδικήσεων αυξήσεων στους μισθούς...

Ο τρίτος παράγοντας -και αυτό δεν αφορά μόνο την ευρωζώνη, αλλά ολόκληρη την καπιταλιστική οικονομία- οι Κεντρικές Τράπεζες δεν είναι πια προσανατολισμένες στο να διατηρήσουν τις συναλλαγματικές ισοτιμίες, αλλά τη σταθερότητα των τιμών. Υπάρχει δηλαδή μία διαφορετική κοινή γραμμή σε σχέση με «τότε».

Και στους τρεις όρους μπορούν να παρατεθούν αντεπιχειρήματα. Η εξάρτηση, π.χ., από το ρωσικό αέριο και η βίαιη αποκοπή από την τροφοδοσία του ήδη ταρακουνούν την ευρωπαϊκή οικονομία πολύ χειρότερα απ’ ό,τι ο πόλεμος στη Μέση Ανατολή και η ιρανική επανάσταση το ‘70-80 αντίστοιχα.

Για την εργατική τάξη ισχύει προφανώς η αποδιοργάνωση και η κυριαρχία της εργατικής αριστοκρατίας, αλλά με τα σημάδια που φάνηκαν στις αρχές του καλοκαιριού (Βέλγιο, Ισπανία, Ιταλία, η μεγαλύτερη απεργία σιδηροδρομικών από το 1945 στη Γερμανία) δεν είναι να την... εμπιστεύεται κανείς. Ειδικά σε μια συγκυρία που οι ίδιοι οι κρατούντες μιλάνε για... δύσκολα χρόνια που έρχονται ενόψει του «στρατηγού χειμώνα».

Όσον αφορά δε τον τρίτο παράγοντα, ισχύει αυτό που υποστηρίζει η Κομισιόν, όμως μια πιο αποφασιστική αύξηση των επιτοκίων από τη FED -όπως γράψαμε και στη στήλη- θα πυροδοτήσει πολύ πιθανά έναν πόλεμο συναλλαγματικών ισοτιμιών καθώς καμία χώρα -τουλάχιστον του σκληρού ιμπεριαλιστικού πυρήνα του συστήματος- δεν μπορεί να αποδεχτεί τη συναλλαγματική ομηνία στο δολάριο.

Σε κάθε περίπτωση, η πτώση του ευρώ -που τα τελευταία χρόνια έφτασε να ανταγωνίζεται το δολάριο ως παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα- δεν είναι καθόλου καλό νέο για την ευρωζώνη και την ΕΕ γενικότερα...

Το πράγμα παίρνει ακόμα πιο σοβαρές διαστάσεις ακόμα και αν αφηγήσουμε την έκθεση του ΔΝΤ που λέει ότι το ευρώ είναι κατά κάποιον τρόπο υποτιμημένο τεχνικά. Δηλαδή η πραγματική του αξία είναι μεγαλύτερη, όμως είναι ακόμα «δεμένο» με την αγγλική λίρα που πέφτοντας το παρασύρει και στη δική της πτώση. Με δυο λόγια, μας προετοιμάζουν για μια ακόμα μεγαλύτερη πτώση του ευρώ που, ακόμη και αν από την άποψη της «τεχνικής» των νομισμάτων δεν είναι τόσο μεγάλη όσο φαίνεται -ας το δεχτούμε-, είναι ωστόσο αρκετή για να δημιουργήσει πέρα από τα οικονομικά και πολιτικό πρόβλημα στο μέχρι σήμερα κοινό (;) ευρωπαϊκό οικοδόμημα... Ή καλύτερα να αναδείξει το πραγματικό πρόβλημα της ΕΕ που κυρίως δεν είναι οικονομικό!

Για την περίπτωση ΛΕΞ

Όλοι μιλάνε για τον ΛΕΞ και για τη συναυλία που έδωσε στη Νέα Σμύρνη, όπου συγκεντρώθηκαν 20-25 χιλιάδες άνθρωποι. Το τι εκτιμάει ο καθένας από αυτή την περίπτωση, βέβαια, δείχνει ακριβώς και τα αναλυτικά εργαλεία της σκέψης του και τη σύνδεση που επιθυμεί να κάνει μεταξύ του φαινομένου αυτού και της κοινωνικής κατάστασης στην οποία πατάει.

Έχουμε λοιπόν από τη μία τις αστικές εφημερίδες όπως η «Καθημερινή», που ούτε λίγο ούτε πολύ θέλουν να μας πουν ότι η νεολαία με αυτόν τον ήπιο τρόπο κάνει μια μίνι επανάσταση. Τους βολεύει, σίγουρα, το μικρό βεληνεκές της και η εκτόνωση μιας συναυλίας. Μάλιστα το ότι δεν δίνει μια «υπεραριστερή» διέξοδο η «Καθημερινή» το θεωρεί και σπουδαίο, ανάγοντας τον ΛΕΞ σε έναν απλό στοχαστή της κατάστασης. Μέχρι να θέλει να τον ενσωματώσει ως ακίνδυνο. Μόνο που για τις συστηματικές δυνάμεις δεν είναι ακριβώς βολική αυτή η κατάσταση, αφού αναγκάζονται να ασχοληθούν μαζί της όταν το ζήτημα παίρνει διαστάσεις που θα ήταν στρουθοκαμηλισμός να μη γράψουν τις γραμμές τους.

Από την άλλη, έχουμε την αρθρογραφία της αριστεράς. Μέρος της θεωρούσε πως η νεολαία έκανε μια πραγματική επανάσταση, το ίδιο και ο ΛΕΞ. Χωρίς όμως τη σημασία που έδιναν οι συστηματικές εφημερίδες, της βολικής μίνι εκτόνωσης, αλλά με την έννοια ίσως και καμιάς παρολίγον εφόδου στα χειμερινά ανάκτορα. Το άλλο μέρος της διακατέχεται από μια αφοριστική λογική του στυλ «σιγά και τι έγινε» ή ότι «αν ο καλλιτέχνης δεν υιοθετεί την πολιτική μου ατζέντα στο 100%, τότε δεν είναι τίποτα σπουδαίο».

Ας ηρεμήσουμε, λοιπόν. Σημασία έχει να δούμε τα θετικά, τα αρνητικά, όπως

και τις διεργασίες και τους λόγους που η Νέα Σμύρνη γέμισε.

Το ξέσπασμα ύστερα από δύο χρόνια εγκλεισμού δεν αρκεί για να ερμηνεύσει το φαινόμενο. Σίγουρα, πολλοί καλλιτέχνες έχουν γεμίσει πολύ παραπάνω από το αναμενόμενο τους χώρους των συναυλιών τους. Όμως γιατί πέρσι, που ήταν και το τελευταίο λοκντάουν, δεν βλέπαμε τα ίδια φαινόμενα; Πολύ απλά, επειδή αυτό που συσσωρεύτηκε από πέρσι μέχρι φέτος δεν ήταν ο εγκλεισμός και η ανάγκη για συναυλίες, αλλά τα αδιέξοδα των μαθητών, των φοιτητών, των νέων εργαζομένων αλλά και του συνόλου του λαού. Δεν θα μπορούσαμε να πούμε ότι όλοι πήγαν στη συναυλία ορμώμενοι από την ίδια βάση ή για τον ίδιο λόγο. Μπορούμε όμως να πούμε ότι σε όλο το λαό, ειδικά στις μικρότερες ηλικίες, αυτή τη στιγμή πραγματοποιούνται πολύ σημαντικές διεργασίες.

Στη νεολαία έχει σκάσει η καυτή πατάτα των απανωτών κρίσεων, η έλλειψη διεξόδου, η υψηλότατη ανεργία, δεν βλέπει το ενδεχόμενο να σπουδάσει, να εργαστεί με προοπτική. «Γέννημα» αυτού είναι και ο ΛΕΞ, όπως και πολλοί λαϊκοί καλλιτέχνες. Μάλιστα, ο ίδιος, προερχόμενος από λαϊκή γειτονιά της

ανατολικής Θεσσαλονίκης, είναι αναμενόμενο να μιλάει για αυτά που νιώθει και αυτός και όσοι τον ακούν, αυτά που περιγράψαμε πιο πάνω. Την ίδια στιγμή οι αντικυβερνητικές διαθέσεις διογκώνονται, αφού όλοι καταλαβαίνουν ότι αυτή η κυβέρνηση (εμείς θα λέγαμε και οι προηγούμενες) έχει κάνει ό,τι χειρότερο μπορεί για το λαό. Η δυσαρέσκεια είναι μεγάλη. Ο ΛΕΞ είναι εικόνα της κατάστασης της νεολαίας.

Δεν είναι δα όμως και καμιά επανάσταση. Ναι, αυτό είναι ορθό. Δεν παρουσιάζει μια διέξοδο ως καλλιτέχνης, ενώ οι προοδευτικοί καλλιτέχνες έχουν αυτό το χρέος. Πρέπει να το συνειδητοποιούν και οι ίδιοι, πολιτικά και πολιτιστικά. Είναι μια κριτική που πρέπει να τους γίνει. Ωστόσο αυτή δεν μπορεί να είναι η αρχή, η μέση και το τέλος μιας ανάλυσης. Επαναλαμβάνοντας, ο ΛΕΞ είναι εικόνα της κατάστασης της νεολαίας. Και πώς περιμένεις να δώσει ή να προτείνει ένας καλλιτέχνης τη διέξοδο, όταν δεν το κάνει πολιτικά σχεδόν το σύνολο της αριστεράς, οι κατ' εξοχήν υπεύθυνοι δηλαδή; Ίσως κιόλας αν το έκανε, να μην είχε τόση απήχηση, όπως συμβαίνει (πιθανόν και για άλλους λόγους βέβαια) σε τόσους άλλους καλλιτέχνες του είδους.

Όμως, ως πολιτιστικό πρότυπο διαφέρει πολύ από αυτά που προβάλλει διακαώς τόσα χρόνια το σύστημα, για γκόμενες, λεφτά, γκάνια και γερές δόσεις λουμπεναριού. Δυστυχώς, μπορεί ο ίδιος ο ΛΕΞ να μην παίρνει τις θεμιτές αποστάσεις από τους τράπερ, όμως σε καλλιτεχνικό επίπεδο αυτά που λέει απέχουν έτη φωτός.

Εν κατακλείδι, κι ας επαναληφθεί πάλι, με διεξόδους που δεν δίνονται ούτε από την αριστερά, με συντριπτική προέλαση της συστημικής πολιτικής των αδιεξόδων και της εξαθλίωσης, με νεολαία που ανησυχεί πολύ για την κατάσταση, αλλά δεν ξέρει πώς να την αλλάξει, ο ΛΕΞ θα είναι ο ΛΕΞ. Αλλά οι λαϊκοί καλλιτέχνες συμπλέουν με την άμπωτη και την παλίρροια του κινήματος και αυτό είναι κάτι που το κίνημα πρέπει να αξιολογεί. Δεν μπορεί η απαίτηση ο καλλιτέχνης να δίνει διέξοδο να έχει γερή βάση όταν στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο αυτό δεν γίνεται ούτε στο ελάχιστο. Επομένως, παράλληλα σε μια κριτική, πρέπει να κρατάμε στο νου τις διεργασίες που με αφορμή τη συναυλία του ΛΕΞ φάνηκε ότι εξελίσσονται και την αξιοποίησή τους για την κατανόηση των κοινωνικών και των καλλιτεχνικών εξελίξεων.

Γιατί ενοχλεί ακόμα το Πολυτεχνείο;

Οι δηλώσεις του υφυπουργού Παιδείας για τον «μύθο» του Πολυτεχνείου δεν είναι καινούργιες. Τις ακούμε από δεξιές και ακροδεξιές φωνές συνήθως κοντά στην επέτειο του Πολυτεχνείου. Είναι επίσης εύκολο να ανασκευαστούν από οποιονδήποτε έχει στοιχειωδώς γνώση της περιόδου της δικτατορίας: Το Πολυτεχνείο δεν έριξε τη Χούντα, ήταν όμως κορύφωση του αντιδικτατορικού αγώνα που ξεκίνησε μουνδιασμένα μεν, σύντομα όμως εκφράστηκε με πολλούς και ποικίλους τρόπους. Επίσης, το Πολυτεχνείο ακύρωσε την πολιτική της «γέφυρας», της νομιμοποίησης δηλαδή της Χούντας, ενώ οι τριγμοί ήταν εμφανείς στο εσωτερικό της. Η προσπάθεια να εξασφαλίσει «εθνική» νίκη στην Κύπρο ήταν η τελευταία της προσπάθεια να καταστεί συμπαθής, προσπάθεια που οδήγησε στο ακριβώς αντίθετο αποτέλεσμα.

Δεν τα γνώριζε λοιπόν όλα αυτά ο υφυπουργός Παιδείας, ο οποίος τυχαίνει να είναι και καθηγητής Πανεπιστημίου; Μήπως πλανήθηκε ή κατά λάθος πήρε ομιλία από το συρτάρι του κ. Γεωργιάδη ή του κ. Βορίδη; Φυσικά και τα γνωρίζει και εν γνώσει του διαστρέβλωσε την ιστορική αλήθεια στη Βουλή. Ο στόχος του, όπως και της παράταξής του, ήταν διπλός. Από τη μια προσπάθησε να υποβαθμίσει την αντιδικτατορική δράση, προβάλλοντας την εξέγερση του Πολυτεχνείου ως περίπου ένα τυχαίο συμβάν. Να σβήσει τον Χαλκίδη, τον Παναγούλη, τον Τσαρουχά, τον

Μουστακλή, τις αντιδικτατορικές οργανώσεις, τη Νομική, τους αγρότες, την κηδεία του Σφερή και τόσες άλλες εκδηλώσεις. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να ψέξει τον ελληνικό λαό που δεν αντιστάθηκε με συγκεντρώσεις και πιο δυναμικές εκδηλώσεις στη δικτατορία. Το λέει αυτό εκπρόσωπος μιας κυβέρνησης που, όπως και οι προηγούμενες, κάθε προσπάθεια αντίδρασης την αντιμετωπίζει με ΜΑΤ, χημικά, συλλήψεις και τρομοκρατία!

Ο κύριος στόχος του όμως δεν είναι αυτός. Είναι αυτό που επιδιώκει η αστική τάξη τόσα χρόνια τώρα. Να σβήσει τη λάμψη της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, να σταματήσει την ενοχλητική πορεία προς την Πρεσβεία των ΗΠΑ, να μην εμπνέει αυτό τους αγώνες της νέας γενιάς. Γνωρίζουν και οι αστοί, όπως γνωρίζουμε κι εμείς, ότι το Πολυτεχνείο φωτίζει τους αγώνες της νεολαίας και συνδέει την πάλη του λαού μας από τη γενιά του ΕΑΜ έως σήμερα. Γι' αυτό και το πυροβολεί με όποιον τρόπο μπορεί. Όταν δεν μπορεί να το κάνει με φυσικό τρόπο, όπως όταν σκότωσαν τους Κουμή, Κανελλοπούλου, Καλτεζά ή απαγορεύοντας την πορεία, όπως έγινε το 2020, το κάνει χύνοντας χολή ενάντια στους νεκρούς του Πολυτεχνείου και το «μύθο» του.

Με τον τρόπο αυτόν θέλουν να μην έχει η νέα γενιά την ελπίδα ότι μπορεί κάτι να αλλάξει με τους αγώνες της. Αν το Πολυτεχνείο ήταν απλώς ένα τυ-

χαίο γεγονός που δεν έκανε και τίποτα σπουδαίο, τότε για ποιο λόγο να κάνουν αγώνες σήμερα οι φοιτητές ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία, στο νόμο Κεραμέως και σε άλλες αντιδραστικές ρυθμίσεις; Κάθε αντίδραση, κάθε κινητοποίηση, λέει ο υφυπουργός στους φοιτητές, είναι μια χίμαιρα, μια φαντασίωση μερικών ονειροπόλων, μερικών αριστερών. Για ποιο λόγο να αντιδρά ο λαός για το γεγονός ότι ακόμα και σήμερα είναι ζητούμενα και το ψωμί και η παιδεία και η ελευθερία; Οι αγώνες δεν είναι το μέσον για να διεκδικείτε το δικίο σας. Σήμερα επικρατεί τάξη και κράτος, μας ψιθυρίζει ο υφυπουργός, κι αν αντιδράτε, έχουμε κάθε δικαίωμα να σας ανοίγουμε τα κεφάλια. Και βέβαια, μην έχετε και κάποια τρελή φαντασίωση για της γενιάς σας τα Πολυτεχνεία. Τέτοια συμβάντα έγιναν κατά λάθος μία φορά, δεν χρειάζεται να επαναληφθούν.

Κι εμείς; Εμείς πρέπει να ακολουθούμε τον Αναγνωστάκη: Να λέμε τον σκύλο σκύλο, τον λύκο λύκο, το σκοτάδι σκοτάδι, να τραγουδούμε τους νεκρούς μας στη νέα γενιά, τα παιδιά μας. Και κυρίως να τους θυμίζουμε το χρέος τους, να δημιουργήσουν της γενιάς τους τα Πολυτεχνεία. Γιατί αυτό φοβούνται.

Αφορμή για το μικρό αυτό σημείωμα είναι η μνήμη του σ. Ντίνου Παπαδόπουλου, σεμνού αγωνιστή του Πολυτεχνείου, ανάμεσα σε χιλιάδες άλλους, που χάσαμε πριν από μερικούς μήνες.

Η Συνθήκη των Σεβρών

Η Συνθήκη των Σεβρών υπογράφηκε στις 10 Αυγούστου 1920 (με το νέο ημερολόγιο) μεταξύ της Αντάντ και της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας στο ομώνυμο προάστιο του Παρισιού, το οποίο είναι γνωστό για τις πορσελάνες του. Ήταν η τελευταία Συνθήκη του λεγόμενου «Συστήματος των Βερσαλλιών», που περιλάμβανε τις πέντε Συνθήκες μεταξύ νικητών και ηττημένων του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου (Βερσαλλιών, Αγίου Γερμανού, Τριανόν, Νεϊγύ και Σεβρών).

Μια Συνθήκη που δεν επικυρώθηκε ποτέ

Η Συνθήκη όριζε τα νέα σύνορα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που, σε σχέση με τα προπολεμικά, ήταν πραγματική διάλυση, στα όρια της ταπείνωσης. Οι πιο σημαντικές ρυθμίσεις της ήταν:

- Η διατήρηση της Σμύρνης υπό οθωμανική κυριαρχία, αλλά υπό ελληνική διοίκηση. Η ίδρυση τοπικού κοινοβουλίου, το οποίο μετά από πέντε χρόνια θα αποφάσιζε αν θα αιτούνταν στην Κοινωνία των Εθνών την προσάρτηση της Σμύρνης στην Ελλάδα. Για την απόφαση αυτή, αν ήθελε, μπορούσε να διενεργήσει δημοψήφισμα.

- Η προσάρτηση στην Ελλάδα της Ανατολικής Θράκης και των νησιών Ίμβρος, Τένεδος, Λήμνος, Σαμοθράκη, Λέσβος, Χίος, Σάμος και Ικαρία.

- Η προσάρτηση των Δωδεκανήσων στην Ιταλία.

- Ο Συμμαχικός έλεγχος στα Στενά.
- Η συγκρότηση επιτροπής που θα εξέταζε το ζήτημα της αυτονομίας του Κουρδιστάν.

- Η αναγνώριση της Αρμενίας ως ανεξάρτητου κράτους, με σύνορα που θα καθορίζονταν υπό την επιδιαιτησία του προέδρου των ΗΠΑ.

- Ο αφοπλισμός και η αποστράτευση του τουρκικού στρατού.

Ο τότε Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας Πουανκαρέ χαρακτήρισε τη Συνθήκη των Σεβρών πιο εύθραυστη και από τις πορσελάνες του εργοστασίου στο οποίο υπογράφηκε! Και πράγματι, η Συνθήκη αυτή ήταν κυριολεκτικά ένα σχέδιο επί χάρτου, που ήταν αδύνατον να εφαρμοστεί και ούτε καν επικυρώθηκε από κανέναν.

Το πρόβλημα φαινόταν ήδη από τους υπογράφοντες. Τις συνθήκες ειρήνης τις υπογράφουν τα κράτη για να λήξουν την εμπόλεμη κατάσταση μεταξύ τους. Όμως ο πόλεμος δεν είχε τελειώσει, αλλά συνεχιζόταν από τις δυνάμεις του Κεμάλ. Έτσι, άλλος υπέγραφε (η σουλτανική κυβέρνηση) και άλλος πολεμούσε (το κεμαλικό κίνημα)!

Αυτό το δεδομένο από μόνο του ακύρωνε, ουσιαστικά, τη Συνθήκη. Οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές μοίραζαν εδάφη που δεν κατείχαν. Και αγνοούσαν τόσο την τουρκική αντίσταση, όσο και τους συσχετισμούς που είχαν διαμορφωθεί ανάμεσά τους. Για την Ελλάδα και τις στρατιωτικές, οικονομικές και πολιτικές δυνατότητές της, ούτε λόγος! Τους αρκούσε που η ελληνική κυβέρνηση ήταν τυφλά προσηλωμένη στη Μεγάλη Ιδέα της.

Σχέδια επί χάρτου

Οι Άγγλοι, ήδη πριν τη λήξη του πολέμου, προωθούσαν ένα γενικό σχέδιο

που έδινε την Αρμενία στις ΗΠΑ, τα Στενά στη Ρωσία, την Κιλικία στη Γαλλία και τα νοτιοανατολικά παράλια στην Ιταλία και κρατούσε για τους ίδιους τα πετρέλαια της μέσης Ανατολής και, μέσω της πιστής τους Ελλάδας, τη Σμύρνη.

Τον Οκτώβρη του 1917 το σχέδιο έχασε έναν συντελεστή, τη Ρωσία. Τον Ιούνιο του 1919 έχασε άλλον έναν, με την καταψήφιση της Συνθήκης των Βερσαλλιών από το Κογκρέσο. Το δυνάμωμα του κεμαλικού κινήματος άρχισε σιγά σιγά να ξηλώνει και το υπόλοιπο σχέδιο και τις όποιες θεωρητικές ισορροπίες του.

Οι Γάλλοι ήθελαν να αποχωρήσουν από τη Μικρά Ασία και διερευνούσαν τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν τα συμφέροντά τους μέσω της συνεννόησης με τον Κεμάλ και όχι με τη στρατιωτική ήττα του. Ίσως ήταν οι πρώτοι που εκτίμησαν ότι το κεμαλικό κίνημα είχε πολλές πιθανότητες να επικρατήσει.

Οι Ιταλοί επιχειρήσαν από νωρίς να δημιουργήσουν δεδομένα, με την απόβασή τους στην Αττάλεια τον Μάρτιο του 1919, όμως αντιλήφθηκαν γρήγορα το πρόβλημα της παραμονής τους στη Μικρά Ασία και αναζητούσαν λύσεις.

Και όσο για τους Έλληνες, με ενθουσιασμό δέχτηκαν και την πρόταση για απόβαση στη Σμύρνη το 1919 και την πρόταση για την καλοκαιρινή επίθεση του 1920 (προς Προύσα, Ουσάκ, Φιλαδέλφεια), παρότι είχαν ήδη αντιληφθεί τα τεράστια προβλήματα της επιχείρησης και είχαν δει τον κίνδυνο που μεγάλωνε με την ενίσχυση των κεμαλικών.

Και παρόλα αυτά, όλοι αυτοί υπέγραψαν τη Συνθήκη των Σεβρών!

Επιπλέον, η αυτονόμηση του Κουρδιστάν και της Αρμενίας ήταν αδύνατη χωρίς τη στρατιωτική ήττα του κεμαλικού κινήματος, ενώ στο ζήτημα των Στενών επικυρώθηκε ένας συμβιβασμός στη βάση της συμμαχικής κατοχής της Κωνσταντινούπολης, χωρίς, δηλαδή, τους κεμαλικούς, αλλά και έναν άλλον βασικό συντελεστή, τη Σοβιετική Ρωσία.

Στα όρια του κωμικού βρισκόταν, τέλος, ο όρος για αφοπλισμό και αποστράτευση, τη στιγμή που η τουρκική αντίσταση επανδρωνόταν από ολόκληρες μονάδες του οθωμανικού στρατού και εξοπλιζόταν από τις αφύλακτες αποθήκες οπλισμού του Σουλτάνου!

Αντιθέσεις, συμβιβασμοί και τυχοδιωκτισμοί

Η πρωτοβουλία για την υπογραφή της Συνθήκης των Σεβρών ανήκε στους Άγγλους, οι οποίοι επέλεξαν να κάνουν ένα άλμα προς τα μπρος, τραβώντας και τους άλλους Δυτικούς. Πέρα από τον τυ-

χοδιωκτικό χαρακτήρα της κίνησής τους, επιδίωκαν να δημιουργήσουν προηγούμενα για την τελική διευθέτηση.

Γνώριζαν, άραγε, πως υπέγραφαν μια συνθήκη καταδικασμένη σε αποτυχία; Γιατί όχι; Εφόσον μπορούσαν να σύρουν και τους Γάλλους σε αυτήν! Ήξεραν πολύ καλά ότι όσα σχέδια και να έκαναν θα παρέμεναν στα χαρτιά όσο δεν είχαν τη στρατιωτική δυνατότητα να τα επιβάλλουν. Οπότε, επιχειρούσαν ακριβώς αυτό και μάλιστα χωρίς άμεση δική τους στρατιωτική εμπλοκή, αλλά χρησιμοποιώντας τις υπηρεσίες του ελληνικού στρατού!

Τα πολιτικά και στρατιωτικά δεδομένα ήταν υπέρ του Κεμάλ, ήδη από τότε (αν όχι από νωρίτερα). Είναι, λοιπόν, τεράστιος ο κυνισμός των Άγγλων να στείλουν έναν λαό στη σφαγή για να προωθήσει τα συμφέροντά τους.

Περίμεναν νίκη των Ελλήνων για λογαριασμό τους; Δεν μπορεί να μην έβλεπαν τις δυσκολίες, πολιτικές και στρατιωτικές. Μάλλον επιδίωκαν τη φθορά και την καθυστέρηση του Κεμάλ, ώστε να ξαναδιαπραγματευτούν και με τους Γάλλους και με τους Ιταλούς, αλλά και με τον ίδιο, από καλύτερες θέσεις. Ακόμα και στην περίπτωση συντριπτικής ήττας των Ελλήνων, σύντομα θα μπορούσαν να τον προσεγγίσουν ξανά. Όπως κι έγινε!

Όσο για τους Γάλλους και τους Ιταλούς, είχαν αποφασίσει να συμβιβαστούν με τις αξιώσεις των Άγγλων στο Ανατολικό Ζήτημα, τουλάχιστον προσωρινά, για να εξασφαλίσουν την υποστήριξή τους στη χαλιναγώγηση της Γερμανίας (οι Γάλλοι) και στην αποκατάσταση εμπορικών σχέσεων με τη Σοβιετική Ρωσία (οι Ιταλοί). Επιπλέον, και οι δύο είχαν ήδη αποφασίσει πως τις επιδιώξεις τους στη Μικρά Ασία θα τις πετύχαιναν με τη συνεννόηση με τον Κεμάλ, τον οποίον εκτιμούσαν νικητή, και όχι με την αντιπαράθεση μαζί του. Ωστόσο, μια στρατιωτική πίεση στον Κεμάλ δεν τους ήταν επιζήμια. Κάθε άλλο...

Η προσέγγιση με τον Κεμάλ, πάντως, είχε και την πλευρά της πίεσης προς τους μπολσεβίκους. Παρά τις ήττες του από τον Κόκκινο Στρατό, το ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο δεν είχε πάψει να βλέπει τη λύση του σοβιετικού προβλήματος με στρατιωτικά μέσα. Αυτό θα επιχειρούσαν είκοσι χρόνια αργότερα οι στρατιές του Χίτλερ.

Οι αντιθέσεις Άγγλων και Γάλλων στο Ανατολικό Ζήτημα ουσιαστικά ήταν πιο οξυμένες από ποτέ. Πολλοί μιλούν για κατάρρευση των σχέσεων και της συμμαχίας

τους την περίοδο εκείνη και την αμέσως επόμενη. Είναι βέβαιο ότι οι Άγγλοι τραβούσαν το σχοινί και δοκίμαζαν τις αντοχές (και τις ανοχές) των Γάλλων, οι οποίοι σύντομα θα προχωρούσαν στις δικές τους κινήσεις προσέγγισης του Κεμάλ.

Όσο για την ελληνική πλευρά, η Μεγάλη Ιδέα ήταν το μόνο καύσιμο που μπορούσε να κρατήσει όχι μόνο τον στρατό, αλλά και την αστική τάξη και τον λαό στον πόλεμο. Η Συνθήκη των Σεβρών ήταν απαραίτητη για να φανεί ότι ο Μικρασιατικός Πόλεμος μπορούσε να έχει συγκεκριμένα αποτελέσματα. Σημειώτεον ότι με τα εδάφη που επιδικάζονταν στην Ελλάδα, η συνολική της έκταση θα έφτανε τα 174.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα, από 120.000 που ήταν τότε, από τους Βαλκανικούς Πολέμους. Η σημερινή έκταση της Ελλάδας είναι μικρότερη, 132.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα...

Η Συνθήκη παρουσιάζεται μέχρι σήμερα από την επίσημη ιστοριογραφία ως η μεγαλύτερη επιτυχία της εξωτερικής πολιτικής του Βενιζέλου, η οποία ήταν σταθερά προσανατολισμένη στην σύμπλευση με τους συμμάχους, όπως και η απόδειξη της διπλωματικής του ικανότητας.

Είναι αλήθεια ότι ο Βενιζέλος ήξερε πολύ καλά ότι αν υπήρχε μια ελπίδα να υλοποιηθεί η Μεγάλη Ιδέα, έστω εν μέρει, αυτή ήταν να συμπέσει με τα συμφέροντα τουλάχιστον μιας από τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Έτσι, βλέποντας τους Άγγλους να θέλουν να συνεχίσουν τον αγώνα κατά των κεμαλικών, τους «πούλησε» τις ελληνικές μεραρχίες.

Ταυτόχρονα, όμως, ήξερε ότι αν δεν τσακιζόταν η τουρκική αντίσταση, κανένα σχέδιο δεν θα μπορούσε να υλοποιηθεί. Και ήξερε ότι ο ελληνικός στρατός έπρεπε να πετύχει μόνος του αυτόν τον στόχο, γιατί κανένας δεν θα τον βοηθούσε. Είχε, λοιπόν, την εκτίμηση ότι θα τα κατάφερνε; Και μετά; Τι προέβλεπε η διορατικότητα του μεγάλου Έλληνα πολιτικού για το μετά;

Δυστυχώς το μετά δεν θα μπορούσε να είναι άλλο από αυτό που ήταν. Όπως μάλλον είχε γίνει ξεκάθαρο στους στρατιωτικούς από την πρώτη στιγμή. Τουλάχιστον περισσότερο από τους πολιτικούς.

Το κείμενο είναι περίληψη ενός αποσπάσματος από το βιβλίο για τα 100 χρόνια από τη Μικρασιατική Καταστροφή, που θα κυκλοφορήσει από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών το φθινόπωρο.

K.B.

σχολία

Ουρανοξύστης

Το πράσινο φως για τη δημιουργία του πρώτου ουρανοξύστη στη χώρα στο Ελληνικό, υπό την ονομασία Marina Residential Tower, έδωσε το Κεντρικό Συμβούλιο Αρχιτεκτονικής (ΚΕΣΑ). Θα έχει και παρατηρητήριο για τις πυρκαγιές.

Μέτρα

Στο ενδεχόμενο λήψης νέων μέτρων για την πανδημία του κορωνοϊού στη χώρα αναφέρθηκε ο υπουργός Υγείας, Θάνος Πλεύρης. Μόνο για τους ντόπιους.

Αεροσκάφη I

Το υπουργείο Άμυνας των ΗΠΑ και η Lockheed Martin Corp συμφώνησαν για την παραγωγή περίπου 375 μαχητικών F-35 μέσα σε μία τριετία, ανακοίνωσε το αμερικανικό Πεντάγωνο. Εμπρηστικά αεροσκάφη.

Αεροσκάφη II

Η Ευρωπαϊκή Ένωση διαπραγματεύεται με κατασκευαστές για να αγοράσει πυροσβεστικά αεροσκάφη για την αντιμετώπιση του αυξημένου κινδύνου σοβαρών δασικών πυρκαγιών, δήλωσε στο Reuters ο Γιάννης Λέναρτσκιτς, Ευρωπαίος Επίτροπος αρμόδιος για τη διαχείριση κρίσεων. Με τη Lockheed Martin Corp.

Αλλαγή

«Η δημοκρατία έχει αποδειχθεί ανθεκτική. Αλλά θα πρέπει και να αλλάξει, να προσαρμοστεί στην πραγματικότητα του 21ου αιώνα», σημείωσε ο Κυριάκος Μητσοτάκης. Πρωτίστως να μην πιστεύει σε μύθους.

Μύθοι

Ο υφυπουργός Παιδείας, Άγγελος Συρίγος, αποκάλυψε «μύθο» και «μυθολογία» την εξέγερση του Πολυτεχνείου, υποστηρίζοντας πως

«το χουντικό καθεστώς δεν έπεσε λόγω της εσωτερικής αντιστάσεως». Στη δικτατορία δεν υπάρχουν αδιέξοδα.

Εγγύηση

Την καταβολή της χρηματικής εγγύησης των 30.000 που ορίστηκε από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο για την έξοδό του από τη φυλακή κατέβαλε ο Δημήτρης Λιγνάδης, προκειμένου να αφεθεί ελεύθερος. Δημοσία δαπάνη.

Αμβλωση

Οι αρχές στην Πολιτεία της Ιντιάνα ανακοίνωσαν ότι διεξάγουν έρευνα σε βάρος μιας γυναικολόγου, η οποία βοήθησε ένα 10χρονο κορίτσι να κάνει αμβλωση, αφού έμεινε έγκυος έπειτα από βιασμό. 30.000 πρόστιμο.

Ενέργεια

Η γενική γραμματέας Ενέργειας και Ορυκτών Πρώτων Υλών και σύμβουλος του πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη, Αλεξάνδρα Σδούκου, αναφορικά με τις δικαιολογημένες αντιδράσεις των πολιτών για το φιάσκο με το Power Pass δήλωσε: «Σου χαρίζουν τον γάιδαρο και τον κοιτάς στα δόντια». Είστε γαϊδούρια.

Πολιτισμός

«Για το θέμα έχει αποφανθεί η Δικαιοσύνη. Καλό είναι να μένουμε σε αυτά που έχει αποφανθεί», είπε η Υπουργός Πολιτισμού κ. Μενδώνη σχετικά με την απελευθέρωση του Δ. Λιγνάδη. Δεν είναι.

Νέες κυκλοφορίες από τις εκδόσεις “Εκτός των τειχών”

200 + 1 χρόνια μετά

Με την έκδοση 200 συν ένα χρόνια μετά οι εκδόσεις Εκτός των Τειχών θέλουν να συμβάλουν στο να ιδωθεί η ιστορική πορεία των διακοσίων (συν... ενός) χρόνων από την επανάσταση του 1821 μέχρι σήμερα από τη σκοπιά της εργατικής-λαϊκής υπόθεσης.

Οι συγγραφείς Δημήτρης Μάνος και Γρηγόρης Ανδρέας παρακολουθούν και αξιολογούν ιδεολογικά και πολιτικά τα βασικά στάδια αυτής της ιστορικής εξέλιξης.

Μέσα από αυτή την κριτική ιστορική αφήγηση επιδιώκεται, κυρίως, η αντιπαράθεση στην κυρίαρχη αστική ιστορική αφήγηση. Η διαφοροποίηση από αυτήν, όμως, δεν είναι πάντοτε... αυτονόητη, καθώς ο σημερινός καταθλιπτικός ταξικός συσχετισμός φαίνεται να επηρεάζει και προσεγγίσεις που τυπικά την... αμφισβητούν.

Για τούτο, λοιπόν, επιχειρείται η διακριτή διαφοροποίηση από τις ιδεολογικές και πολιτικές προσεγγίσεις της ποικιλώνυμης Αριστεράς στο πώς βλέπουν και σπουδαιολογούν αυτή την ιστορική πορεία.

Η πραγματική ανάγνωση της χώρας (και τελικά του... κόσμου) στην οποία ζούμε και αγωνιζόμαστε να... ζούμε, παίζει κρίσιμο και αποφασιστικό ρόλο για το ποια ιστορική προοπτική προτείνεται πρωτίστως για την εργατική τάξη και το λαό που - για τους συγγραφείς- αποτελούν το πραγματικό «έθνος».

Η έκδοση ξεκινά με ένα κείμενο για την επανάσταση του 1821 (μέρος του οποίου είχε δημοσιευτεί στο τεύχος 18 του περιοδικού Αντίθεση και κατόπιν διορθώθηκε και συμπληρώθηκε), συνεχίζει με ένα κείμενο-γέφυρα για το λεγόμενο ελληνικό παροικιακό φαινόμενο, συνεχίζει παραπέρα με το ιστορικό κομμάτι από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας και της δημιουργίας του πρώτου ελληνικού κράτους μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, προχωρά στην μεταπολεμική ιστορική φάση μέχρι την πτώση της χούντας και από εκεί στα νεότερα χρόνια μέχρι τα μνημόνια.

Στο τέλος παρατίθεται ένας μικρός ιστορικός επίλογος και ένα παράρτημα για το αγροτικό ζήτημα στον τόπο μας. Επίσης προστίθεται η ενιαία βιβλιογραφία που χρησιμοποιήσαν οι συγγραφείς καθώς και ένα μικρό χρονολόγιο της επανάστασης του 1821, ως βοηθητικό κείμενο κυρίως στο πρώτο κομμάτι της έκδοσης.

Περιοδικό Αντίθεση τεύχος 20

Στο τεύχος 20 της Αντίθεσης προσεγγίζονται κοινωνικά και οικονομικά ζητήματα που αντιμετωπίζει ο λαϊκός κόσμος σε μια περίοδο έντονης επίθεσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και κάποιες ιδιαίτερες πλευρές αυτής της επίθεσης που αφορούν σύγχρονες εκφράσεις των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στο νομικό-πολιτικό, αλλά και το φιλοσοφικό-ιδεολογικό πεδίο.

Με το άρθρο **Ανανεώσιμες πηγές ενέργειας ή καθαρή ενέργεια** γίνεται προσπάθεια να διευκρινιστεί το πραγματικό περιεχόμενο αυτών των επιστημονικών όρων που εισέβαλαν στο λεξιλόγιό μας. Πόσο καθαρές είναι αυτές οι ανανεώσιμες πηγές και ποιοι τις προωθούν;

Το άρθρο **Η «μεγάλη παραίτηση» - Εργασιακός μεσαίωνας και απουσία οράματος του συστήματος** καταπιάνεται με το φαινόμενο της μαζικής παραίτησης εργαζομένων, το οποίο συνδέεται με δύο βασικούς παράγοντες: Την τερατώδη κλιμάκωση της ταξικής επίθεσης του συστήματος και της εκμετάλλευσης των εργαζομένων και την κατάσταση αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και του κινήματός της.

Στο άρθρο **Αυτονομία-αναρχία-αντιεξουσιαστικός χώρος, Έννοιες που συμπλέκονται και -εν πολλοίς- αλληλοκαλύπτονται**, με αφορμή μία συζήτηση για τη νεολαία, γίνεται μία τοποθέτηση σχετικά με τα χαρακτηριστικά, τις καταβολές και τις απόψεις του χώρου της αυτονομίας.

Στο άρθρο **Το νομικό οπλοστάσιο στον αγώνα για οικονομική και πολιτική κυριαρχία των ΗΠΑ - Τα «έξυπνα όπλα» στον άγριο ανταγωνισμό για τις αγορές** γίνεται ανάλυση για τη θέσπιση εξωεδαφικής νομοθεσίας από ιμπεριαλιστικά κράτη, η οποία αποτελεί όπλο για την προώθηση των συμφερόντων τους απέναντι σε αντιπάλους, ανταγωνιστές, αλλά και υποτιθέμενους συμμάχους.

Τέλος, με το άρθρο **Διεπαφή και μετά-σύμπαν - Ψευδείς υποσχέσεις και πραγματικές απειλές του συστήματος ενάντια στους λαούς ο συγγραφέας προσπαθεί να προσεγγίσει το περιεχόμενο αλλά και τους σκοπούς της διάδοσης των εκτιμήσεων ότι στα επόμενα χρόνια θα διαμορφωθεί ένα «μετά-σύμπαν» (meta-verse) με κεντρικό χαρακτηριστικό την κατάκτηση της διεπαφής μεταξύ του ανθρώπινου εγκεφάλου και του «σύννεφου» (cloud) μέσα στο οποίο βρίσκεται αποθηκευμένη σε ψηφιακή μορφή μια τεράστια ποσότητα γνώσης.**

